

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 94

Dimecres, 28 d'octubre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 63
Sessió plenària núm. 64, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 63

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat del diputat Sr. Pere Lladó i Isàbal

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1998

Pressupost

del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1999

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari del 1999

Sessió núm. 64

Projecte de llei d'heliports

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1995

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de la llengua catalana per l'Estat espanyol (presa en consideració)

→

Í N D E X

Preguntes**Proposta de resolució**

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per al repartiment del temps de treball (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'Estatut dels treballadors (presa en consideració)

Designació

de dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat

Interpелlació

al Consell Executiu sobre el futur de les comunicacions ferroviàries, especialment pel que fa referència al tren d'alta velocitat

Interpелlació

al Consell Executiu sobre el transport ferroviari a Catalunya

Interpелlació

al Consell Executiu sobre el transport i la mobilitat dels ciutadans a Catalunya

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política de transport, especialment pel que fa referència a la seguretat dels vehicles que transporten materials perillosos

S U M A R I

Sessió núm. 63

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció.

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat del diputat Sr. Pere Lladó i Isàbal
(Tram. 234-00018/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:11)

El Ple estableix la situació de compatibilitat del Sr. Pere Lladó i Isàbal.

6400

2. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1998 (Tram. 232-00008/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:14)

El Ple aprova la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1998.

6400

3. Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1999
(Tram. 230-00004/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (10:21)

El Ple aprova el pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1999.

6403

4. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 1999
(Tram. 231-00004/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (10:29)

Són designats el Sr. Enric Castellnou i Alberch (CiU), el Sr. Víctor Ros i Casas (P) i el Sr. Jordi Guillot i Miravet (IC-EV).

6409

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

Sessió núm. 64

La sessió s'obre a dos quarts d'onze i vuit minuts.

1. Dictamen de la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques sobre el Projecte de llei d'heliports (Tram. 200-00045/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:39)

Presentació del Projecte: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

6411

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6412

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

6413

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver.

6413

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

6414

Posició del G. Socialista: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

6415

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira.

6415

El Sr. Manuel Nadal i Farreras (S) i el Sr. Camps i Rovira (CiU) intervenen per contradiccions.

6416

Votació (11:10): aprovada per unanimitat.

6416

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el segon punt sigui substanciat l'endemà. S'aprova per assentiment.

6416

2. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro (Tram. 270-00024/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (11:12)

Presentació: Sr. Ferrer i Gironès (ERC).

6416

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

6417

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot.

6418

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

6419

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta.

6420

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Rull i Andreu. 6421
Votació (11:53): aprovada per 100 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions. 6422

3. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1995 (Tram. 257-00002/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (11:55)

El secretari primer llegeix un escrit de petició de retirada del punt quart de l'ordre del dia. 6422

—Substanciació de la petició de retirada

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal (S). 6422

Torn en contra: Sr. Codina i Castillo (CiU). 6423

El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) demana la paraula per contradiccions. 6424

El Sr. Carnicer i Vidal (S) i el Sr. Codina i Castillo (CiU) intervenen per contradiccions. 6424

Votació (12:10): rebutjada per 46 vots a favor, 58 en contra i 12 abstencions. 6425

Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 6425

Explicació de vot del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 6425

Explicació de vot del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ferrer i Gironès. 6426

Explicació de vot del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal. 6426

Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 6426

—Substanciació del punt quart de l'ordre del dia

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 6427

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ferrer i Gironès. 6428

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 6429

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal. 6431

Posició del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal. 6432

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 6434

Votació del Compte general (13:22:18): aprovat per 57 vots a favor, 39 en contra i 16 abstencions. 6436

Votació de l'Informe de fiscalització (13:22:48): aprovat per unanimitat. 6436

Votació del punt 2 de l'Informe de fiscalització (13:23): aprovat per unanimitat. 6436

4. Presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de la llengua catalana per l'Estat espanyol (Tram. 270-00017/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (13:24)

Presentació: Sr. Ferrer i Gironès (ERC). 6436

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 6438

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot. 6438

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez. 6439

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta. 6440

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla. 6440

El Sr. Ferrer i Gironès (ERC) intervé per contradiccions. Alhora, anuncia la retirada de la proposta. 6441

La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut.

5. Preguntes (Punt vint-i-vuitè de l'ordre del dia.) (16:31)

Pregunta al president de la Generalitat sobre el foment del progrés i el benestar de les famílies (Tram. 317-00570/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC). 6442

Resposta: president de la Generalitat. 6442

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC). 6443

Segona resposta: president de la Generalitat. 6443

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política de regadiu (Tram. 317-00574/05)

Formulació: Sr. Gavín i Valls (CiU). 6443

Resposta: president de la Generalitat. 6444

—	Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls a donar a propostes i a reformes perquè Catalunya incrementi el seu poder polític i econòmic (Tram. 317-00575/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	6445
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6445
	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	6445
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	6445
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet que el tren d'alta velocitat s'acabi a Barcelona i no continuï fins a la frontera francesa (Tram. 317-00580/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	6446
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6446
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	6446
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	6447
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre si l'estabilitat del Govern i el calendari electoral català es poden veure afectats pels darrers esdeveniments polítics, financers i judicials (Tram. 317-00582/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	6447
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6447
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	6448
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	6448
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la capacitat de consens del Govern de la Generalitat en relació amb el desenvolupament i l'aplicació de la Llei de política lingüística (Tram. 317-00585/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	6448
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6449
	<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	6449
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	6449
—	Pregunta al Consell Executiu sobre com justifica el nombre de contractes per causa d'urgència fets per l'Administració de la Generalitat el 1997 (Tram. 310-00428/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	6450
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	6450
	<i>Repregunta:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	6450
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	6450
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el traçat del tram Manlleu - les Preses, del futur eix Vic - Olot pel túnel de Bracons (Tram. 310-00439/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	6450
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió d'una partida pressupostària per al 1999 destinada a l'adquisició de les instal·lacions d'Alfés (Tram. 310-00450/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Aige i Sánchez (P).	6451
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	6451
	<i>Repregunta:</i> Sr. Aige i Sánchez (P).	6451
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	6451
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'operació de rescat feta al Sr. Artur Mas a la Cerdanya el dia 10 d'agost de 1998 com a conseqüència d'una caiguda (Tram. 310-00452/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	6451
	<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	6452
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	6452
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	6452
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Sr. Artur Mas va ésser rescatat i traslladat en helicòpter des de la Cerdanya a l'Hospital de la Vall d'Hebron, de Barcelona, per a ésser atès d'una luxació de colze (Tram. 310-00453/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	6452
	<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	6453

	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	6453
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	6453
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Sr. Artur Mas, que va patir una luxació de colze a la Cerdanya, va ésser atès a l'hospital de la Vall d'Hebron, de Barcelona, i no a un hospital de la comarca (Tram. 310-00454/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	6453
	<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	6454
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	6454
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	6454
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la visita institucional de la Sra. Marta Ferrusola a Ulldecona (Montsià) el dia 30 d'agost de 1998 (Tram. 310-00455/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Duch i Plana (S).	6455
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	6455
	<i>Repregunta:</i> Sra. Duch i Plana (S).	6455
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	6455
—	6. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per al repartiment del temps de treball (Tram. 270-00025/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (17:39)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Lora i Lillo (M).	6456
—	7. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'Estatut dels treballadors (Tram. 270-00026/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (17:55)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	6458
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	6460
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Oleart i Comellas.	6461
	<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Rañé i Blasco.	6462
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Hinojosa i Lucena.	6464
	<i>Votació de la presa en consideració corresponent al punt sisè de l'ordre del dia</i> (18:48): rebutjada per 43 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	6466
	<i>Votació de la presa en consideració corresponent al punt setè de l'ordre del dia</i> (18:49): rebutjada per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	6466
—	8. Designació de dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat (Tram. 283-00003/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (18:49)	
	<i>El president llegeix els noms dels dos candidats.</i>	6466
	<i>Votació (18:51:00):</i> és elegit el Sr. Joaquim Tornos i Mas per 82 vots a favor, 1 en contra i 23 abstencions.	6466
	<i>Votació (18:51:36):</i> és elegit el Sr. Robert Vergés i Cadanet per 96 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.	6466
—	9. Interpellació al Consell Executiu sobre el futur de les comunicacions ferroviàries, especialment pel que fa referència al tren d'alta velocitat (Tram. 301-00087/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (18:53)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	6466
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	6468
	<i>Rèplica:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	6469
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	6470
	El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per un aclariment i el conseller de Política Territorial i Obres Públiques li contesta.	6471
—	Alteració de l'ordre del dia	
	<i>El president anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts núm. 15, 16 i 17.</i>	6471

10. **Interpellació al Consell Executiu sobre el transport ferroviari a Catalunya**
(Tram. 300-00207/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (19:27)

Formulació: Sr. Piella i Vilaregut (S).

6471

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

6473

Rèplica: Sr. Piella i Vilaregut (S).

6474

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

6475

11. **Interpellació al Consell Executiu sobre el transport i la mobilitat dels ciutadans a Catalunya**
(Tram. 300-00360/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (19:59)

Formulació: Sra. Tura i Camafreita (S).

6476

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

6477

Rèplica: Sra. Tura i Camafreita (S).

6478

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

6479

La Sra. Tura i Camafreita (S) intervé per contradiccions i el conseller de Política Territorial i Obres Públiques li respon.

6480

12. **Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport, especialment pel que fa referència a la seguretat dels vehicles que transporten materials perillosos**
(Tram. 300-00386/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (20:31)

Formulació: Sra. Montserrat i Culleré (P).

6481

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

6482

Rèplica: Sra. Montserrat i Culleré (P).

6484

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

6485

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i catorze minuts.

6400

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 63

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i l'oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

ORDRE DEL DIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat del diputat. Tram. 234-00018/05. Sr. Pere Lladó i Isàbal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

2. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1998. Tram. 232-00008/05. Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

3. Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1999. Tram. 230-00004/05. Comissió de Govern Interior. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

4. Diputats interventors per al període pressupostari del 1999. Tram. 231-00004/05. Comissió de Govern Interior. Designació.

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat del diputat Sr. Pere Lladó i Isàbal

El Ple del Parlament estudia el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la Resolució següent:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pel nou diputat d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Pere Lladó i Isàbal.»

Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1998

El Ple del Parlament coneix la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1998, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, aprova la dita liquidació.

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 1998

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I											
121	10001	Assignacions diputats	780.000.000	-70.000.000	710.000.000	419.097.242	290.902.758	290.902.758	290.902.758	290.902.758	0
122	10001	Assignacions diputats	0	81.573.034	81.573.034	0	81.573.034	81.573.034	81.573.034	81.573.034	0
	10	Alts càrrecs	780.000.000	11.573.034	791.573.034	419.097.242	372.475.792	372.475.792	372.475.792	372.475.792	0
121	11001	Retribucions bàsiques	31.300.000	0	31.300.000	15.417.821	15.882.179	15.882.179	15.882.179	15.882.179	0
121	11002	Altres remuneracions	5.600.000	1.300.000	6.900.000	4.217.839	2.682.161	2.682.161	2.682.161	2.682.161	0
	110	Personal eventual	36.900.000	1.300.000	38.200.000	19.635.660	18.564.340	18.564.340	18.564.340	18.564.340	0
121	12001	Retribucions bàsiques	440.700.000	0	440.700.000	227.224.309	213.475.691	213.475.691	213.475.691	213.475.691	0
121	12101	Retribucions complementàries	99.700.000	16.000.000	115.700.000	73.622.474	42.077.526	42.077.526	42.077.526	42.077.526	0
	12	Personal funcionari	540.400.000	16.000.000	556.400.000	300.846.783	255.553.217	255.553.217	255.553.217	255.553.217	0
121	13101	Retribucions bàsiques	9.000.000	7.000.000	16.000.000	6.773.380	9.226.620	9.226.620	9.226.620	9.226.620	0
121	13102	Retribucions complementàries	3.000.000	1.600.000	4.600.000	2.479.441	2.120.559	2.120.559	2.120.559	2.120.559	0
	13	Personal laboral	12.000.000	8.600.000	20.600.000	9.252.821	11.347.179	11.347.179	11.347.179	11.347.179	0
121	15001	Productivitat	11.700.000	0	11.700.000	11.700.000	0	0	0	0	0
121	15101	Gratificacions serveis extraord.	7.500.000	0	7.500.000	3.837.536	3.662.464	3.662.464	3.662.464	3.662.464	0
	15	Incentius al rendiment i activ.extr.	19.200.000	0	19.200.000	15.537.536	3.662.464	3.662.464	3.662.464	3.662.464	0
121	16001	Seguretat Social personal	114.200.000	0	114.200.000	69.411.606	44.788.394	44.788.394	44.788.394	44.580.440	207.954
121	16002	MUFACE	2.000.000	0	2.000.000	1.201.188	798.812	798.812	798.812	342.348	456.464
121	16004	Altres règims de previsió social	3.100.000	0	3.100.000	1.901.030	1.198.970	1.198.970	529.898	529.898	0
121	16005	Quotes seguretat social diputats	134.700.000	0	134.700.000	81.476.764	53.223.236	53.223.236	53.223.236	53.223.236	0
121	16006	Classes passives diputats	3.500.000	0	3.500.000	1.675.618	1.824.382	1.824.382	1.824.382	781.878	1.042.504
121	16007	Assegurances personal i diputats	30.500.000	0	30.500.000	28.170.410	2.329.590	2.329.590	2.329.590	2.329.590	0
121	16008	Seguretat social exdiputats	100.000	0	100.000	100.000	0	0	0	0	0
121	16102	Prestació compl. cessament i jubilació diputats	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0	0	0
121	16103	Prestació protecció maternitat personal	3.000.000	0	3.000.000	373.285	2.626.715	2.626.715	2.626.715	2.626.715	0
121	16104	Subsidis jubilació funcionaris	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	0	0	0	0	0
122	16105	Pla de pensions funcionaris	7.000.000	3.000.000	10.000.000	10.000.000	0	0	0	0	0
	16	Assegurances i prestacions socials	302.100.000	3.000.000	305.100.000	198.309.901	106.790.099	106.790.099	106.121.027	104.414.105	1.706.922
TOTAL CAPÍTOL I			1.690.600.000	40.473.034	1.731.073.034	962.679.943	768.393.091	768.393.091	767.724.019	766.017.097	1.706.922
CAPÍTOL II											
121	20001	Lloguer béns mobles	2.000.000	0	2.000.000	-390.007	2.390.007	2.390.007	2.390.007	1.945.727	444.280
121	20002	Lloguer fotocopiadores	12.000.000	0	12.000.000	9.253.828	2.746.172	2.746.172	2.746.172	2.746.172	0
122	20003	Lloguer equipament informàtic	23.000.000	0	23.000.000	8.751.038	14.248.962	14.248.962	3.166.436	1.583.218	1.583.218
121	20101	Lloguer béns immobles	3.600.000	0	3.600.000	1.021.422	2.578.578	2.578.578	1.193.110	1.193.110	0
122	20901	Canon: bar-restaurant	7.300.000	0	7.300.000	300.000	7.000.000	7.000.000	2.916.665	2.916.665	0
	20	Lloguers	47.900.000	0	47.900.000	18.936.281	28.963.719	28.963.719	12.412.390	10.384.892	2.027.498

Punt 1

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	21001	Maneniment immobilitzat material	18.000.000	20.000.000	38.000.000	16.721.888	21.278.112	21.278.112	12.114.497	12.114.497	0
121	21002	Maneniment sistema informàtic	13.800.000	0	13.800.000	962.371	12.837.629	12.837.629	2.750.176	2.750.176	0
121	21003	Conservació aire condicionat	4.800.000	0	4.800.000	1.466.851	3.333.149	3.333.149	3.333.149	3.333.149	0
121	21004	Conservació parc mòbil	2.600.000	0	2.600.000	1.825.532	774.468	774.468	774.468	774.468	0
121	21005	Conservació sist.alimentac.elèctrica	1.300.000	0	1.300.000	244.877	1.055.123	1.055.123	0	0	0
121	21006	Conservació centraleta electrònica	1.700.000	0	1.700.000	9.419	1.690.581	1.690.581	1.690.581	1.690.581	0
121	21007	Conservació altra maquinària i equip	15.000.000	0	15.000.000	11.675.893	3.324.107	3.324.107	1.801.437	1.757.830	43.607
122	21010	Conservació sistemes de seguretat	2.900.000	0	2.900.000	2.134.562	765.438	765.438	119.202	119.202	0
123	21011	Conservació sistema electrònic de votació	1.800.000	0	1.800.000	1.766.824	33.176	33.176	33.176	33.176	0
21		Conservació i reparació	61.900.000	20.000.000	81.900.000	36.808.217	45.091.783	45.091.783	22.616.686	22.573.079	43.607
121	22001	Material ordinari no inventariable	18.000.000	0	18.000.000	12.564.698	5.435.302	5.435.302	5.435.302	5.435.302	0
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altres publ.	21.000.000	0	21.000.000	5.346.521	15.653.479	12.065.507	9.922.651	9.606.215	316.436
121	22003	Material informàtic no inventariable	4.000.000	0	4.000.000	2.252.725	1.747.275	1.747.275	1.747.275	1.747.275	0
121	22101	Electricitat	24.500.000	0	24.500.000	19.661.455	4.838.545	4.838.545	4.838.545	4.838.545	0
121	22102	Aigua	3.000.000	0	3.000.000	2.392.653	607.347	607.347	607.347	607.347	0
121	22105	Carburants	3.000.000	0	3.000.000	2.054.815	945.185	945.185	945.185	937.631	7.554
121	22106	Vestuari	3.800.000	0	3.800.000	3.072.084	727.916	727.916	727.916	727.916	0
121	22109	Altres subministraments	4.500.000	0	4.500.000	3.482.332	1.017.668	1.017.668	968.853	968.853	48.815
121	22110	Enregistrament i so	1.500.000	0	1.500.000	1.245.255	254.745	254.745	254.745	254.745	0
121	22201	Telefòniques	35.000.000	0	35.000.000	32.955.206	2.044.794	2.044.794	2.044.794	2.044.794	0
121	22202	Postals	4.000.000	0	4.000.000	3.031.450	968.550	968.550	968.550	968.550	0
121	22206	Altres	1.500.000	0	1.500.000	117.563	1.382.437	1.382.437	1.382.437	1.382.437	0
121	22301	Transports	4.000.000	0	4.000.000	3.542.550	457.450	457.450	457.450	309.425	148.025
121	22402	Primes assegurances parc mòbil	2.200.000	0	2.200.000	1.599.952	600.048	600.048	600.048	600.048	0
121	22403	Primes assegurances edificis, mobil.	4.000.000	0	4.000.000	1.094.478	2.905.522	2.905.522	2.905.522	2.905.522	0
121	22501	Tributs	300.000	0	300.000	276.060	23.940	23.940	23.940	23.940	0
121	22602	Atencions protocolàries i representatives	18.000.000	0	18.000.000	14.593.841	3.406.159	3.406.159	3.406.159	3.406.159	0
121	22606	Hospital Clínic	1.400.000	0	1.400.000	170.000	1.230.000	1.230.000	292.685	292.685	0
121	22607	Formació i promoció	9.800.000	0	9.800.000	5.428.535	4.371.465	3.921.465	3.088.740	2.903.740	185.000
121	22608	Altres despeses diverses	10.000.000	0	10.000.000	9.532.875	467.125	467.125	467.125	464.725	2.400
121	22620	Indemnització Lei 2/1995	0	3.000.000	3.000.000	3.000.000	0	0	0	0	0
121	22655	Conveni amb CIGSA	70.000.000	0	70.000.000	3.966.095	66.033.905	66.033.905	0	0	0
121	22701	Neteja i sanejament	48.700.000	0	48.700.000	1.252.171	47.447.829	47.447.829	24.021.570	23.967.450	54.120
121	22707	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	4.000.000	7.000.000	1.161.790	5.838.210	5.838.210	4.838.210	4.838.210	0
121	22708	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	0	3.000.000	1.939.333	1.060.667	1.060.667	747.467	731.217	16.250
121	22709	Serveis agències de notícies	3.700.000	0	3.700.000	52.684	3.647.316	3.647.316	1.258.273	1.258.273	0
121	22719	Publicacions obligatòries	42.000.000	0	42.000.000	471.992	41.528.008	41.528.008	23.281.888	21.909.719	1.372.169
121	22720	Publicacions voluntàries	9.000.000	3.000.000	12.000.000	3.689.261	8.310.739	7.310.739	6.735.268	6.696.868	38.400
22		Material, subministraments i altres	352.900.000	10.000.000	362.900.000	139.948.374	222.951.626	217.913.654	102.016.760	99.827.591	2.189.169
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	18.000.000	10.000.000	28.000.000	14.937.580	13.062.420	13.062.420	13.062.420	12.954.486	107.934
121	23002	Conveni amb RENFE	1.500.000	0	1.500.000	1.146.040	353.960	353.960	353.960	353.960	0
121	23101	Altres indemnitzacions	500.000	800.000	1.300.000	994.624	305.376	305.376	305.376	305.376	0
121	23102	Indemnització als diputats	340.000.000	-35.000.000	305.000.000	207.847.935	97.152.065	97.152.065	97.152.065	97.152.065	0
122	23102	Indemnització als diputats	0	74.803.005	74.803.005	2.767.950	72.035.055	72.035.055	72.035.055	72.035.055	0
121	23201	Ajuts penjador	9.100.000	0	9.100.000	4.401.300	4.698.700	4.698.700	4.698.700	4.698.700	0
121	23301	Fons d'acció social	1.750.000	0	1.750.000	1.750.000	0	0	0	0	0
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	5.000.000	0	5.000.000	5.000.000	0	0	0	0	0
23		Indemnitzacions per raó del servei	375.850.000	50.603.005	426.453.005	238.845.429	187.607.576	187.607.576	187.607.576	187.499.642	107.934
TOTAL CAPÍTOL II			838.550.000	80.603.005	919.153.005	434.538.301	484.614.704	479.576.732	324.653.412	320.285.204	4.368.208
CAPÍTOL IV											
121	48101	Assignacions grups parlamentaris	710.100.000	35.000.000	745.100.000	355.079.462	390.020.538	390.020.538	390.020.538	390.020.538	0
122	48101	Assignacions grups parlamentaris	0	23.480	23.480	0	23.480	23.480	23.480	23.480	0
48		A famílies i institucions sense fi lucre	710.100.000	35.023.480	745.123.480	355.079.462	390.044.018	390.044.018	390.044.018	390.044.018	0
TOTAL CAPÍTOL IV			710.100.000	35.023.480	745.123.480	355.079.462	390.044.018	390.044.018	390.044.018	390.044.018	0
CAPÍTOL VI											
121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	106.000.000	0	106.000.000	100.839.837	5.160.163	5.160.163	5.160.163	5.160.163	0
122	61101	Obres de condicionament de l'edifici	0	153.713.066	153.713.066	147.836.761	5.876.305	5.876.305	0	0	0
61		Inversions en edificis i altres constr.	106.000.000	153.713.066	259.713.066	248.676.598	11.036.468	11.036.468	5.160.163	5.160.163	0
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000	0	1.000.000	911.917	88.083	88.083	88.083	88.083	0
121	62201	Sistema de seguretat	300.000	0	300.000	300.000	0	0	0	0	0
122	62201	Sistema de seguretat	0	10.000.000	10.000.000	10.000.000	0	0	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	7.900.000	0	7.900.000	6.924.213	975.787	975.787	316.954	316.954	0
62		Inversions en maquinària, instal·lació	9.200.000	10.000.000	19.200.000	18.136.130	1.063.870	1.063.870	405.037	405.037	0
121	63101	Adquisició vehicle	5.200.000	300.000	5.500.000	815.850	4.684.150	4.684.150	46.400	29.000	17.400
63		Inversions funcionament serveis	5.200.000	300.000	5.500.000	815.850	4.684.150	4.684.150	46.400	29.000	17.400
121	64101	Adquisició de mobiliari	15.500.000	0	15.500.000	14.355.441	1.144.559	1.144.559	1.144.559	747.178	397.381
64		Inversions en mobiliari i estris	15.500.000	0	15.500.000	14.355.441	1.144.559	1.144.559	1.144.559	747.178	397.381
121	65101	Pla informàtic	15.000.000	0	15.000.000	13.510.384	1.489.616	1.489.616	611.616	611.616	0
122	65101	Pla informàtic	0	42.500.000	42.500.000	35.580.492	6.919.508	6.919.508	2.226.400	2.226.400	0
65		Inversions en equip de procés dades	15.000.000	42.500.000	57.500.000	49.090.876	8.409.124	8.409.124	2.838.016	2.838.016	0
121	67101	Adquisició de llibres	5.500.000	0	5.500.000	2.610.705	2.889.295	2.889.295	2.889.295	2.704.139	185.156
67			5.500.000	0	5.500.000	2.610.705	2.889.295	2.889.295	2.889.295	2.704.139	185.156
TOTAL CAPÍTOL VI			156.400.000	206.513.066	362.913.066	333.685.600	29.227.466	29.227.466	12.483.470	11.883.533	599.937
CAPÍTOL VIII											
121	83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	1.960.000	40.000	40.000	40.000	40.000	0
83		Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	1.960.000	40.000	40.000	40.000	40.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	0	2.000.000	1.960.000	40.000	40.000	40.000	40.000	0
TOTAL PRESSUPOST			3.397.650.000	362.612.585	3.760.262.585	2.087.943.306	1.672.319.279	1.667.281.307	1.494.944.919	1.488.269.852	6.675.067

6402

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS DEL 1997

Capítol	Pendent 31/12/97	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	28.941.339	23.941.339	5.000.000
Capítol II	69.133.912	61.079.751	8.054.161
Capítol IV	1.929.833	1.920.559	9.274
Capítol VI	42.987.895	22.657.420	20.330.475
Capítol VIII	750.000	750.000	0
	143.742.979	110.349.069	33.393.910

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 1998

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL I									
121 10001 Retribucions bàsiques	15.923.000		15.923.000	7.862.416	8.060.584	8.060.584	8.060.584	8.060.584	0
121 10002 Retribucions complementàries	21.737.000		21.737.000	10.869.104	10.867.896	10.867.896	10.867.896	10.867.896	0
10 Alts càrrecs	37.660.000	0	37.660.000	18.731.520	18.928.480	18.928.480	18.928.480	18.928.480	0
121 11001 Retribucions bàsiques	119.777.000	-4.600.000	115.177.000	61.499.855	53.677.145	53.677.145	53.677.145	53.677.145	0
122 11001 Retribucions bàsiques	0	23.103.831	23.103.831	23.103.831	0	0	0	0	0
121 11001 Retribucions bàsiques	19.480.000		19.480.000	10.927.238	8.552.762	8.552.762	8.552.762	8.552.762	0
11 Personal eventual	139.257.000	18.503.831	157.760.831	95.530.924	62.229.907	62.229.907	62.229.907	62.229.907	0
121 15001 Productivitat	2.645.000		2.645.000	2.168.950	476.050	476.050	476.050	476.050	0
121 15101 Gratificacions serveis extraordinaris	2.850.000		2.850.000	2.008.405	841.595	841.595	841.595	841.595	0
15 Incentius al rendiment i actv.extraord.	5.495.000	0	5.495.000	4.177.355	1.317.645	1.317.645	1.317.645	1.317.645	0
121 16001 Seguretat Social	36.690.000		36.690.000	22.480.266	14.209.734	14.209.734	14.209.734	14.105.757	103.977
121 16004 Altres règims de previosió social	300.000		300.000	226.424	73.576	73.576	73.576	73.576	0
121 16007 Assegurances de personal	1.000.000		1.000.000	896.982	103.018	103.018	103.018	103.018	0
16 Assegurances i prestacions socials	37.990.000	0	37.990.000	23.603.672	14.386.328	14.386.328	14.386.328	14.282.351	103.977
CAPÍTOL I	220.402.000	18.503.831	238.905.831	142.043.471	96.862.360	96.862.360	96.862.360	96.758.383	103.977
CAPÍTOL II									
121 20001 Lloguer béns mobles	900.000		900.000	559.043	340.957	340.957	340.957	340.957	0
121 21011 Lloguer béns immobles	5.700.000	200.000	5.900.000	135.698	5.764.302	5.764.302	2.858.123	2.858.123	0
20 Loguers	6.600.000	200.000	6.800.000	694.741	6.105.259	6.105.259	3.199.080	3.199.080	0
121 21001 Manteniment immobilitzat material	6.610.000		6.610.000	5.429.347	1.180.653	1.180.653	790.949	790.949	0
21 Conservació i reparació	6.610.000	0	6.610.000	5.429.347	1.180.653	1.180.653	790.949	790.949	0
121 22001 Material ordinari no inventariable	1.700.000		1.700.000	1.154.605	545.395	545.395	545.395	545.395	0
121 22002 Premsa, revistes, llibres i altes publ.	1.070.000		1.070.000	568.464	501.536	501.536	501.536	501.536	0
121 22003 Material informàtic no inventariable	300.000	200.000	500.000	282.477	217.523	217.523	217.523	217.523	0
121 22101 Electricitat	3.160.000		3.160.000	2.116.306	1.043.694	1.043.694	1.043.694	1.043.694	0
121 22102 Aigua	300.000		300.000	218.561	81.439	81.439	81.439	81.439	0
121 22105 Carburants	295.000	200.000	495.000	375.000	120.000	120.000	120.000	60.000	60.000
121 22106 Vestuari	190.000	200.000	390.000	308.133	81.867	81.867	81.867	81.867	0
121 22109 Altres subministraments	210.000		210.000	180.008	29.992	29.992	29.992	29.992	0
121 22201 Telefòniques	2.235.000		2.235.000	1.733.689	501.311	501.311	501.311	501.311	0
121 22202 Postals	1.000.000	500.000	1.500.000	1.270.415	229.585	229.585	229.585	229.585	0
121 22401 Primes d'assegurances	440.000		440.000	280.245	159.755	159.755	159.755	159.755	0
121 22501 Tributs	347.000		347.000	163.292	183.708	183.708	183.708	183.708	0
121 22602 Atencions protocolàries i representat.	770.000		770.000	24.512	745.488	745.488	745.488	745.488	0
122 22602 Atencions protocolàries i representat.	0	1.000.000	1.000.000	840.626	159.374	159.374	135.674	135.674	23.700
121 22603 Publicitat i propaganda	550.000		550.000	550.000	0	0	0	0	0
121 22605 Reunions i conferències	800.000		800.000	517.355	282.645	282.645	282.645	282.645	0
121 22607 Formació i promoció	600.000	300.000	900.000	201.740	698.260	698.260	698.260	698.260	0
121 22608 Altres despeses diverses	540.000		540.000	294.519	245.481	245.481	245.481	245.481	0
121 22609 Publicacions	3.000.000	2.000.000	5.000.000	4.464.156	535.844	535.844	535.844	535.844	0
121 22701 Neteja i sanejament	7.575.000		7.575.000	218.340	7.356.660	7.356.660	1.839.165	1.839.165	0
121 22707 Estudis i treballs tècnics	7.260.000		7.260.000	57.578	7.202.422	7.202.422	4.072.173	4.072.173	0
122 22707 Estudis i treballs tècnics	0	8.240.198	8.240.198	7.156.568	1.083.630	1.083.630	820.094	789.567	30.527
22 Estudis i treballs tècnics	32.342.000	12.640.198	44.982.198	22.976.589	22.005.609	22.005.609	13.094.329	12.980.102	114.227
121 23001 Dietes, locomoció i trasllats	1.200.000	1.000.000	2.200.000	1.159.798	1.040.202	1.040.202	1.040.202	1.040.202	0
121 23101 Altres indemnitzacions	1.000		1.000	1.000	0	0	0	0	0
121 23301 Fons d'acció social	440.000		440.000	440.000	0	0	0	0	0
122 23301 Fons d'acció social	0	11.403	11.403	11.403	0	0	0	0	0
121 23302 Ajut formació fills funcionaris	860.000		860.000	860.000	0	0	0	0	0
122 23302 Ajut formació fills funcionaris	0	46.053	46.053	46.053	0	0	0	0	0
23 Altres indemnitzacions	2.501.000	1.057.456	3.558.456	2.518.254	1.040.202	1.040.202	1.040.202	1.040.202	0
TOTAL CAPÍTOL II	48.053.000	13.897.654	61.950.654	31.618.931	30.331.723	30.331.723	18.124.560	18.010.333	114.227

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL VI											
121	61101	Obres condicionament edifici	1.100.000		1.100.000	1.069.144	30.856	30.856	30.856	30.856	0
122	61101	Obres condicionament edifici	0	2.725.368	2.725.368	2.725.368	0	0	0	0	0
	61	Inversions en edificis i altres const.	1.100.000	2.725.368	3.825.368	3.794.512	30.856	30.856	30.856	30.856	0
121	62301	Altra maquinària	300.000		300.000	300.000	0	0	0	0	0
	62	Inversions en maquinària, instal·lacions	300.000	0	300.000	300.000	0	0	0	0	0
121	64101	Mobiliari	559.000		559.000	401.768	157.232	157.232	157.232	157.232	0
122	64101	Mobiliari	0	2.725.368	2.725.368	1.525.348	1.200.020	1.200.020	0	0	0
	64	Inversions en mobiliari i estris	559.000	2.725.368	3.284.368	1.927.116	1.357.252	1.357.252	157.232	157.232	0
121	65001	Equip informàtic	3.000.000		3.000.000	1.887.618	1.112.382	1.112.382	1.112.382	1.112.382	0
	65	Inversions en equip de procés dades	3.000.000	0	3.000.000	1.887.618	1.112.382	1.112.382	1.112.382	1.112.382	0
121	67001	Llibres	500.000		500.000	292.468	207.532	207.532	207.532	207.532	0
		Inversions en immobilitzat material	500.000	0	500.000	292.468	207.532	207.532	207.532	207.532	0
TOTAL CAPÍTOL VI			5.459.000	5.450.736	10.909.736	8.201.714	2.708.022	2.708.022	1.508.002	1.508.002	0
CAPÍTOL VIII											
121	83101	Bestretes	500.000		500.000	500.000	0	0	0	0	0
122	83102	Bestretes	0	750.000	750.000	750.000	0	0	0	0	0
	83	Concessió préstec i bestretes	500.000	750.000	1.250.000	1.250.000	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			500.000	750.000	1.250.000	1.250.000	0	0	0	0	0
TOTAL PRESSUPOST			274.414.000	38.602.221	313.016.221	183.114.116	129.902.105	129.902.105	116.494.922	116.276.718	218.204

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS DEL 1997

Capítol	Pendent 31/12/97	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	1.104.715	1.104.715	0
Capítol II	6.242.206	6.242.206	0
Capítol IV	428.597	425.482	3.115
Capítol VI	1.534.179	1.534.179	0
	9.309.697	9.306.582	3.115

Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1999

El Ple del Parlament debat el Dictamen de la Comissió de Govern Interior relatiu al Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1999. Finalment, el Ple del Parlament, d'acord amb el que estableix l'article 46.2. segon del Reglament, aprovat el

«Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1999

»1. S'aprova el projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya (servei 01 de la secció 01) per al 1999 per un total de 3.529.150.000 de pessetes, amb el detall que figura en l'annex 1, i s'acorda de presentar-lo al Ple.

»2. S'aprova el projecte de Pressupost del Síndic de Greuges per al 1998 (servei 02 de la secció 01) per un total de 290.698.000 de pessetes, amb el detall que figura en l'annex 2, i s'acorda de presentar-lo al Ple.

»3. Es proposa d'incorporar al text articulat de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999 les disposicions addicionals següents:

»»Primera: La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del pressupost per al 1998 als mateixos capítols del pressupost per al 1999.

»Segona: Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest les demani.

»Tercera: La Comissió de Govern Interior pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia i Finances.»»

6404

PRESSUPOST PER A L'EXERCICI 1999

ANNEX 1

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL I. Remuneracions del personal		
Article 10. <i>Alts càrrecs</i>		780.000.000
100 Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
100.01 Assignacions diputats	780.000.000	
Article 11. <i>Personal eventual</i>		39.200.000
110 Personal eventual		
110.01 Retribucions bàsiques	32.000.000	
110.02 Altres remuneracions	7.200.000	
Article 12. <i>Funcionaris</i>		585.900.000
120 Retribucions personals		
120.01 Retribucions bàsiques	461.400.000	
121 Retribucions complementàries		
121.01 Retribucions complementàries	124.500.000	
Article 13. <i>Personal laboral</i>		16.000.000
131 Personal laboral temporal		
131.01 Retribucions bàsiques	12.000.000	
131.02 Retribucions complementàries	4.000.000	
Article 15. <i>Incentius rendiment i activitats extraordinàries</i>		18.200.000
150 Incentius al rendiment		
150.01 Productivitat	12.200.000	
151 Activitats extraordinàries		
151.01 Gratificacions per serveis extraordinaris	6.000.000	
Article 16. <i>Assegurances i prestacions socials</i>		326.200.000
160 Quotes Socials		
160.01 Seguretat Social personal	130.300.000	
160.02 MUFACE	2.000.000	
160.04 Altres règims de previsió social	3.600.000	
160.05 Seguretat Social diputats	137.000.000	
160.06 Classes passives diputats i personal	3.700.000	
160.07 Assegurances personal i diputats	30.500.000	
160.08 Seguretat Social exdiputats	100.000	
161 Prestacions Socials		
161.02 Prestació compl.cessament i jubilació diputats	1.000.000	
161.03 Prestació protecció maternitat personal	5.000.000	
161.04 Subsidis jubilació funcionaris	3.000.000	
161.05 Pla de pensions funcionaris	10.000.000	
TOTAL CAPÍTOL I	1.765.500.000	1.765.500.000

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL II. Despeses de béns corrents i de serveis		
Article 20. Lloguers		46.800.000
200		
200.01 Lloguer de béns mobles	2.000.000	
200.02 Lloguer de fotocopiadores i fax	8.500.000	
200.03 Lloguer equipament informàtic	25.000.000	
201		
201.01 Lloguer de béns immobles	4.000.000	
209		
209.01 Canon: Bar-Restaurant	7.300.000	
Article 21. Conservació i reparació		56.500.000
210		
210.01 Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	18.000.000	
210.02 Conservació sistema informàtic	14.300.000	
210.03 Conservació aire condicionat	5.000.000	
210.04 Conservació parc mòbil	2.600.000	
210.05 Conservació sistema alimentació elèctrica ininterrompuda	1.300.000	
210.06 Conservació centraleta electrònica	1.900.000	
210.07 Conservació altra maquinària i equip	8.000.000	
210.10 Conservació sistemes de seguretat	3.500.000	
210.11 Conservació sistema electrònic de votació	1.900.000	
Article 22. Material, subministraments i altres		360.000.000
220		
220.01 Material ordinari no inventariable	18.000.000	
220.02 Premsa, revistes, llibres i altres publicacions	21.000.000	
220.03 Material informàtic no inventariable	4.000.000	
221		
221.01 Subministraments de béns i serveis		
221.01 Electricitat	25.000.000	
221.02 Aigua	2.000.000	
221.05 Carburants	2.500.000	
221.06 Vestuari	4.000.000	
221.09 Altres subministraments	3.000.000	
221.10 Enregistrament i so	1.500.000	
222		
222.01 Telefòniques	35.000.000	
222.02 Postals	4.000.000	
222.06 Altres	3.600.000	
223		
223.01 Transports	4.000.000	
224		
224.02 Primes d'assegurances de parc mòbil	2.400.000	
224.03 Primes d'assegurances d'edifici, mobles i maquinària	4.000.000	
225		
225.01 Tributs	300.000	
226		
226.02 Despeses diverses		
226.02 Atencions protocolàries i representatives	14.000.000	
226.06 Hospital Clínic	1.500.000	
226.07 Formació i promoció del personal	10.000.000	
226.08 Altres despeses diverses	6.000.000	
226.09 Divulgació i foment coneixement de la institució	12.000.000	
227		
227.01 Treballs realitzats per altres empreses		
227.01 Neteja i sanejament	50.000.000	
227.07 Estudis i treballs tècnics	3.000.000	
227.08 Connexions bases dades i altres serveis informàtics	3.000.000	
227.09 Serveis agències de notícies	4.200.000	
227.19 Publicacions obligatòries	32.000.000	
227.20 Publicacions voluntàries	20.000.000	
227.55 Serveis informàtics	70.000.000	

6406

	Total concepte	Total article
Article 23. <i>Indemnitzacions per raó de servei</i>		392.150.000
230		
230.01 Dietes, locomoció i trasllats	8.500.000	
230.02 Conveni amb RENFE i peatges autopistes	16.000.000	
231		
231.01 Altres indemnitzacions	500.000	
231.02 Indemnització als diputats	340.000.000	
232		
232.01 Ajuts menjador	19.900.000	
233		
233.01 Fons d'acció social	2.000.000	
233.02 Ajut formació fills funcionaris	5.250.000	
TOTAL CAPÍTOL II	855.450.000	855.450.000
 CAPÍTOL IV. Transferències corrents		
Article 48. <i>A famílies i institucions sense finalitat de lucre</i>		720.800.000
481		
481.01 Assignacions als grups parlamentaris	720.800.000	
TOTAL CAPÍTOL IV	720.800.000	720.800.000
 CAPÍTOL VI. Inversions reals		
Article 61. <i>Inversions en edificis i altres construccions</i>		134.000.000
611		
611.01 Obres condicionament de l'edifici	50.000.000	
611.02 Obres de recuperació nous espais	84.000.000	
Article 62. <i>Inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge</i>		15.400.000
621		
621.01 Programa microfilmació d'ariis	1.000.000	
622		
622.01 Sistema de seguretat	4.400.000	
623		
623.01 Altra maquinària	10.000.000	
Article 63. <i>Vehicles</i>	0	0
Article 64. <i>Inversions en mobiliari i estris</i>		15.500.000
641		
641.01 Adquisició de mobiliari	15.500.000	
Article 65. <i>Inversions en equip de procés de dades</i>		15.000.000
651		
651.01 Pla informàtic	15.000.000	
Article 67. <i>Inversions altre immobilitzat material</i>		5.500.000
671		
671.01 Adquisició de llibres	5.500.000	
TOTAL CAPÍTOL VI	185.400.000	185.400.000

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL VIII. Actius financers		
Article 67		2.000.000
831		
831.01 Bestretes	2.000.000	
TOTAL CAPÍTOL VIII	2.000.000	2.000.000
TOTAL PRESSUPOST 1999	3.529.150.000	3.529.150.000

ANNEX 2

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL I. Remuneracions del personal		
Article 10. <i>Alts càrrecs</i>		38.540.000
100 Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
100.01 Retribucions bàsiques	16.412.000	
100.02 Retribucions complementàries	22.128.000	
Article 11. <i>Personal eventual</i>		110.930.000
110 Personal eventual		
110.01 Retribucions bàsiques	98.745.000	
110.02 Altres remuneracions	12.185.000	
Article 12. <i>Funcionaris</i>		46.000.000
120 Retribucions personals		
120.01 Retribucions bàsiques	38.350.000	
121 Retribucions complementàries		
121.01 Retribucions complementàries	7.650.000	
Article 13. <i>Personal laboral</i>		2.000
131 Personal laboral temporal		
131.01 Retribucions bàsiques	1.000	
131.02 Retribucions complementàries	1.000	
Article 15. <i>Incentius rendiment i activitat extraordinàries</i>		5.495.000
150 Incentius al rendiment		
150.01 Productivitat	2.645.000	
151 Activitats extraordinàries		
151.01 Gratificacions per serveis extraordinaris	2.850.000	
Article 16. <i>Assegurances i prestacions socials</i>		35.300.000
160 Quotes Socials		
160.01 Seguretat Social personal	34.000.000	
160.04 Altres règims de previsió social	300.000	
160.07 Assegurances personal	1.000.000	
TOTAL CAPÍTOL I	236.267.000	236.267.000

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL II. Despeses de béns corrents i de serveis		
Article 20. <i>Lloguers</i>		7.700.000
200		
200.01 Lloguer de béns mobles	900.000	
201		
201.01 Lloguer de béns immobles	6.800.000	
Article 21. <i>Conservació i reparació</i>		2.500.000
210		
210.01 Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	2.500.000	
Article 22. <i>Material, subministraments i altres</i>		36.830.000
220 Material d'oficina		
220.01 Material ordinari no inventariable	1.700.000	
220.02 Premsa, revistes, llibres i altres publicacions	1.000.000	
220.03 Material informàtic no inventariable	250.000	
221 Subministraments de béns i serveis		
221.01 Electricitat	2.900.000	
221.02 Aigua	300.000	
221.05 Carburants	250.000	
221.06 Vestuari	190.000	
221.09 Altres subministraments	150.000	
222 Comunicacions		
222.01 Telefòniques	2.000.000	
222.02 Postals	1.000.000	
224		
224.01 Primes d'assegurances	500.000	
225		
225.01 Tributs	250.000	
226 Despeses diverses		
226.02 Atencions protocolàries i representatives	2.500.000	
226.03 Publicitat i propaganda	550.000	
226.05 Reunions i conferències	500.000	
226.07 Formació i promoció del personal	600.000	
226.08 Altres despeses diverses	540.000	
226.09 Publicacions	3.000.000	
227 Treballs realitzats per altres empreses		
227.01 Neteja i sanejament	7.650.000	
227.07 Estudis i treballs tècnics	11.000.000	
Article 23. <i>Indemnitzacions per raó de servei</i>		3.801.000
230		
230.01 Dietes, locomoció i trasllats	2.500.000	
231		
231.01 Altres indemnitzacions	1.000	
233		
233.01 Fons d'acció social	440.000	
233.02 Ajut formació fills funcionaris	860.000	
TOTAL CAPÍTOL II	50.831.000	50.831.000

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL VI. Inversions reals		
Article 61. <i>Inversions en edificis i altres construccions</i>		100.000
611		
611.01 Obres de condicionament de l'edifici	100.000	
Article 62. <i>Inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge</i>		200.000
623		
623.01 Altra maquinària	200.000	
Article 64. <i>Inversions en mobiliari i estris</i>		500.000
641		
641.01 Adquisició de mobiliari	500.000	
Article 65. <i>Inversions en equip de procés de dades</i>		2.000.000
651		
651.01 Equips procés de dades	2.000.000	
Article 67. <i>Inversions altre immobilitzat material</i>		300.000
671		
671.01 Adquisició de llibres	300.000	
TOTAL CAPÍTOL VI	3.100.000	3.100.000
CAPÍTOL VIII. Actius financers		
Article 67	500.000	
831		
831.01 Bestretes	500.000	
TOTAL CAPÍTOL VIII	500.000	500.000
TOTAL PRESSUPOST 1999	290.698.000	290.698.000

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 1999

El Ple del Parlament, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, designa diputats interventors per al període pressupostari de 1999 el Sr. Enric Castellnou i Alberch, del G. P. de Convergència i Unió, el Sr. Víctor Ros i Casas, del G. P. Popular, i el Sr. Jordi Guillot i Miravet, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

6410

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 64.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze i vuit minuts. Preseïdeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Muro i Bas, Sr. Santaló i Burrull i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei d'heliports. Tram. 200-00045/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Projecte de llei de creació del Col·legi de Publicistes i Relacions Públiques de Catalunya. Tram. 200-00047/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro. Tram. 270-00024/05. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

4. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1995. Tram. 257-00002/05. Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de la llengua catalana per l'Estat espanyol. Tram. 270-00017/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per al repartiment del temps de treball. Tram. 270-00025/05. Grup Mixt. Debat i votació de la presa en consideració.

7. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'Estatut dels Treballadors. Tram. 270-00026/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

8. Designació de dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat. Tram. 283-00003/05. Junta de Portaveus. Designació.

9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el futur de les comunicacions ferroviàries, especialment pel que fa referència al tren d'alta velocitat. Tram. 301-00087/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el compliment de la legalitat en la política mediambiental. Tram. 301-00088/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Ini-

ciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre política demogràfica. Tram. 300-00240/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el procés negociador amb el Govern de l'Estat. Tram. 300-00310/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les noves tecnologies de la informació a les escoles públiques. Tram. 300-00429/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Sanitat i Seguretat Social pel que fa a l'atenció a la salut mental a Catalunya. Tram. 300-00190/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre el transport ferroviari a Catalunya. Tram. 300-00207/05. Sr. Pere-Jordi Piella i Vilaregut, juntament amb quatre altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre el transport i la mobilitat dels ciutadans a Catalunya. Tram. 300-00360/05. Sr. Pere-Jordi Piella i Vilaregut, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport, especialment pel que fa referència a la seguretat dels vehicles que transporten materials peril·losos. Tram. 300-00386/05. Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació d'atur i de precarietat en l'ocupació a Catalunya. Tram. 300-00146/05. Sr. Joaquim Novella i Izquierdo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. Tram. 302-00207/05. Grup Mixt, juntament amb un altre diputat del Grup Mixt. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures per a garantir els drets dels estrangers extracomunitaris a Catalunya. Tram. 302-00208/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'adopcions a Catalunya. Tram. 302-00211/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els grups de menors en situació residencial d'il·legalitat i jurídicament desemparats. Tram. 302-00213/05. Sra. Manuela De Madre Ortega, juntament amb quatre altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els menors immigrants desemparats. Tram. 302-00214/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

Punt 1

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els menors desemparats a Catalunya. Tram. 302-00215/05. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió unificada dels espais naturals. Tram. 302-00209/05. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sexisme en els mitjans de comunicació. Tram. 302-00210/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya. Tram. 302-00212/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

28. Preguntes amb resposta oral. (Seran substanciades el dia 28 d'octubre, a les 16:30 hores).

El president

Senyores diputades, senyors diputats, comencem la sessió ordinària.

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple i que serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Projecte de llei d'heliports

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei d'heliports. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Senyor president, senyores i senyors diputats, anem a sotmetre a la seva consideració l'aprovació de la Llei d'heliports. Com vostès saben, el creixement del món de l'helicòpter en els darrers anys, marcat per un augment tant del nombre de companyies aèries que operen amb aquestes aeronaus com del nombre d'aeronaus amb base operativa catalana, ens demostra que existeix una demanda creixent d'usuaris que sollicita els serveis d'aquest tipus de transport. La inquietud del nostre país per adequar-se a la constant evolució dels diversos sectors que conformen la nostra societat ens ha demostrat la necessitat de dotar d'un règim jurídic les infraestructures necessàries per l'operació dels helicòpters.

És per aquest motiu que el Govern de la Generalitat de Catalunya, en exercici de la competència exclusiva que ostenta en matèria d'heliports, ha elaborat un text normatiu que constitueix un instrument tècnic i administratiu regulador de les instal·lacions heliportuàries, que dóna resposta a unes necessitats que, en aquest àmbit, han estat plantejades pel sector al qual va dirigit. Aquesta Llei comporta la regulació *ex novo* dels heliports amb la vocació de constituir un instrument útil i adequat d'aquest subsector del transport aeri. Resulta significatiu el fet que és, també, la primera legislació, pel que fa a la resta de l'Estat espanyol, que regula específicament aquestes infraestructures.

Amb la finalitat de poder regularitzar legalment les instal·lacions heliportuàries, la Llei n'estableix dos tipus: els heliports permanents, en tant que instal·lacions de caràcter fix, destinades exclusivament a l'aterratge, enlairament i moviment d'helicòpters, i els heliports eventuals, com a superfícies d'utilització temporal normalment vinculades a operacions de prevenció, vigilància i extinció d'incendis, a la realització de treballs aëris, activitats recreatives i d'altres anàlogues.

L'establiment d'aquests heliports requerirà, en tot cas, l'obtenció de la corresponent autorització administrativa que, pel que fa als heliports permanents, serà atorgada prèvia presentació del corresponent projecte, que haurà d'incloure: l'acreditació de la compatibilitat de l'heliport amb relació a l'espai aeri, emesa per l'autoritat aeronàutica estatal; les condicions tècniques sobre servituds aeronàutiques i superfícies delimitadores d'obstacles; un estudi d'impacte ambiental, i les corresponents llicències municipals, entre d'altres; la preocupació d'establir una regulació que garanteixi la seguretat i fiabilitat imprescindibles per al desenvolupament d'aquesta activitat, i l'objectiu de donar els criteris d'actuació que hauran de tenir en compte les empreses d'aquest sector.

L'establiment d'heliports eventuals serà autoritzat previ compliment de les condicions que, via reglamentària, vinguin fixades. Cal tenir present que aquestes infraestructures eventuals seran, a més, un instrument de suport logístic important per a les operacions de prevenció, vigilància i extinció d'incendis. Lògicament, i, com a conseqüència del règim jurídic fixat per l'establiment de les infraestructures, la seva modificació també requerirà la corresponent autorització.

Amb la finalitat de facilitar als operadors existents, tant a Catalunya com a arreu de l'Estat espanyol, una eina de consulta que disposi de la informació tecnicoaeronàutica de les instal·lacions existents, es crea un registre d'heliports permanents, i, alhora, es facilita la informació amb relació a els heliports eventuals que en cada moment tinguin vigent la seva autorització.

Els criteris de configuració de la xarxa d'heliports permanents vindran fixats per un programa director elaborat amb participació de totes les entitats afectades i d'acord amb els interessos generals. S'ha tingut especial interès perquè la fonamental preservació del medi ambient estigui garantida en la regulació de la Llei, tant pel que fa a l'establiment com a la modificació dels heliports, com també en l'elaboració del programa director.

El respecte a les competències municipals també queda reflectit en el text de la Llei, en establir els preceptius tràmits davant les entitats locals afectades i en comptar amb la participació d'aquelles més representatives del municipalisme a l'hora d'elaborar el programa que fixi les prioritats de la xarxa aeroportuària.

Per últim, voldria fer especial incidència en la importància que el consens ha tingut al llarg de tota la tramitació d'aquesta disposició, en una primera fase, durant la tasca realitzada a la Direcció General de Ports i Transports, que ha recollit en el text el fruit de les consultes realitzades a totes les parts afectades per aquesta innovadora regulació. I em voldria referir, especialment, als senyors Manel Mas i Josep Grau, representants dels interessos municipals de Catalunya; al senyor Joan Querol, Pere Macià, Lluís Freixa i Narcís Tosca, directius de les empreses més representatives del sector; al senyor Sebastià Salvadó, president del Reial Automòbil Club de Catalunya; al senyor Luis Felipe de la Torre, director general d'Aviació Civil; al senyor Maurici Olivé, de l'empresa Emergències Mèdiques, i també la senyora Marta Lacambra, als senyors Roger Loppcher i Joaquim Triadú, al senyor Joaquim Puig i al senyor Josep Arqués, alguns dels quals, d'alguna manera, també, han estat presents en tot el procés i són presents avui aquí, i als quals vull agrair la seva col·laboració.

També, durant la tramitació parlamentària, la bona tasca efectuada pel senyors diputats, i, en especial, el senyor Benet Tugues, en nom del Grup Mixt; el senyor Jordi Portabella, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; el senyor Joan Boada, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; la senyora Maria Dolors Montserrat, en nom del Grup Popular; el senyor Manel Nadal, en nom del Grup Socialista, i el senyor Jaume Camps, en nom de Convergència i Unió. A tots ells, moltes gràcies, i espero de les senyores i dels senyors diputats que tinguin a bé aprovar aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Hi ha algun diputat que, en nom de la Comissió, vulgui presentar el Dictamen? (*Pausa.*) Si no és així, donat que no hi ha esmenes reservades, i d'acord amb els antecedents, els grups parlamentaris volen fixar el posicionament abans de la votació. Té la paraula, d'ordre de menor a major, per un temps màxim de cinc minuts, en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei que se'ns posa a consideració és una conseqüència del desplegament estatutari, perquè en el seu article 9, apartat quinçè, l'Estatut reserva a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva, entre altres infraestructures importants, la dels heliports.

La necessitat de regular i ordenar la xarxa d'heliports de Catalunya, donada la cada cop més significativa presència, per la seva operativitat, dels helicòpters, és evi-

dent. També ho és la necessitat de garantir la seva seguretat, així com la necessitat de complir unes determinades cauteles pel que fa a l'impacte que sobre el medi puguin tenir aquesta mena d'instal·lacions.

Aquestes qüestions són les que en certa manera pretén regular la present Llei, que, per tant, és una llei tècnica sobre la qual els diferents grups hem fet les nostres aportacions. Vam presentar les esmenes, també, amb criteris tècnics, per intentar complementar algunes qüestions que ens semblaven rellevants. I, finalment, creiem que ha quedat una llei acceptable per a tothom.

S'ha millorat la qüestió de la participació municipal en el procediment administratiu que ha de derivar en la concessió de l'autorització pertinent. La participació municipal quedava inicialment oblidada, i, en aquests moments, la llicència municipal és requisit indispensable, com indispensables són altres requisits, determinats condicionants tècnics, així com un estudi de l'impacte ambiental. També s'ha millorat el text inicial en la mateixa línia de participació municipal quan del que es tracta és de modificar les instal·lacions dels heliports, circumstància en la qual, amb les mateixes condicions que en la seva autorització inicial, també hi ha de participar el municipi on està ubicada la instal·lació.

Ens preocupava, també, quin seria el grau de control de la incidència que poguessin representar les instal·lacions sobre el medi. I, en aquest sentit, varem presentar algunes esmenes, que han estat recollides i transaccionades en el text. De manera que, juntament amb aportacions que han fet altres grups, creiem que s'ha garantit –almenys legalment, sobre el paper, i no és poc– que l'impacte ambiental que pugui representar la construcció dels heliports sigui el mínim.

D'altra banda, a més de preocupació per l'agressió al medi, teníem la preocupació de la seguretat. I, en aquest sentit, les condicions d'accessibilitat són un element fonamental. Aquest condicionant ha quedat també introduït en el text que ara comentem, la qual cosa valorem molt positivament.

Respecte al medi i la seguretat, no són qüestions contradictòries quan hi ha la sensibilitat suficient, i conjuntar adequadament aquests dos principis inspiradors ha de ser una preocupació fonamental en instal·lacions com les que ens ocupen i, en aquest sentit, crec que el tema s'ha resolt satisfactòriament. Ens hauria agradat, de tota manera –i, això, no hem aconseguit introduir-ho en el text–, que s'hagués regulat la utilització de les instal·lacions d'ús privat per tal que, en determinades circumstàncies, com podrien ser determinats casos en els quals s'ha d'afrontar una certa emergència, aquestes instal·lacions privades poguessin ser utilitzades per operadors, en principi, no autoritzats. De tota manera, penso que, globalment, podem parlar d'una bona llei. En comissió, en pro del consens, varem retirar les esmenes que ens quedaven vives, atès que altres sí que havien estat acceptades o transaccionades, i, una vegada més, cal agrair els bons oficis negociadors –amb la voluntat consensuadora que el caracteritza– de l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps i, naturalment, també agrair el treball i les aportacions realitzades per tots els altres ponents.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Mitjançant aquest Projecte de Llei, s'estableix i es regula una xarxa d'heliports a Catalunya que facilitarà la comunicació interna aèria més del que fins ara estava establert o es podia produir. Per tant, en termes generals, nosaltres considerem que aquesta és una bona llei, una llei que va a favor del progrés de Catalunya i de facilitar el transport –com deia abans– dins del nostre mateix país; més encara, quan el paper dels heliports, cada cop, és més important i, sens dubte, continuarà essent cada cop més important, a conseqüència dels múltiples usos que es poden fer mitjançant aquest tipus de transport aeri. Des d'incendis, com ja s'ha dit abans, fins a urgències mèdiques, hi ha tota una gamma molt àmplia que els heliports i els helicòpters, com a sistema de transport, poden desenvolupar de manera molt adient.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va presentar catorze esmenes a aquest Projecte de Llei; d'aquestes catorze esmenes, totes, o bé han estat transaccionades o bé han estat acceptades i, en conseqüència, no ens en queda cap de viva i votarem favorablement a aquest Projecte de Llei. Les esmenes que vam presentar, bàsicament, anaven en dos grans grups: un, per garantir el mínim impacte ambiental possible tant en la construcció dels heliports com en l'aterratge i l'envol dels helicòpters i, en conseqüència, que es tingués molt en compte, també, tot el que era la contaminació acústica dels helicòpters, la contaminació atmosfèrica, les partícules de pols que s'aixequen en aquest tipus d'activitat aèria, així com les que es puguin derivar en aqüífers i aigües superficials de la barreja d'aigua, olis i carburants. Aquest era un bloc, un bloc que ha estat reflectit, algunes, en esmenes aprovades, i algunes, en esmenes transaccionades, i l'altre bloc era tot el que feia referència a enfortir el coneixement i l'autorització dels municipis afectats en la construcció d'un heliport i, en definitiva, pel que fa al respecte a les competències municipals. Aquestes esmenes, també majoritàriament transaccionades, ens porten, doncs, com he dit abans, a un projecte de llei que nosaltres creiem que està suficientment consensuat i que està suficientment parlat com perquè pugui tenir sobre el territori els efectes beneficiosos que tenen els projectes de llei que s'aproven amb aquestes característiques.

Trobem a faltar només una cosa, que també va ser presentada de manera indirecta en diferents esmenes, que és la necessitat que existeixi un pla de coordinació d'infraestructures en el nostre territori. Tot el Pla d'heliports ve a actualitzar tots els heliports ja existents des d'una manera estrictament sectorial, però a Catalunya s'ha de fer un esforç per coordinar totes les infraestructures que hi ha, tant a nivell de ports, com a nivell d'aeroports,

com a nivell d'heliports, com a nivell de grans infraestructures ferroviàries, com a nivell de grans infraestructures per a la mobilitat amb vehicle rodat. Trobem a faltar aquest pla de coordinació d'infraestructures. Deia abans que nosaltres ho vam plantejat de manera indirecta en el Projecte de Llei perquè no afectava només el Projecte de Llei d'heliports, sinó que era genèric; ja avancem que, com ja hem fet en altres ocasions, continuarem defensant la necessitat que totes les infraestructures estiguin coordinades per tal que hi hagi una repercussió de sinergia positiva sobre tot l'àmbit econòmic, sobre tot l'àmbit social de la nostra societat.

Agrair, per acabar, el treball dels serveis tècnics de la cambra, el del lletrat assignat en aquesta Llei, així com el de la resta de ponents que, com jo mateix, ens hem reunit per defensar i consensuar totes les esmenes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds també va participar amb tot un seguit d'esmenes en l'elaboració i, des del nostre punt de vista, millora de la Llei d'heliports, llei que, evidentment, era necessària per regular tot aquest tipus d'instal·lacions, com ja s'ha dit anteriorment, per la importància que té al servei de tots els ciutadans des del punt de vista de les urgències mèdiques i des del punt de vista dels incendis. I subratllava, quan feia referència a les urgències mèdiques, sobretot, *tots els ciutadans*.

Les nostres esmenes es dividien en quatre grans blocs. El primer bloc era la necessitat –que no estava reflectida en la proposta del Govern–, quant a aquestes instal·lacions d'heliports, de les llicències municipals corresponents; una vegada més el Govern s'havia oblidat d'aquest fet, des del nostre punt de vista, importantíssim, no?, ja que és bàsic el control municipal de tota l'obra feta en el mateix municipi i aquesta sempre s'ha d'adequar al planejament urbanístic i als controls mediambientals pertinents. Què millor que fer-ho a través de les corresponents llicències i controls municipals? També plantejàvem que qualsevol modificació fos comunicada, també, als ajuntaments. Aquest bloc, doncs, d'esmenes, a través de transaccionals, ha estat acceptat i ha estat incorporat en el text definitiu.

En el segon bloc, demanava el nostre Grup l'elaboració d'un pla d'heliports que establís tot un seguit de prioritats i que es tingués en compte tot un seguit, també, de paràmetres de població, d'accessibilitat, de reequilibri territorial i respecte mediambiental. A través d'una transaccional, hem aconseguit no, evidentment, un pla d'heliports, però sí un programa director en què també es tinguin en compte totes aquestes prioritats, i, des del nostre punt de vista, en aquest cas, doncs, ja seria suficient. També demanàvem que hi hagués un registre d'heliports, tant pel que fa als permanents com als

eventuals; en aquests moments, hem aconseguit que el registre dels permanents hi sigui i, pel que fa als eventuals, que, almenys, sí que hi hagués una relació per poder-hi fer un tipus de control. També enteníem perfectament que, quant als eventuals, potser no feia falta un registre –amb una relació seria suficient–, perquè ara hi són, ara no hi són, i tot el procediment registral és una mica més complex. Això vol dir que, també en aquest cas, les transaccionals proposades ens satisfan i, per això, les hem acceptat.

El tercer bloc feia referència a l'augment de les sancions per infraccions. Crèiem nosaltres que no s'adequaven a la tipologia de la instal·lació que hi havia en aquest moment i que calia, doncs, augmentar-les. A través d'una transaccional també hem aconseguit no veritablement la nostra proposta, però sí un terme mig, del qual també ens satisfà el resultat.

I el quart bloc d'esmenes del nostre Grup Parlamentari anava en tot l'aspecte mediambiental; dèiem o proposàvem que la Llei estigués subjecta als principis de sostenibilitat i de protecció al medi ambient i que es tinguessin en compte les determinacions de l'ordenació territorial i del planejament urbanístic. També, d'alguna manera, ha estat acceptada aquesta nostra proposta a través d'una transaccional, i això ha permès que, ens aquests moments, doncs, no quedi cap esmena viva per defensar del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en el Ple, i això, evidentment, també ens omple de satisfacció a nosaltres, perquè vol dir que aquesta és una llei –tal com es planteja i no quedant cap esmena per part del Grup, la qual cosa és una garantia, encara més– que és una bona llei, que és una llei consensuada i que és una llei que estarà al servei dels ciutadans.

Només em queda, doncs, agrair la participació, sobretot, també, dels serveis tècnics, del senyor Xavier Muro i, també, de la resta de ponents, i evidentment, especialment, per ser el ponent del Grup majoritari, del senyor Camps, doncs, que també amb la seva flexibilitat ha permès que en aquests moments no quedi cap esmena viva de la Llei d'heliports.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, avui portem a terme, evidentment, l'aprovació del Projecte de Llei d'heliports, llei que s'emmarca dins les competències exclusives que ens atorga l'Estatut d'Autonomia de Catalunya dins l'article 9, el 9.15. De vuitanta esmenes presentades en el procés de tràmit, el Grup Popular hi hem contribuït i presentat vint-i-cinc esmenes, vint-i-tres de les quals han estat acceptades –algunes d'elles, transaccionades amb d'altres grups parlamentaris– i dues han sigut retirades per tal de donar pas i perquè hem coincidit amb la normativa europea.

Sincerament, quan arribes al final del tràmit parlamentari per tal d'aprovar una llei, interiorment, sents una satisfacció en nom del teu Grup per haver pogut col·laborar en la redacció, via esmenes, per millorar el text final –avui, a votació. Dono des d'aquesta tribuna les gràcies a tots els ponents i, de manera especial, al senyor Jaume Camps i, també, al lletrat senyor Xavier Muro. Aquesta Llei referida al subsector aeri, per a mi ha estat una llei simpàtica, una llei progressista i una llei interessant i de futur; m'ha recordat, quan hi treballàvem, moltes iniciatives d'anys anteriors en què el nostre Grup Parlamentari presentàvem i defensàvem proposicions no de llei per tal d'aconseguir la construcció d'un heliport en un o altre indret, en una o altra comarca de Catalunya, ja que no disposàvem d'una xarxa d'heliports i, evidentment, el seu pla de desenvolupament.

Regular aquest sector, tenint en compte els paràmetres de població i les condicions d'accessibilitat per tal d'atendre adequadament totes les necessitats del territori de Catalunya, és apostar, evidentment, pel futur. Ens trobem en aquests moments de final del segle amb un col·lapse generalitzat a les xarxes viàries quan la velocitat, el factor temps i els mitjans de comunicació ecològics són la clau del futur i les telecomunicacions avancen en aquests moments a passos de gegant. És evident que les infraestructures han de ser, doncs, el pal de paller.

Poso un exemple perquè em sembla oportú, ja que fa quinze o vint o vint-i-cinc anys ningú apostava pel transport ferroviari i es trobava en la màxima decadència; avui, després de cent cinquanta anys –i, aquest any, en celebrem el cent cinquante aniversari–, el tren viu un dels moments de màxim esplendor, tant el tren d'alta velocitat com d'altres que faciliten una gran mobilitat de passatgers i de mercaderies a Catalunya i a Europa. Vull dir amb aquest exemple que cal apostar per una bona xarxa d'heliports, futur del desenvolupament a Catalunya, donat que han de ser unes bones infraestructures, preparades per als moviments dels helicòpters, que aconsegueixin apropar, amb menys temps real, les distàncies entre comarques i les grans ciutats; que comportin comoditat, estalvi de temps; que millorin operacions de rescats, de prevenció, de vigilància –com molt bé ens recordava l'honorable conseller–, d'extinció d'incendis, trasllat d'accidents, trasllat de malalts, activitats de missatgeria, activitats d'estudis, de treballs tècnics i activitats recreatives, lúdiques i d'altres.

Desitgem, doncs, que l'aprovació d'aquesta Llei comporti grans encerts i que cap errada tècnica aeronàutica i de control sigui un mal auguri. Per tant, desitgem amb totes les meves paraules, que aquesta Llei, doncs, sigui un gran encert i, evidentment, compta amb el vistiplau i amb el suport del nostre Grup Parlamentari.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, el Grup Socialista comparteix part de les paraules que s'han expressat quant al tema de l'aprovació d'aquesta Llei d'heliports, però ens sembla que, potser, amb un reglament o amb altres mecanismes n'hauríem tingut suficient.

Perquè, de veritat, avui els voldria fer una reflexió. Vostès creuen que és transcendent i és històric que aprovem una llei d'heliports quan tenim pendent tot el tema de l'ampliació de l'aeroport de Barcelona?, quan encara no han començat les obres de la tercera pista?, quan no sabem què passarà amb la terminal de mercaderies?, quan no sabem el pàrquing on es farà?, quan no sabem què passarà amb l'estació del TGV? No sabem si hi haurà centre logístic. I tot el tema de la ciutat aeroportuària de l'aeroport de Barcelona? Vostès pensen que és transcendent i és fonamental que aquest Parlament dediqui tanta estona a parlar de la Llei d'heliports, quan tenim un aeroport de Girona en procés d'estancament, sense cap vol permanent ni amb Madrid ni amb cap altra ciutat europea o espanyola?, quan a Lleida no sabem què en farem dels territoris d'Alfés, si hem de fer un aeroport nou o no?, si a les terres de l'Ebre els ciutadans no saben en aquests moments com fumigar els camps d'arròs, que han de fer dues o tres instal·lacions permanents, ja existents a les terres de l'Ebre, i que no regulem els camps per als fumigadors de les terres de l'Ebre?, quan de l'aeroport de Sabadell no sabem què en farem?, quan l'aeroport de Reus té pendent si arribarà l'estació del TGV, també, i connectarà amb l'Euromed?

Vostès pensen que aquest és el tema que interessa als ciutadans de Catalunya —una llei d'heliports—, o interessa més que debatem els veritables problemes dels transport aeri a Catalunya?, que discutim si és necessari o no que el Govern de la Generalitat participi en els òrgans de gestió d'aquests aeroports?, o que discutim, també, si és necessari fer un conveni internacional per posar en marxa l'aeroport de la Seu, que fa tants anys el Govern de la Generalitat va pagar i està parat i inutilitzat?

Jo penso que, avui, aquest Parlament no està fent un debat històric, sinó que està fent un debat al marge dels problemes i dels interessos dels ciutadans. I això a què és degut? Que tenim un govern que ens diu que té projectes per deu anys. Ens fa exposicions d'«Ara és demà» i tenim projectes per deu anys. Jo els suggereixo altres projectes. Com que tot això que he dit ja està solucionat, ara podem fer els heliports; demà, els ultralleugers; després, les ales delta i els globus de montgolfier —que també circulen globus de montgolfier a la Garrotxa i a llocs de Catalunya.

Tenim un govern *esgotat*, sense idees, sense projectes; un govern *provisional*: cinc consellers en entredit, que el mateix partit del Govern diu que els vol substituir. Aquest Govern no pot funcionar. És un govern sense idees, sense projectes, sense futur. I per això fem aquests projectes de llei tan esmicolats, tan petits, tan ridículs.

Senyor president, i això no és culpa del Govern i dels consellers, que no tingui idees, perquè, com deia un ciutadà de Girona, un garatgista: «El dimoni, que el

mati Déu, o, si no, per què l'hi posava?» I vostès ja saben qui és déu aquí a Catalunya. (*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats. Jo, senyor president, no li demanava la paraula ni per al·lusions, perquè encara no sóc conseller i ja es defensen ells mateixos. Jo, simplement —pobre de mi!—, em pensava que discutíem la Llei d'heliports. No em pensava que estiguéssim fent el míting al call de Girona o a la Bordeta.

Ara, si vol, hi podem entrar. Hi podem entrar, perquè, escolti, a mi m'entusiasma. Vull dir, home, és un govern esgotat, fotut..., que porta divuit anys... Vostès ho diuen des del primer dia: des de l'any 80, que van cometre aquell error històric de no entrar al Govern quan se'ls ho va oferir, des d'aquell error històric, vostès al següent dia van començar a dir que era un govern esgotat, que no tenia força i que això s'acaba. Home, s'acaba!, algun dia, segur. Però, per què no deixen que sigui el poble de Catalunya qui ho decideixi? Per què? Per què ens hem d'esforçar en un debat d'una llei en què vostès hi han presentat unes esmenes? Home, si era tan «tonta» la Llei, no entenc per què hi han presentat vuitanta esmenes...

Perdoni, és que no ho entenc!, perquè, vaja!, en tretze articles! Que vostè em digui que això no és un debat històric! Segur que no. Ningú li ho ha dit. Ara, em sembla que és un menysteniment a la cambra i és un menysteniment al altres ponents —a la senyora Dolors Montserrat, al senyor Benet Tugues, al senyor Boada i al senyor Portabella, i no dic a mi mateix, perquè a mi me les pot fotre per allà on vulgui—, home!, és un cert menysteniment, quan hem estat treballant en un tema. Que no canviarà la història de Catalunya? Segur. Segur que la Llei d'heliports no canviarà la història de Catalunya. Ara, és una llei important. És la primera llei que es fa a l'Estat espanyol sobre aquest sector. Per tant, no em digui que és innecessària; si no, per què hi han presentat esmenes? Si no, per què votem?

Home!, i vostè diu: «Hi han altres temes.» És clar que sí. Vol que n'hi digui uns altres? Vol que li faci una altra llista? Vol que li digui com n'estem de contents que, l'AVE, el senyor Borrell el va començar redreçant, i ara ens el foten al 2004 o el 2006? Vol que li parli... (*Veus de fons.*) Oh, és clar! Vol que li parli de la inversió que vostès, amb els seus col·legues de Madrid, han anat abaixant a Catalunya, any rere any, i ara s'està recuperant d'una forma no suficient però s'està recuperant? Vol que li expliqui això? Vol que en parlem, d'on ve el déficit...? Vostè em parla d'infraestructures a Catalunya? Vostè té els..., de parlar-me d'infraestructures a Catalunya? (*Rialles.*) Home! És que és molt fort, eh! O sigui, que vostè em parli de l'AVE, que vostè em parli de vergonyes, com el desviament de Cervera - Igualada, o em parli de tot això, és que té...

6416

Però, escolti'm, senyor president, senyors diputats, com que estem en una cosa tan senzilla, tan poc important i tan rotundament important –perquè ho votarà aquesta cambra– com la Llei d'heliports, jo simplement vull dir que, una llei de tretze articles, a la qual s'han presentat vuitanta esmenes, i han quedat totes retirades i consensuades, em fan dir –em fan dir– que crec que és una llei de tots; que és una llei de tots i que jo agraeixo les paraules amables dels altres ponents –i també les seves, perquè m'han permès... (*Rialles.*)

I també li he dir que aquesta possibilitat de transacció no haguera estat possible si no haguéssim comptat no únicament amb la voluntat de tots els ponents, també la dels serveis de la cambra –el senyor Muro– i també –permeti'm que escombri un pèl cap a casa, perquè és de justícia– amb una flexibilitat important per part de la Direcció General de Ports i Transports, molt concretament –començant pel senyor Ticó, començant pel senyor Angosto, i acabant amb la senyora Morillón–, sense que qui és pare i mare de la Llei tingui la flexibilitat d'entendre que les esmenes poden realment millorar –com, de fet, ho fan– i no es cregui amb la paternitat i la maternitat absoluta d'aquesta Llei; sense aquesta flexibilitat, ni ponents ni flexibilitats: el ponent de la majoria no podria treballar, si no tingués aquesta flexibilitat per part del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president. Felicitem-nos, perquè és una llei que, segurament, malgrat que sigui poc important, sigui la primera de l'Estat –com ho ha estat la Llei de protecció d'animals, com ho ha estat el Codi de família, com ho hauran estat tantes altres lleis, un cop més Catalunya és pionera, no sé si en termes molt o poc importants, però en ser pionera amb aquesta llei–, no és preocupi, aquesta llei tan poc important, estic convençut, senyor Nadal, que vostè la veurà copiada per alguna comunitat autònoma, especialment alguna en què encara governen vostès.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president. Acabada la fixació dels grups parlamentaris...

Senyor Nadal, per què em demana la paraula? Per contradiccions? Mig minut per contradiccions.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

El senyor Camps deia que aquest diputat no tenia una cosa per parlar d'infraestructures. Més endavant parlarem de l'AVE, i veurà que sí que en tinc.

El president

Senyor Camps, per què em demana la paraula?

El Sr. Camps i Rovira

Per un aclariment. En cap cas he posat en dubte qualsevol de les condicions que el senyor Nadal pretén que jo he posat en dubte. Déu me'n guard!

El president

Acabada la fixació de posicions dels grups, posarem, d'acord amb l'article 101.2 del Reglament, a sotmetre a votació el Dictamen.

Iniciem la votació.

El Dictamen ha estat aprovat pel vot unànim de totes les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia relativa a la proposició del punt número 2, el Projecte de llei de creació del Col·legi de Publicistes i Relacions Públiques de Catalunya, que seria substanciada demà al matí, com a primer punt de l'ordre del dia de la sessió de demà al matí. Si no es suscita cap objecció o cap oposició, consideraré aquesta proposta aprovada per assentiment. (*Pausa.*)

No hi ha oposició.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro

Per tant, passem al tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per presentar-la té la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer, per un temps màxim de quinze minuts.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. És un honor per mi poder fer aquesta Proposta de resolució, que ha estat aprovada per la Ponència de la Comissió de Cultura i, també, amb un Dictamen favorable de la mateixa Comissió, de la qual cosa venim a parlar amb un to absolutament optimista, i segur que tindrà uns vots favorables suficients per presentar-la en el Congrés dels Diputats.

Efectivament, aquesta Proposició ajunta dues coses que en la primera inspecció semblarien antagòniques, com poden ser les monedes i la llengua. Aquests dos elements són uns elements que diríem que estan incrustats dins dels drets històrics de Catalunya. Catalunya, de sempre, va tenir una moneda pròpia i, de sempre, ha tingut una llengua pròpia.

Heus ací que Felip V, en el 1718, elimina la moneda catalana de tota la Corona d'Aragó i la iguala a la moneda castellana. I, així mateix, Carles III, quaranta anys més tard, en el 1868, també ens prohibeix la llengua, amb la qual cosa aquests dos elements, importantíssims en qualsevol país, són eliminats. I fixe'u-vos si és curiós que, en la seva eliminació, en la seva postergació, hi ha el fiscal general del Consejo de Castilla, que és el senyor Campomanes, que fa un informe sobre la matèria. I ell també diu el que jo he dit a l'inici d'aquesta intervenció, i diu que són dues coses estranyes entre elles, aparentment, però que en realitat no ho són. I ho diu d'una manera així; diu: «Tal vez crearán inconexas algunas de estas propuestas a la primera inspección, pero se desvanecerá este escrúpulo considerado el todo de la materia, pues en las de gobierno hay algunas que tienen entre sí precisa trabazón, como las de una lengua y una moneda.» Això ho escriu el fiscal general del Consejo de Castilla l'any 1768, quan prohibeix el català a l'escola. I aleshores encara fa unes afirmacions que encara avui ens són vàlides, que ens diu: «Porque la lengua es el signo común con que se explican los actos nacionales, y la moneda es el signo universal del valor de las cosas en el reino.» Doncs bé, ara han passat més de dos segles i ens trobem que, efectivament, totes aquestes teories que ens va dir el senyor Campomanes, encara avui molts autors que ens volen parlar de la nació o que ens volen parlar del nacionalisme, com poden ser l'Ernest Gellner o com pot ser Eric Hobsbawm, aquests dos ens diuen que els estats, per construir una nació, inventen la tradició, generen una nova visió a base de símbols, a base de mites o a base de ritus. I efectivament, avui, l'expressió d'una nació, la projecció d'un país cap a l'exterior es pot fer a través de la llengua i a través de la moneda, entre altres elements que poden ser mífics o que poden ser simbòlics.

Per tant, nosaltres avui sabem que Catalunya, doncs, té uns drets històrics, i els té en la moneda i en la llengua, i aquests dos elements –com diu Campomanes– «tienen una precisa trabazón entre ellas». I en aquesta «trabazón» ens trobem que des que es va fer la Constitució de l'any 1978, aviat farà vint anys, a l'Estat es va dir, es va proclamar que les llengües tindrien el màxim de respecte i la màxima protecció. Aquests dos principis són molt importants perquè estan declarats d'una manera solemne a la Constitució, i per tant, el que nosaltres volem és que aquests drets que es proclamen constitucionalment siguin en la vida quotidiana, en la vida real, també respectats per l'Estat.

Nosaltres creiem, doncs, que el plurilingüisme i la plurinacionalitat proclamada en la Constitució siguin exercits d'una manera normal per l'Estat. És cert que en el Congrés de Diputats, en el desembre passat, dos diputats, el diputat Alcaraz i el diputat Joan Saura, varen presentar una moció en el Congrés de Diputats, que proposaven una llarguíssima llista d'elements que l'Estat té obligació de complir, atès que es va votar a favor, el Congrés de Diputats va votar a favor d'aquesta Moció, i per la qual cosa l'Estat com a tal, el Govern, l'executiu està obligat a obeir tot allò que li mana el poder legislatiu. Per tant, estem en una situació ben dolça. Per una banda, aquesta cambra està d'acord que aquesta Proposició vagi endavant, i per altra banda, tenim que

el legislatiu de l'Estat també té una moció prèvia en la qual proposa que en els signes monetaris hi hagi el reflectiment del plurilingüisme.

Per tant, nosaltres creiem que no hem de fer cap més esforç per convèncer a ses senyories i només diem, com a final, que aquesta Proposició de llei està composta de tres articles, el primer dels quals marca la situació entre avui i l'any 2002, que és l'any que apareixerà l'euro i, per tant, hem de suposar que l'Estat, en aquest període d'avui fins el 2002, continuarà emetent paper, moneda de paper i moneda metàl·lica, per la qual cosa en l'article 1 li demanem que recordi que també ho ha de fer en totes les llengües de l'Estat.

Al segon article demanem que en l'emissió i encunyació de monedes commemoratives, que l'Estat també es molt donat a fer-ne, en qualsevol commemoració històrica, doncs, també, quan faci aquestes medalles commemoratives recordi que la projecció de l'Estat cap a l'exterior sempre s'ha de fer en totes les llengües oficials de l'Estat.

Al tercer article també demanem que l'euro, quan sigui fet metàl·licament, aquest euro també tingui el nom de l'Estat en totes les llengües que són històricament parlades, i que són el català, el castellà, el galleg i l'euskera. Per tant, demanem en l'article 3 que els euros que apareguin i que siguin encunyats i posats en circulació tinguin el nom de l'Estat en les quatre llengües.

I, finalment, s'hi ha incorporat una esmena nova que es d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que és que es faci publicitat institucional en la difusió d'aquestes monedes. És veritat que en Campalans va dir que la política era pedagogia. I és que la pedagogia abraça qualsevol acció de govern, i és ben bo que a l'Estat espanyol s'expliquessin les coses perquè els ciutadans siguin conscients que aquesta pluralitat monetària, aquesta pluralitat lingüística és un fet històric, i no és patrimoni d'uns quants, sinó que és un patrimoni de tothom, és un patrimoni de tota Europa, i per tant, també és correcte que aquesta esmena que s'ha incorporat sigui votada per vostès.

Res més, senyor president. No crec que s'hagi de dir res més, atès que en la ponència tothom hi va estar d'acord, en el Dictamen de la Comissió també, i per tant, esperem que aquest Ple també ens doni el darrer pas perquè això pugui anar al Congrés de diputats de Madrid i el Govern de l'Estat espanyol sigui amatent a les nostres demandes i no tardí a fer el que nosaltres demanem, que és, en definitiva, un fet de justícia.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi havia esmenes presentades que han estat retirades. Per tant, i per fixar la posició dels seus parlamentaris, tenen la paraula, en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la decisió de prendre en consideració el pas-

sat 29 d'abril la proposta defensada pel diputat Ferrer ha donat els seus fruits, i avui veiem, ja en aquest Ple, el Dictamen de la Comissió de Política Cultural. Tal com vam fer en aquell dia, els diputats del Partit per la Independència donarem ple suport a la proposta. Un suport, evidentment, en positiu, clar i ferm, però com ja sap el senyor Ferrer i hem comentat altres vegades, no gens entusiasta.

És un suport clar i ferm perquè considerem positiu el fet d'introduir la llengua catalana en tots els llocs i els espais on ara no hi és, com és el cas que ens afecta ara, el tema de les monedes, els bitllets, les medalles, etcètera. També, per altra banda, considerem positiu que es reconegui la plurinacionalitat de l'Estat de la forma que sigui. Ara bé, ja he comentat que l'entusiasme dels independentistes en aquest tema és petit. En primer lloc, perquè veure escrita la paraula «Espanya» quatre vegades als euros no ens provoca cap satisfacció especial, encara que una d'aquestes quatre maneres d'escriure el nom de l'Estat sigui la catalana.

Per altra banda, aquest costum o aquesta dèria que tenim molts catalans, o molts sectors del catalanisme d'aquest país, per intentar democratitzar l'Estat no ens satisfà gens ni mica, ja que les propostes de reforma s'ha demostrat que, en general, són una pèrdua de temps perquè sempre acaben fracassant. Pensem que el que caldria és destinar el temps i els esforços a recuperar la sobirania nacional perduda per la força de les armes en lloc de donar idees de com ocupar-nos amb una façana més democràtica i pretesament tolerant. Ja coneixen perfectament la nostra postura els organitzadors de la campanya «Per un euro plural». Són un grup de persones amb molta empenta i que ja han aconseguit una llarga i qualificada llista d'adhesions. L'aprovació, la ben segura aprovació del Dictamen avui els ha d'omplir de satisfacció, ja que veuen com el Parlament de Catalunya és sensible a les seves propostes i de forma majoritària, veurem si unànime, els fa costat. A aquest grup de ciutadans i ciutadanes els animo, els animem a continuar treballant, perquè encara queda molta feina, tant a Catalunya com a Madrid. En aquest sentit, hem de tenir en compte que no sempre es correspon el sentit del vot dels grups d'aquesta cambra amb el cas dels seus homònims a l'Estat espanyol. Tant el PP com el PSOE, sovint han votat propostes en aquesta cambra que després han estat rebutjades al Congrés dels Diputats. En fi, en tot cas, això ho dirà el temps, i veurem si la votació d'avui serveix per a alguna cosa real o si simplement esdevé una declaració de principis d'aquest Parlament, com tantes altres que cauen en el pou de l'oblit i del rebuig quan arriben a l'altiplà castellà.

Finalment, em permetran una reflexió. L'euro, el que havia de ser la moneda única, resulta que ho serà només en teoria, ja que a la pràctica, i amb allò que és més tangible, com són les monedes, a la pràctica se'n fabricaran onze de diferents, que compartiran només una cara en forma, aquesta sí, d'euro. Si realment els estats de l'espai euro es creguessin això de la Unió Europea, avui no ens caldria discutir aquesta proposta, ja que un cop extingida la pesseta i totes les altres monedes no quedaria cap rastre del que ells anomenen monedes nacionals, i aleshores tindríem exclusivament una mo-

neda, absolutament única i absolutament europea. Com que el nacionalisme estret dels estats s'ha imposat per damunt de l'europeisme, la batalla dels catalanistes i europeistes convençuts ha de consistir a intentar, almenys, igualar aquesta visió estreta i, al costat de propostes com la d'avui, organitzar, per exemple, l'operatiu necessari que faci, d'una forma intensiva i coordinada, una barreja a nivell europeu de les monedes estatals, per aconseguir que aquí voltin tantes monedes euros dels estats francès, italià, alemany, etcètera, com monedes espanyoles. Fins el 2002, però, encara falten dies, tot i que ja ens consta que hi ha gent treballant-hi per tal de fer aquesta operació.

Per acabar, simplement, manifestar en nom del diputat del Partit del Comunisme de Catalunya i de la diputada dels Verds, el seu suport a la proposta i, per tant, al costat dels diputats del Partit per la Independència, el vot de tot el Grup Mixt serà favorable a la proposta presentada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Ferrer i Gironès, especialment, com ja vàrem fer en la presa en consideració i més tard en els tràmits de ponència, de comissió i de debat públic, dins i fora del Parlament, Iniciativa per Catalunya - Els Verds donarà suport a la proposta que conté aquesta Proposició de Llei, perquè la considerem una proposta justa i perquè la considerem una proposta pedagògicament interessant. I també perquè la considerem una proposta coherent amb allò que van defensar en el Congrés dels diputats el dia 10 i el dia 16 de desembre de 1997 els diputats Manuel Alcaraz i Joan Saura, de Nova Esquerra i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a l'hora de plantejar el caràcter multicultural i plurilingüe de l'estat espanyol.

No deixa d'haver-hi una certa contradicció en tot aquest tràmit, com en molts dels tràmits de l'assumpció de l'euro com a moneda única europea. Si és moneda única i és europea, per què hi han de constar els noms de cada Estat? No hauríem de tendir, o no haurien de tendir, aquests estats, a fondre's, ni que fos inicialment, d'una manera simbòlica en la nova realitat, i que això quedés reflectit en la nova moneda? Però no és així i, per tant, més val que aprofitem el fet que cada Estat encunyarà la moneda que serà comuna per a tots per explicar quines són les característiques d'aquest Estat.

Tampoc no deixa de ser curiós, gairebé paradoxal, que avui votem a favor de la repetició per quadruplicat del nom d'Espanya —o per triplicat, segons com es miri—, en la nova moneda d'Europa. Sembla com si volguéssim il·lustrar les paraules de Joan Maragall: «Escolta, Espanya, la veu d'un fill / que et parla en llengua no

castellana», però que, en tot cas, això ho haguéssim de dir en castellà i haguéssim de repetir quatre..., ho haguéssim de dir en nom d'Espanya i haguéssim de repetir el nom d'Espanya per recordar que aquella és una moneda europea.

En tot cas, i en aquest clima d'assumpció tan europea d'Espanya, Iniciativa per Catalunya - Els Verds votarà a favor de la Proposició de llei.

El nostre Grup va presentar una esmena d'addició que, en tot el procés de publicitat institucional per difondre la nova moneda, també s'insistís en el caràcter plural de l'expressió lingüística de l'Estat espanyol, que la Ponència va recomanar i que, per tant, haurà quedat inclòs en el text sotmès a votació.

Deixi'm acabar només, senyor president, dient que aquesta Proposició de llei té un cert caràcter d'elegia, d'elegia per la pesseta, que segurament junt amb l'allioli i el capicua són les aportacions del vocabulari català en el conjunt del vocabulari espanyol.

Gràcies, senyor president.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Riera. Pot intervenir ara el Grup Popular. Per fer-ho, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull començar la intervenció del Grup Popular fent referència a l'oportunitat de la tramitació d'aquesta proposta de resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro.

Considerem que la proposta és oportuna en el temps, perquè es planteja en el moment que Espanya ja està clar que formarà part dels països que encapçalaran l'adopció de l'euro com a moneda. La considerem també oportuna perquè estem parlant de l'eurorealitat plurilingüe de l'Estat, i en podem parlar perquè Espanya –com ja he esmentat alguna vegada– té la sort de tenir al costat de la llengua comuna, el castellà, altres llengües amb la condició de llengües oficials, llengües que vertebren políticament els pobles que les utilitzem, i aquesta realitat, en opinió del Grup Popular, no es pot obviar en cap cas en el procés de construcció europea.

La clau ens la dona, com tots vostès saben, l'article 3 de la Constitució, tot i que situa el castellà en una situació diferent de la resta de llengües oficials, i això perquè, com tots vostès saben, és l'única oficial a totes les comunitats autònomes i, per tant, l'única oficial en tot el territori de l'Estat. Però aquesta posició diferent no comporta en cap cas una inferioritat de les diferents llengües respecte al castellà, perquè –com tantes vegades hem repetit– aquesta diferència no implica coexistència,

sinó convivència, i això perquè l'article 3 que he esmentat té una vessant dinàmica que també hem de contemplar, perquè a l'obligació de respectar s'hi ha de sumar la de protegir totes les llengües, la qual cosa es reforça si ho posem amb relació a l'article 9 del mateix text constitucional, segons el qual correspon als poders públics promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en què s'integra siguin reals i efectives, i també –importantíssim– remoure els obstacles que impedeixin o dificultin la seva plenitud.

Si centrem aquesta anàlisi en la llibertat d'expressió col·lectiva d'un poble, el Grup Popular considera que això afecta no només els continguts amb què es manifesta aquest poble, sinó també quins siguin els codis d'exteriorització que utilitza, perquè sense la conjunció d'aquests dos elements no hi ha autèntica llibertat d'expressió. Per tant, ens sembla oportú tornar a remarcar que, pel Grup Popular, la llengua, com a expressió individual de la persona, afecta el més íntim del desenvolupament de la personalitat i constitueix, a la vegada, un dret subjectiu i una llibertat individual.

Des del punt de vista col·lectiu, que és el que ens interessa en aquest debat, la llengua es defineix com a element comú d'expressió pròpia d'un conjunt de persones, d'un poble, d'una nació, d'un estat, i, per tant, és un patrimoni comú que cal protegir, conservar i potenciar, que és el que crec que es planteja justament en aquesta cambra avui. Partint d'aquestes realitats socials, polítiques i jurídiques, vull recordar que l'any 99, 1999, la nostra moneda oficial serà l'euro. El disseny de bitllets i monedes propis deixarà de tenir continuïtat i la quantia, així com el disseny definitiu de les emissions que es realitzin, estarà decidida pel Banc Central Europeu. Per tant, i mentre no entri en vigor l'euro, s'han de considerar els inconvenients de l'existència de dissenys diferents de monedes i bitllets, en un moment en què se n'ha de retirar una quantia ingent en un termini molt proper i relativament curt de temps, i també s'haurà de fer un esforç especial, un esforç didàctic per tal d'habituar els ciutadans, els consumidors, a unes altres monedes radicalment noves, que, a més a més, tenen un disseny diferent, un valor diferent i que, a més a més, funcionarà amb fraccions. Vull recordar també que, per al disseny final de l'euro, l'objectiu de les institucions europees amb responsabilitats en la matèria és aconseguir una presència simbòlica comuna que hagi de ser reforçada amb expressions tan simples i assequibles com sigui possible, i que, a més a més, això permeti garantir la qualitat de les seves emissions.

Tornant, però, a l'oportunitat, considerem que no és menys important tornar a considerar per part del Grup Popular la inoportunitat que s'aprovi novament en aquesta cambra quelcom que ja s'està treballant en el Congrés dels Diputats amb l'acord –hi insisteixo, amb l'acord–, amb el vot favorable de totes les forces polítiques. M'explicaré. Hem de tornar a palesar, com vam fer en el debat de presa en consideració de la Proposició que avui debatem, que al Congrés dels Diputats va votar una moció presentada per l'il·lustre diputat senyor Joan Saura en matèria de desenvolupament de la realitat plurilingüe de l'Estat. En aquesta Moció s'instava el

Govern central a avançar en aquesta realitat plurilingüe mitjançant un seguit de mesures, essent una d'elles que el Govern té el mandat del Congrés dels Diputats de reflectir aquesta realitat plurilingüe en les noves emissions de paper moneda.

L'esmentada Moció contempla, per una banda, un determinat nombre de mesures per a l'efectiu compliment d'una sèrie d'objectius que permetin avançar en el que ha estat la voluntat política de totes les forces representades en el Congrés, és a dir, en la realitat plurilingüe de l'Estat. Per una altra banda, també es va aprovar que això es fes en el si d'una subcomissió creada dins la Comissió de Constitucional, amb l'objecte de servir de fòrum de discussió, revisió normativa i proposta de mesures tècniques, polítiques i legals per fer efectiu aquest mandat del Congrés.

El nostre Grup Parlamentari considera oportú tornar a recordar també que el contingut de la Proposició de llei a debat avui ja va ser recollit pel Congrés dels Diputats, i en el debat de la seva aprovació va donar lloc a una interessantíssima presa de posició per part de tots els grups parlamentaris, en la qual va quedar clar el que em sembla que defensava el senyor Ferrer avui: la conveniència que símbols tan importants com els bitllets o les monedes puguin llegir-se, com passa a altres estats, en totes les llengües oficials de l'Estat.

En aquest sentit, vull recordar també que en el debat de presa en consideració que es va fer en aquesta cambra el propassat dia 29 d'abril, la major part dels grups parlamentaris en les intervencions—recordo ara la intervenció de l'il·lustre senyor Antoni Dalmau, recordo la intervenció de l'il·lustre senyor Ignasi Riera—, en les quals consideraven—més ben dit, consideràvem tots—que, efectivament, la Moció només fa referència a reflectir la realitat plurilingüe de l'Estat en les noves emissions de paper moneda, però tots vam considerar que l'esment específic que es feia en aquella Moció era perfectament extensible a les monedes que tinguessin suport metàl·lic. Per tant, la postura del Grup Popular ha estat i segueix essent la de recolzar els treballs de la subcomissió creada al si de la Comissió de Constitucional del Congrés dels Diputats, que—recordem—està subjecta a allò que es decideixi per part de qui a partir d'ara tindrà realment les competències en aquesta matèria. Per tant, estarà sotmès al que decideixi finalment el Banc Central Europeu.

Perquè aquesta voluntat de totes les forces polítiques obre no pocs interrogants tècnics i de compatibilitat amb les directrius europees, i això perquè la Unió Econòmica i Monetària es defineix per un element de supressió—més que de supressió jo diria que de substitució—d'algunes intervencions estatals, que passen a encomanar-se a les institucions comunitàries. I torno a repetir, en aquesta matèria, la importància que tindrà la intervenció final del Banc Central Europeu, és per això, precisament, que tots els grups parlamentaris en el Congrés vàrem acordar que es traslladés a la Comissió de Constitucional aquesta matèria per veure com s'havia d'implementar tècnicament, jurídicament i políticament aquest mandat.

Concloc ja, senyores diputades, senyors diputats, palesant el recolzament total del Grup Popular al contingut,

a l'objectiu de la proposta avui a debat. Però anuncio l'abstenció del Grup Popular, perquè considerem que és en el si de la subcomissió creada en el Congrés dels Diputats on realment s'ha d'avançar en aquesta tasca, per evitar possibles traves del Banc Central Europeu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. És el torn del Grup Socialista: té la paraula, per consumir-lo, el senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. El consumiré amb brevetat, perquè se n'han dit ja moltes coses. No faré l'elegia de la pesseta—ja l'ha feta l'Ignasi Riera—, ni la lloança de la llengua que ha fet el Grup Popular, malgrat que després s'abstingui, resulta; però, en fi, la lloança queda feta.

Simplement, voldria dir una cosa molt curta de dir. Avui s'ha suscitat en aquesta cambra si allò que ens toca votar aquest matí és transcendent o no és transcendent, és històric o no és històric. És molt probable que una iniciativa com aquesta no sigui històrica ni sigui d'una enorme transcendència, fins i tot per la llengua, però, en canvi, té el poder gens negligible dels símbols, i això sí que és veritat, que moltes vegades els símbols marquen les conductes dels grups o de les persones, més enllà de la seva pròpia importància, la seva importància intrínseca.

El que es pretén em sembla que és molt clar. Es tracta de fer, d'alguna manera, pedagogia d'un element tan important com és el reconeixement del caràcter plurilingüe de l'Estat espanyol. Aquesta pedagogia, sens dubte, és absolutament necessària encara, no solament en el pla dels posicionaments polítics, sinó fins i tot en les opinions públiques que encara són molt lluny d'acceptar plenament i d'integrar en el seu propi raonament personal que en aquest Estat hi conviuen llengües diverses i que per aquí tenim una llengua materna que no és la castellana, la nostra pròpia llengua, que té exactament el mateix valor i la mateixa significació que per a ells la castellana.

El Grup Socialista votarà a favor d'aquesta iniciativa per coherència, perquè reconeix aquesta condició plurilingüe de l'Estat espanyol, és una posició indiscutible des d'aquest punt de vista, i, per tant, comptarà amb el nostre suport, i ho farà, és cert, a desgrat que ja existeixi un pronunciament del Congrés dels Diputats, al qual s'ha alludit diverses vegades aquí, un pronunciament molt clar i molt explícit, obtingut, certament també, per unanimitat de tots els grups.

No ens sembla inoportú, tanmateix, que el Parlament de Catalunya es pronunciï en la mateixa direcció, en primer lloc, perquè la iniciativa és d'ordre divers i completa millor la resolució del que es va aprovar en el Congrés dels Diputats, i en segon lloc, perquè també ens sembla significatiu i transcendent que sigui la cambra catalana qui es pronunciï sobre aquesta qüestió

d'una manera explícita. És a dir, és bo que hi hagi l'acord del Congrés dels Diputats, però és bo que no hi hagi renúncia per part del Parlament de Catalunya a posar de manifest quin és el seu punt de vista i quin és el seu desig amb relació al cas que tractem avui: de les monedes i del paper moneda.

Per tant, no és inoportú, és convenient, és útil. I només voldria acabar, simplement, posant de manifest que el nostre obstacle principal per al bon curs d'aquesta proposta d'avui és el calendari. És a dir, a nosaltres ens preocupa que aquesta iniciativa que aprovem avui amb tanta solemnitat mitjançant un acord del Parlament de Catalunya es posi a la llarga cua de les que estan pendents de substanciar en l'ordre del dia del Congrés dels Diputats, i, quan arribi el moment d'aprovar-se, tant si s'aprova com si no, ja no hi siguem a temps.

En aquest sentit, ens agradaria emplaçar d'una manera directa el Partit Popular, que és el qui té a les mans la possibilitat, no sols de complir això que aprovarem avui aquí —que encara caldrà que sigui aprovat al Congrés dels Diputats—, sinó la famosa Moció dels senyors Alcaraz i Saura, perquè aquella també ja té força d'obligar, ja té un mandat que el Govern ha de seguir. I ens diuen els companys i amics que promouen amb tanta activitat lloable aquesta iniciativa de les monedes que sembla ser que el Govern està procedint ja a fer els treballs preparatoris sense comptar en absolut amb la presència de les altres llengües en el paper moneda —en el paper moneda i en les monedes. Per tant, aquí, qui tindrà el compromís directe de complir el mandat del Congrés dels Diputats i posteriorment, si és que s'aprova aquesta a Madrid, de la del Parlament de Catalunya és el Govern del Partit Popular. Ens agradaria que la posició, encara que sigui d'abstenció, del Partit Popular a Catalunya recordi als seus companys del Govern de l'Estat que des d'ara mandat per complir i que l'ha de complir ja des d'ara perquè ja és efectiu, sense ni tan sols tenir necessitat d'esperar la proposta que aprovarem avui, i que, per tant, faci possible efectivament que aquest petit pas en el terreny de la simbologia, que és la pedagogia de veure que a Espanya es parlen diversos idiomes, pugui prosperar no sols en el pla parlamentari, que ja és indiscutible que ho farà, sinó també per part de l'acció de govern del Partit Popular.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Dalmau. Correspon el torn, ara, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: té la paraula el diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a mi em sembla que el primer que pertoca avui és felicitar-nos per la probabilitat més que important que avui s'aprovi aquesta Proposició de llei, felicitar-nos perquè aquesta iniciativa tirarà endavant, felicitar-nos també pel consens que s'ha obtingut per part de la majoria dels grups presents en aquesta cambra, felicitar-nos també pel suport que ha rebut d'altres institucions d'aquest mateix país, d'ajuntaments, de consells

comarcals que s'han adherit justament a una campanya promoguda des de la mateixa societat civil, des de l'Associació pel Voluntariat Lingüístic, que aprofita que aquí hi ha membres d'aquesta entitat per a saludar-los.

Anem a tirar, anem a aprovar això que té una transcendència realment important. Jo no crec que sigui sobrer que avui el Parlament de Catalunya es posicioni en els termes d'una proposició de llei en aquest sentit concret; no crec que sigui sobrer per elements que ja s'han posat sobre la taula. Primer que, per bé que ja existeix una resolució aprovada pel Congrés dels Diputats —tal com ha esmentat la diputada del Grup Popular, la senyora Nadal—, no fa referència explícita a l'euro; per tant, és bo que nosaltres, des d'aquesta perspectiva, sí que ho posem sobre la taula. I també és bo per poder pressionar. Jo em ratifico també amb el que ha dit l'il·lustre senyor Dalmau, en el sentit que en aquests moments hem de fer tota la pressió possible —i aquí m'agradaria que el Partit Popular sobretot hi fos molt sensible— per evitar que sortís una primera emissió d'aquestes monedes, i que sortís una primera emissió d'aquestes monedes que obviés això que estem reclamant, allò que va reclamar el Congrés dels Diputats ja fa pràcticament mig any i allò que reclamarem avui des del Parlament de Catalunya. Si surt una primera emissió que no contempli aquesta realitat plurinacional i plurilingüística, ens serà molt, molt difícil de poder-ho esmenar posteriorment. *(Remor de veus.)*

Aquesta és la principal virtut que té aquesta iniciativa, però també en té una altra, encara que sigui ja al final del trajecte; jo crec que fóra bo, per poc que fos possible, que els bitllets, que les actuals pessetes, que encara se'n continuen fent, d'emissions, doncs, poguessin —diguem-ne— donar pas, donar resposta a un greuge històric —em fa l'efecte— que hem patit les llengües que no eren la llengua castellana. I potser, encara que sigui com l'últim llegat que fes la pesseta al que és una visió plurinacional de l'Estat, fóra bo, per poc que fos possible, que incorporessin les diverses llengües. Estem parlant, en definitiva, del debat de la simbologia, i el debat de la simbologia també reflecteix una concepció concreta de l'Estat i aquí Convergència i Unió...

El vicepresident primer

Un moment, senyor diputat. Els prego silenci. Gràcies.

El Sr. Rull i Andreu

I des de Convergència i Unió hem fet una opció molt clara: la plurinacionalitat de l'Estat. O la plurinacionalitat de l'Estat també ha de quedar molt clarament reflectida en l'àmbit de la simbologia. En un món, en una Europa cada cop més global, més interdependent, la simbologia hi jugarà un paper molt bàsic dins la perspectiva d'allò que és la sobirania, la sobirania de les nacions i també la sobirania dels estats que incorporen, dels estats que formaran aquesta Unió Europea, des de la perspectiva d'afirmació interna, de la imatge que nosaltres tenim de nosaltres mateixos i des de la perspectiva del reconeixement nacional. Efectivament, avui estem en una societat d'intangibles en què la simbologia i els significats són els nous actius socials.

6422

Però no n'hi haurà prou a avançar amb aquest primer pas molt modest, si es vol, referent a incorporar les quatre llengües oficials de l'Estat en els euros o en les pessetes. Caldrà que avancem més enllà en aquest camí del reconeixement simbòlic de la plurinacionalitat de l'Estat. Caldrà que treballem perquè aquest reconeixement nacional a què feia referència tingui també conseqüències jurídiques i polítiques. En àmbits concrets, la denominació –diguem-ne– dels termes de les pròpies nacions; a nivell de protocol, el règim de precedències en actes públics; a nivell de bandera i d'himne –i l'any passat, i ho dèiem a la presa en consideració, vam tenir un petit ensurt al voltant d'aquest tema–, fóra bo que els símbols nacionals, els símbols nacionals catalans estiguessin situats al mateix pla que els de l'Estat o que els de la Unió Europea. També hauríem d'avançar respecte als documents oficials, respecte al document d'identitat, respecte al passaport, etcètera; a nivell de registre civil, mercantil i de propietat. Per tant, tot això reflectiria inequívocament que hi ha una aposta clara i rotunda perquè l'Estat espanyol sigui un estat plurinacional. La simbologia només n'és un apartat concret, també hem d'avançar perquè això tingui traduccions concretes en l'àmbit de la sobirania.

Deia que aquesta era l'aposta de Convergència i Unió. Votarem entusiàsticament aquesta Proposició de llei, i ho fem en el marc del que nosaltres des de Convergència i Unió hem anomenat la nova cultura política, una nova cultura política que ens permetés explicar al conjunt de l'Estat i al conjunt d'Europa que hi volem participar, però hi volem participar com a nació, directament, en el marc, primer, d'un estat plurinacional, i posteriorment, d'una Europa unida.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull.

Passarem ara a la votació. D'acord amb l'article 140.2 del Reglament, es requerirà majoria absoluta.

Comença la votació.

La proposta ha estat aprovada per 100 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions. S'ha assolit la majoria absoluta.

(Remor de veus.)

Si us plau, silenci. Moltes gràcies.

Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1995

En passar al quart punt de l'ordre del dia, la Mesa ha rebut un escrit que prego que llegeixi un senyor secretari.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. «A la Mesa del Parlament, els diferents grups parlamentaris sotasignats, d'acord

amb el que preveu l'article 62.4 del Reglament del Parlament, sol·liciten l'alteració de l'ordre del dia del Ple en el sentit de retirar el punt número 4, referent a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya. Palau del Parlament, 28 d'octubre de 1998.» I apareixen signatures dels representants del Grup Socialista, Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Grup Mixt.

El vicepresident primer

Bé, com han pogut escoltar, l'alteració consisteix en la sol·licitud de retirada del punt. Com que és un punt inclòs per acord de la Junta de Portaveus, requereix acord del Ple per ser retirat. Hi cap un torn a favor i un torn en contra, que aquesta Presidència ofereix. Algun diputat o diputada vol concedir un torn a favor? Té la paraula el senyor Martí Carnicer per fer un torn a favor, per un temps de deu minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Espero ni tan sols exhaurir aquests deu minuts, però l'intent dels grups que han fet la proposta és un intent d'evitar que aquest Parlament adopti un acord que des del nostre punt de vista va en contra del sentit comú, no tant l'acord en si mateix sinó la tramitació d'aquest acord. Els ho explicaré: una part de la proposta que ens tocava debatre en el punt següent diu que aquest Parlament ha d'aprovar el Compte general de la Generalitat corresponent a l'any 1995. Ja l'any passat el diputat que els parla va advertir a la majoria que ens semblava que aquesta era una posició no correcta des del punt de vista dels drets dels diputats i des del punt de vista del mateix Parlament, i la inclusió de nou, sense cap tipus de rectificació per part de la majoria, d'aquest plantejament, ens fa l'efecte que continua deixant el plenari i el conjunt de senyors diputats en mala situació.

Per què diem això? Bé, doncs, diem això perquè la majoria ens vol fer aprovar un document que aquest Parlament no coneix. El Compte general és un document que el Govern envia a la Sindicatura de Comptes i sobre el qual la Sindicatura de Comptes fa un informe que ens envia a aquest Parlament, informe que sí que coneixem, però no coneixem el Compte general. No solament no el coneixem, sinó que, en diferents moments, grups parlamentaris hem reclamat que el Govern envii aquest document al Parlament per a la seva anàlisi, per al seu estudi, per a la documentació del mateix Parlament, i aquest és un dret que ha estat negat. I repeteixo, senyors diputats: és un dret d'aquest Parlament conèixer el contingut exhaustiu de qualsevol document que es pretengui que sigui aprovat per aquest Parlament. Doncs, aquest és un dret que a les senyores i senyors diputats els ha estat negat: aquest document no és en aquest Parlament, no hi ha estat mai.

Per tant, aquesta és l'essencial de la proposta per la qual demanem que es retiri aquest punt de l'ordre del dia, que es retiri, que el Govern ens envii el Compte general i que es torni a situar en un altre ordre del dia. Hi ha un element formal important, que són els drets dels diputats i el coneixement que els diputats han de tenir

de tot allò que posen a la seva votació. Pensin, senyores i senyors diputats, quina consideració ens mereixeria un consell d'administració que a la junta general d'accionistes els digués que no els dona els balanços i no els dona els comptes d'explotació, que es mirin l'informe de l'auditor, que amb l'informe de l'auditor ja en tenen prou, però que els accionistes no tenen per què conèixer ni els balanços ni els comptes d'explotació. Vostès mateixos. Segur que, a més a més, en els bancs de la majoria hi ha persones que deuen tenir bastanta experiència en aquest camp, com en altres camps; però diguem, per composició sociològica, segur que hi pot haver més coincidències. Pensin vostès què dirien vostès, algun de vostès que fos accionista, a un consell d'administració que els proposés això.

Nosaltres entenem que fins i tot és un tema que atempta amb relació a algun principi constitucional. La veritat és que no ho hem plantejat encara en aquests termes, no ho hem volgut plantejar en aquests termes, però sí que ja els aviso que, si el Govern es segueix entossudint a negar aquest tipus d'informació al Parlament, nosaltres ens plantejarem, ens replantejarem la situació i veurem la possibilitat de donar un altre enfocament per defensar els drets dels senyors diputats. I en tot cas, això sense entrar en el contingut de l'Informe de la Sindicatura, que en tot cas ja hi entràriem en el moment que es pogués debatre, però sí per precisar que a més a més és un informe que es situa amb molts problemes en el Compte general; és a dir, tenim un informe que diu que hi ha un compte general que té molts problemes, però un compte general que no podem veure i que ens demanen que l'aprovem.

Vostès mateixos. A nosaltres ens sembla que és el cúmul de la incoherència i, per tant, proposem al plenari que retiri aquest punt de l'ordre del dia, que el Govern ens envii el Compte General, i aleshores el nostre Grup no tindria cap problema a entrar en el debat de l'Informe del Compte general i en el debat o no de l'aprovació d'aquest Compte general.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Martí Carnicer. Ara hi ha la possibilitat d'un torn en contra. Té la paraula per fer-lo l'il·lustre diputat senyor Codina, també per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de confessar la meua confusió en aquest moment, que es planteja una situació que no s'havia plantejat mai, si més no pel que fa referència al Compte general. Jo mateix, en nom del meu Grup, llevat del primer any que es va veure el primer informe, que ho va fer el meu company senyor Sesnilo, m'ha tocat, ho he fet, he tingut la responsabilitat de fer el posicionament del meu Grup i, per tant, recordo perfectament quines han estat les diferents facècies que han anat passant al debat d'aquest Informe: amb vots favorables d'un sol grup, amb vots favorables de més d'un grup, amb abstencions d'algun altre grup... Hem passat de tot.

El que no havia passat fins ara, i ara, avui, en aquest moment acaba de passar, és que fa un minut exactament que el nostre Grup i jo personalment hem conegut que el posicionament, que la petició que feien el Grup Socialista i altres tres grups més anava dirigida a demanar quelcom que no s'havia demanat mai –hi insisteixo–, no només pel que fa al procediment, és a dir que es retiri de l'ordre del dia, sinó als arguments que s'han emprat.

Perquè, és clar, si això no havia passat mai, si mai –mai– ningú havia dubtat de la forma en què s'han tramés els informes de la Sindicatura cada any, per què aquest any sí? És cert que el senyor Martí Carnicer, en l'anterior debat, va fer el comentari de l'important que era per al Grup Socialista conèixer-ho. Però, és clar, a mi la primera reflexió que se m'acut és dir: si per l'Estatut de Catalunya creem la Sindicatura de Comptes, i aquest Parlament tenim la Sindicatura com l'organisme, com el braç a qui encarreguem la feina de fer la fiscalització, si quan arriba aquest treball, nosaltres volem –entre cometes, les que vulguin– «usurpar» l'encàrrec que el mateix Parlament fa a la Sindicatura, per què volem la Sindicatura? Potser plantegem-nos de modificar la Llei. Plantegem-nos d'anar a un sistema com al Regne Unit, on el diputats configuren la mateixa Sindicatura amb un suport tècnic. A mi em sembla que això que no s'havia plantejat mai, si per allò que vam encarregar a la Sindicatura, doncs, no ens en fiem prou o volem més informació, potser ens haurem de replantejar què és el que fem amb la Sindicatura.

Em sembla que de la intervenció que ha fet el senyor Martí Carnicer en nom dels grups signants, ell ha dit que aquesta era la raó bàsica, aquesta, la de conèixer l'Informe, no l'Informe sinó el Compte. Jo crec que aquí s'amaga alguna altra història, que no sóc capaç d'arribar a comprendre com pot ser que, una vegada analitzats els comptes..., que ho han fet, malgrat que es digui que no es coneixen, tots els grups hem vist els comptes, tots els grups tenim opinió sobre els comptes. Si no es vol és: per què? Per què s'ha intentat en un moment determinat, diríem, disparar amb una bala molt gran per alguna cosa que després, un cop analitzat, no ho és tant? Volen defugir el debat? Nosaltres no.

Vostès pensen que –ho han dit– els comptes del 95 són uns comptes que ens haurien de preocupar especialment al Grup de la majoria. No ens preocupen gens. Debatem-los, i ara. Perquè, per què esperar? Quina és la raó per esperar? Cap. L'oportunitat, la possibilitat, com estem fent en aquests moments, de dos debats. Acompanyat d'alguna cosa que em sembla realment gruixuda. Fa un dies –pocs– la Comissió de la Sindicatura vam debatre i vam aprovar *democràticament* que es veiessin en aquest Ple les propostes que hauríem de substanciar si és que finalment avui, en el moment que es produeixi, debatem. Ho repeteixo: la Comissió de la Sindicatura *democràticament* va fer l'aprovació d'unes propostes que són les que hauríem de veure ara, en aquest moment. Per què s'ho qüestionen? Per a una segona instància? De veritat que he quedat força preocupat per aquesta proposta. Tenim ganes d'aclarir els comptes com més aviat millor, parlem-ne avui, i demano als grups de la cambra, fins i tot a aquells que han

6424

demanat amb la seva signatura l'ajornament, que ho reconsiderin. Parlem-ne, discutim-ho, valorem-ho i cadascú en treurà la seva conclusió. Aquest és un sistema, el que vostès han plantejat, que ens sembla del tot inadequat.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Codina.

Passem... (*El Sr. Novella i Izquierdo demana per parlar.*) Per què demana la paraula, el senyor Novella?

El Sr. Novella i Izquierdo

Per contradiccions amb alguna afirmació que ha fet el diputat senyor Codina respecte al que ha manifestat el diputat Martí Carnicer, que parlava en nom de tres grups.

El vicepresident primer

Però és impossible, si vostè no ha intervingut no pot estar contradit.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, amb tot el respecte, li estic afirmant que el senyor Martí Carnicer parlava en nom de tres grups signants, i en aquesta mesura, almenys en un terç, em considero, naturalment, alludit per les contradiccions.

El vicepresident primer

Perdó. Les contradiccions són per posar en boca d'un diputat quelcom que ell no ha dit. Vostè no hi ha intervingut, no té... Si vol, el senyor Martí Carnicer, intervenir, que demani la paraula, però vostè no hi ha intervingut.

(*Forta remor de veus.*)

En tot cas, perdoni, la presidència després pot oferir un torn d'explicació de vot i es podrà vostè explicar.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, el que poso a la seva consideració és molt senzill: el senyor Codina ha afirmat...

El vicepresident primer

Si us plau, no té la paraula.

Moltes gràcies.

(*Forta remor de veus. El Sr. Carnicer i Vidal demana parlar.*)

El senyor Martí Carnicer, per què em demana la paraula?

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, per contradiccions.

El vicepresident primer

Molt bé. Té la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, el senyor Codina...

El vicepresident primer

...per un temps màxim de tres minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

El senyor Codina, en la seva intervenció, ha fet un conjunt d'afirmacions que des del nostre punt de vista són incertes –nostre–, i parlo amb pluralitat, pels diferents grups que han preparat aquesta proposta, i per tant entenc que les contradiccions poden ser amb mi verbalment, perquè he protagonitzat el debat, però, en qualsevol cas, també amb els altres grups, en la mesura que representava la resta de grups en aquest debat.

Però essencialment n'hi ha hagut una que crec que és la clau i on jo he volgut situar el moll de l'os del problema. El senyor Codina ha dit: «Els diferents grups...»; no, ha dit: «Tots els grups coneixen el Compte general.» Jo diria que això, com a mínim, és incert. Només el pot conèixer aquell grup que hagi fet determinades gestions, que ja fa quasi vergonya explicar-les, algunes d'elles, perquè, a través de la Conselleria, demanar permís, que la Conselleria et digui que no, que te'n vagis a la Sindicatura de Comptes, carta al president del Parlament, anar a la Sindicatura de Comptes i que la Sindicatura de Comptes et deixi veure la documentació, i encara, després, algun síndic posa alguns elements de dificultat..., però bé, aquest és un altre tema. Només a través d'un tràmit llarguíssim com aquest, que en algun cas es pot allargar tres i quatre mesos, algun diputat pot anar a veure el Compte general.

Aquest no és el problema, senyor Codina, el problema és que el Compte general ha d'estar aquí a disposició de qualsevol diputat que el vulgui veure. No hi ha més raó, no n'hi ha més. Si aquest és el tema essencial, no busqui cap més problema que no hi ha cap carta amagada. Aquesta és l'única raó per la qual demanem que es posposi aquest punt, que es retiri, que entri el Compte general i, després, tornem-ne a parlar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies. El senyor Codina, suposo que per contestar les contradiccions.

El Sr. Codina i Castillo

Suposa bé, senyor president.

El vicepresident primer

El mateix temps que...

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies.

Punt 3

El vicepresident primer

Tres minuts, màxim.

El Sr. Codina i Castillo

Primer, senyor Martí Carnicer, he fet afirmacions i he fet interpretacions, i he procurat que quedés clar què era una cosa i què era l'altra.

El seu raonament de fons, per nosaltres, té dos punts de contradicció. Un, entestar-se a dir que no es coneixen els comptes quan les liquidacions dels pressupostos de la Generalitat cada tres mesos són en aquesta casa. I l'altre és un tema molt gruixut, que ja ho he dit abans: si vol parlem de suprimir la Sindicatura, modifiquem la Llei; però mentre tinguem la Sindicatura, que pensem que ha de continuar, i fa la feina que fa, que és la de fiscalització, que és allò que li encarrega el mateix Parlament de Catalunya, les contradiccions no hi són.

I com que vostè acabava la seva intervenció demanant que es votés a favor de la retirada, jo els demano que no es retiri, que votin en contra de la petició del senyor Martí Carnicer.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Molt bé, doncs, passem a la votació sobre la retirada o no...; més ben dit, sobre la retirada. Per tant, hauran de votar a favor els qui vulguin la retirada i en contra els qui no.

Comença la votació.

(Forta remor de veus.)

Un moment que, quan acabi, repetirem.

S'anulla la votació, eh?

(Pausa.)

Iniciem la votació.

La retirada del punt de l'ordre del dia no ha prosperat perquè ha obtingut 46 vots a favor, 58 en contra i 12 abstencions.

Passem, doncs, a substanciar el punt quart de l'ordre del dia.

(De l'escó estant, algú diu: «I l'explicació de vot?»)

Aquesta presidència s'hi havia compromès; doncs, ho compleix. Té la paraula per fer-la el senyor Joaquim Novella, per cinc minuts. Té la paraula.

El Sr. Novella i Izquierdo

El Grup d'Iniciativa per Catalunya ha demanat explicació de vot en aquesta votació, perquè, donat com ha transcorregut el debat, creiem d'interès manifestar públicament algunes consideracions.

En primer lloc, recolzar les paraules que el diputat Martí Carnicer ha fet en nom dels quatre grups signants. Nosaltres creiem que aquí del que es tracta és d'un tema molt senzill, és que els grups disposem de la documentació necessària per tenir-ne un millor coneixement. I en segon lloc –i especialment–, per referèn-

cia a algunes qüestions que aquí s'han manifestat, dic que ni explícitament ni implícitament cap dels grups signants –i penso que puc parlar en nom dels quatre– ha posat en dubte la tasca de la Sindicatura de Comptes. La Sindicatura de Comptes fa una tasca que nosaltres respectem, i considerem, i valorem, i això és diferent que aquí arribin o no arribin uns comptes que podem examinar.

Ens semblava que era important per això, per això anteriorment havia demanat la paraula, i tan senzill com això, amb aquests minuts en tinc prou per dir-los que és una consideració cap a la Sindicatura que nosaltres no tenim. Si algú la té –si algú la té–, que ho manifesti, però per part dels grups signants ens sembla que aquest no és el tema; el tema és que arribi el Compte general i hi hagi més transparència, i això beneficia el conjunt del Parlament, això és millorar per al conjunt del Parlament. I tenim realment molta dificultat, els diputats, d'obtenir informació. La quantitat d'informació que ens arriba és difícil, i aquest és un dels casos. Ho hem reiterat en moltes ocasions i no se'ns ha fet cas. En aquest moment, hem decidit fer aquesta actuació demanant-ho formalment, però no ho mesclem amb el que no ho hem de mesclar. Senyor Codina, no és tema de la Sindicatura de Comptes; és tema de tenir més informació al Parlament, que és necessària per valorar un pressupost que està ja a prop dels dos bilions de pessetes.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyores diputades.

El vicepresident primer

Bé, algun altre grup vol fer explicació de vot?

Un momentet, si us plau. Doncs, que ho demanin els grups en aquest moment, perquè llavors ho ordenaríem de menor a major.

El senyor Morera té la paraula.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí. Gràcies, senyor president. El nostre Grup no tenia, en principi, cap intenció de prendre la paraula en aquest apartat de posicionament, però, en tot cas, ens agradaria puntualitzar un parell de coses.

El nostre Grup ha estat d'acord a signar la iniciativa que han plantejat altres grups estrictament en el termes que estava plantejada la proposta. I diem això perquè no necessàriament hem d'estar d'acord amb tot el que s'ha dit fins ara aquí per part d'algun dels diputats que han intervingut.

En qualsevol cas, el que volem recordar és que el nostre Grup, també l'any passat, i aquest diputat també en alguna altra ocasió, també va fer esment a aquesta qüestió i va fer referència al tema de la conveniència que es pogués conèixer i al mateix temps debatre el Compte general en si, i no la fiscalització que del Compte fa la Sindicatura a partir del seu Informe; això per una banda.

Per l'altra banda, dir que, com ja ha dit algun altre diputat, el fet que nosaltres ens haguem posicionat estrictament en aquesta qüestió, que nosaltres entenem tècnica i no política, no va en direcció contrària de

6426

l'opinió que s'ha manifestat aquí per part del senyor Codina del que podria representar per a la Sindicatura de Comptes.

Nosaltres recordem que en el debat de pressupostos de l'any passat, si no recordo malament, vam ser o bé l'únic grup o dels pocs grups que vam demanar més recursos per a la Sindicatura de Comptes perquè, doncs, fes possible, per exemple, que poguéssin disposar de més personal per tal de fer correctament les seves tasques. I diem això perquè el fet de signar aquesta proposta, com he dit, que, des del nostre punt de vista, és estrictament tècnica, no va ni en contra del treball que fa la Sindicatura ni del paper que les lleis d'aquest Parlament li atorguen, sinó just en direcció contrària. La Sindicatura fa el seu paper, però aquest Parlament també pot fer el seu a partir de la documentació comparable que podria trametre la Generalitat directament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. El Grup d'Esquerra Republicana vol fer explicació de vot? Té la paraula el senyor Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres hem d'explicar per què hem votat a favor de la retirada d'aquest punt de l'ordre del dia: simplement perquè voldríem tenir la documentació sobre una qüestió que posteriorment votarem.

El senyor Codina diu que està molt preocupat per això que hem demanat. I no sabem si està preocupat per ell o per nosaltres, perquè els que hem d'estar preocupats som nosaltres, que hem de votar una cosa que no coneixem. Nosaltres, de fe, en tenim, senyor president, gairebé com sant Tomàs, però el que no podem votar és sobre una matèria que no hem vist. Jo no he vist mai cap diputat que votés sobre una llei que no hagués llegit, i nosaltres, ara, hem de votar sobre una matèria de la qual no disposem.

El dret a disposar de la informació, jo crec que no l'ha de preocupar, al senyor Codina, perquè és un dret que tenim. En definitiva, senyor president, demanem informació, i vostè, senyor president, ha de saber que, des de l'oposició, tenir informació és una feina feixuga. És que lluitem contra els elements continuament; total, per tenir una mica d'informació.

Senyor president, no anem en contra de la Sindicatura de Comptes; els lloem. I ens són plaents. El que anem és a favor de tenir més informació, com qualsevol ciutadà.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Molt bé. D'acord. Suposo que s'ha dirigit a la cambra a través de la meua persona, com ja preveu el Reglament. Ara, si el Grup Popular vol intervenir? No vol intervenir. El Grup Socialista, per explicació de vot? Té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, de forma molt breu i, en tot cas, per aclarir elements de la interpretació que poguéssin fer el senyor Codina; doncs, per aclarir-los que no van anar mai en aquest sentit. El nostre Grup s'ha caracteritzat, al llarg de tots aquests anys, per donar un suport permanent a la Sindicatura de Comptes; ens ha semblat, sempre, que la tasca que feia la Sindicatura de Comptes era una tasca suficientment correcta perquè tingués el suport d'aquest Parlament i el suport del nostre Grup Parlamentari. Per tant, en aquest sentit, no defugim el debat, ni volem substituir la Sindicatura. La Sindicatura fa un informe per a aquest Parlament, però aquest informe en cap cas –en cap cas– pot substituir les dades reals de l'evolució, les dades que reflecteixen la situació econòmica de la Generalitat. Perquè és el mateix exemple que deia abans: mai l'informe d'un auditor substitueix ni el compte d'explotació ni els balanços d'una empresa –mai. Sempre és necessari l'informe de l'auditor que ha verificat les dades, però, les dades, s'han de donar perquè es puguin comprovar.

En tot cas, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres no volem defugir el debat, com es veurà tot seguit, quan parlarem de les dades que ens ofereix l'Informe de la Sindicatura; també, en la confiança que aquest serà el darrer any que es donarà aquesta situació. El proper any, amb un nou govern, aquest Parlament podrà comptar amb tota la informació necessària.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Martí Carnicer. El Grup de Convergència i Unió vol fer explicació de vot? Té la paraula el senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Molt breument, per explicar el vot i per explicar el que sembla que s'ha volgut penjar de les paraules d'aquest diputat, que, ni de lluny, les ha pronunciat en cap moment. Mai hem qüestionat la tasca de la Sindicatura; vostès l'estan qüestionant –jo, no. La tasca de la Sindicatura no la qüestionem, l'aplaudim. Tots els adjectius que s'han anat col·locant..., ens afegim a tots. El que passa és que nosaltres diem que, si li hem encarregat una tasca determinada, li hem de fer confiança. Són vostès els qui no li fan confiança. Diuen: «La Sindicatura ho fa molt bé, però, bé, no en tenim prou». El Parlament crea una institució com la Sindicatura, li encarreguem una feina i, quan la veiem, doncs, volem més informació, i no li discuteixo, no els discuteixo que no puguem tenir més informació –no els ho discuteixo–, però no em barregin això amb la idea que la Sindicatura, doncs, no mereix la confiança d'uns i sí la confiança dels altres. Confiança, tota; tanta, que ens creiem tot el que ens diu –tanta, que ens creiem tot el que ens diu. Per tant, que no surti d'aquí la idea que el Grup de Convergència i Unió hi està en contra. Els dic que, si no en tenen prou i les condicions amb què treballa la Sindicatura –en el sentit, concretament, del Compte general–, no els complauen prou,

doncs, parlem-ne. Però no que hagi estat una feina mal feta –no ho he dit mai.

Voler comparar una empresa privada –i ho deia el senyor Martí Carnicer; ho ha dit dues vegades–, una empresa privada, el consell d'administració..., res a veure, una empresa privada i el consell d'administració amb un consell polític com és aquest Parlament, quan es dota d'uns mitjans determinats per fer unes tasques concretes –en aquest cas, ens dotem de la Sindicatura per fer una feina determinada. I, per tant, com que, després d'aquesta votació, s'ha vist que en parlarem, discutirem aquest any i no els vull tornar a repetir el que els vaig dir l'altre dia: que, l'any que ve, ja veurem el govern que hi haurà; ja ho veurem –no els ho vull tornar a repetir.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Anem, doncs, a substanciar el quart punt de l'ordre del dia per decisió d'aquest Ple, que és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1995. D'acord amb l'article 147.5 del Reglament, pot haver-hi un torn a favor i un torn en contra. I, després, la intervenció dels grups que no hagin intervingut per fixar llur posició. Hi ha, doncs, algú que demani un torn a favor?

Malgrat tot, també es pot fer un torn en contra, tal com preveu el Reglament. Hi ha algun Grup que vulgui fer un torn en contra?

No sent així, passarem, doncs, que els grups puguin fixar llur posició. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Salvador Morera, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, un té la impressió, quan llegeix, bàsicament, les conclusions que fa la Sindicatura de Comptes en el seu Informe referit al Compte general, que, almenys en la seva tramitació parlamentària, assistim, bàsicament, a un debat, podríem dir-ne, formal –un aspecte que cada any s'ha de repetir, que s'ha de reiterar, que ve marcat bàsicament per diverses lleis, però amb la legislació pròpia d'aquest Parlament–, i un té els seus dubtes seriosos en el sentit de veure una certa eficàcia quant a les recomanacions que es fan en aquest informe els anys posteriors, pel que fa a la liquidació que han de fer els serveis tècnics, els serveis econòmics de la Generalitat.

M'explico: si un compara alguns aspectes, bàsicament, les conclusions i les recomanacions que fa la Sindicatura respecte a l'Informe de l'any 95, però les compara amb les que fa l'any 94, amb les que fa l'any 93, amb les que fa l'any 92, a un, el que li crida més l'atenció és que hi ha algunes qüestions, alguns apartats, algunes matèries, alguns plantejaments que es repeteixen any rere any, rere any. Clar, un arriba a la conclusió que, probablement, el que faria falta no és tant un debat, estrictament, sobre l'Informe en si de la Sindicatura, sinó, pròpiament, l'actuació posterior que hauria de fer

la Generalitat quant a posar en marxa aquestes recomanacions, perquè, cada any –també s'ha de recordar–, aquest Parlament ha aprovat en el Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, en el Ple, la necessitat que té el Govern de complir les recomanacions que es fan des de la Sindicatura.

Hi ha aspectes que nosaltres en diríem, bàsicament, tècnics –una mica amb relació al debat que hem tingut suara, fa un moment–, en el sentit que gairebé tots fan referència a la liquidació pressupostària, a l'activitat pressupostària, però, bàsicament, a la liquidació, quant a algunes tendències, algunes actuacions, alguns costums, si em permeten, que no acaben de resoldre's ni de bon tros.

Jo diria que la conclusió final és que són massa habituals, encara, pel que fa a l'activitat pressupostària, a l'exercici de l'activitat pressupostària, les desviacions d'algunes partides. Si hom compara, doncs, quines són aquestes partides..., pràcticament, són les mateixes, i no acaba d'entendre que, any rere any, aquestes desviacions se segueixin produint d'una forma important, sempre en les mateixes partides i, per tant, no acaba d'entendre quins han estat els criteris que s'ha seguit a l'hora d'elaborar el projecte de pressupostos i que el Govern no actuï en conseqüència, en el sentit d'adaptar aquestes partides a allò que l'experiència diu, quant a la liquidació dels pressupostos.

HI ha un altre aspecte que és, des del nostre punt de vista, destacable, que és la comptabilització de les transferències que, bàsicament, vénen de la Unió Europea –de les poques que vénen de la Unió Europea. Un, a partir de recomanacions que s'han fet per part de la Sindicatura a algun fons d'aquests en concret, d'algun any també determinat, després, veient l'Informe de la Sindicatura en termes generals, un també entén que, malgrat les dificultats que pot comportar la fixació comptable quant a previsions pel que fa a l'arribada de transferències europees, tant corrents com de capital –per tant, que hi ha una certa dificultat... El que sí que hom no acaba d'entendre massa bé ni de comprendre amb tota la seva magnitud és per què, sempre, les previsions que fa el Govern, mai s'acosten, podríem dir-ne, ni s'aproximen mínimament al que finalment es liquida i, per tant, al que finalment arriba. Això, evidentment, té unes repercussions a l'hora d'anivellar pressupostos, però la veritat és que em sembla que, a hores d'ara, amb els anys que portem d'experiència, a excepció dels fons de cohesió –perquè aquests són més nous–, quant a la resta de fons, amb l'experiència que tenim, amb els criteris que s'utilitzen i amb les previsions que es fan, ja es podria fixar molt més bé quines són les previsions en aquest sentit.

Hi ha un aspecte que aquest diputat cada any recorda, que no és estrictament tècnic, sinó que té una transcendència que va molt més enllà del que podria ser una comptabilització pressupostària, que és el que la Sindicatura cada any recorda –any rere any–, que és la necessitat de quantificar costos i, sobretot, el rendiment dels serveis. És a dir, cercar una compatibilitat que faci o que tingui en compte l'eficiència i l'eficàcia dels serveis, dels programes, de les actuacions administratives. És lamentable recordar –i em sembla que aquest dipu-

tat ja fa quatre o cinc anys que ho diu i que ho recorda—que, per exemple, en l'Administració local, la comptabilitat no estrictament pressupostària, sinó financera, ja es comença a utilitzar d'una forma, podríem dir-ne, més o menys extensiva, i, en canvi, en el Govern de la Generalitat, en el Govern de Catalunya, que, probablement, no, que segur, té molts més mitjans que molts ajuntaments, aquest tema, el tema de la comptabilitat financera, de la comptabilitat quant a l'eficàcia dels serveis, encara no estigui reconeguda i no s'utilitzi d'una forma molt més extensiva de com altres administracions ja fan.

Alguna conselleria —almenys, en el debat de pressupostos de l'any passat va quedar clar—, la comença a utilitzar, però només, podríem dir-ne, estrictament a nivell experimental —ja ho dic: es redueix tot a una sola conselleria— i no en el gruix i en el conjunt de conselleries que formen part del Govern. Recordem aquest aspecte perquè, com he dit, no és només una qüestió tècnica; no és només una qüestió estrictament d'execució pressupostària, sinó que va molt més enllà, perquè dona de veritat el sentit real de l'activitat administrativa i, per tant, la seva valoració quant a eficàcia i eficiència dels serveis que es presten.

Hi ha altres temes que s'hi podria fer referència, però no és intenció d'aquest diputat entrar-hi, perquè ja seria més en un debat de la situació econòmica i financera del Govern de la Generalitat... Només una menció, perquè em sembla que és bo recordar-ho: la càrrega financera. Una de les virtuts de l'Informe de la Sindicatura és que detalla, pel que fa a aquests exercicis de l'any 95, quina és la situació financera de la hisenda de la Generalitat. Bé, només recordar que passem a un 11,5% i que, en dos, tres anys, hem, pràcticament, doblat aquesta càrrega financera.

Jo ja sé —i, el senyor Codina, segur que ho dirà perquè és lògic que ho digui; cada any ho diu, i aquest any ho tornarà a dir, i em sembla que no m'equivocaré— que aquest percentatge està encara molt per dessota del que marca la legislació. És veritat, però el que sí que indica —per tant, és un indicador que s'ha de tenir en compte quant a l'activitat financera, l'activitat econòmica— és que l'endeutament real del Govern de la Generalitat comença a arribar a magnituds importants, la xifra del qual no li vull referir, perquè entrem en el ball de xifres i ja tindrem altres ocasions per fer-ho. Però, si més no, recordar aquest aspecte. Hi ha altres aspectes que seria bo de citar o de recordar, però em sembla que, resumidament, aquestes són algunes de les qüestions que, al nostre Grup, li han cridat més l'atenció.

En últim terme, dir que ens ha sabut greu que no hàgim pogut seguir, amb l'habitualitat a què estava acostumat el nostre Grup, els treballs en comissió de la Sindicatura de Comptes —el fet que tinguem un grup reduït quant a efectius ha fet que, pel que fa a moltes reunions, hagi estat impossible de poder assistir, en condicions de normalitat, als treballs i a les discussions de la Sindicatura, però això, en canvi, no treu que puguem tenir la nostra opinió i que hàgim repassat, jo diria, d'una forma exhaustiva l'Informe d'aquesta Sindicatura, que, per bé que ha estat un any financer, l'any 95 —a partir del superàvit que s'ha pogut constatar—, doncs, un any

que, podríem dir-ne, financerament, força bo, malgrat tot, quant a les recomanacions, com he dit al principi, pel fet que ho reiterin tant i d'una forma tan important, any rere any, em sembla que és bo que no només aprovem que el Govern porti a terme aquestes recomanacions sinó que demanem d'una forma clara que, finalment, es duguin a terme, perquè —no només el control pressupostari, però sí la mateixa activitat pressupostària del dia a dia en el Govern de la Generalitat— és bo que segueixi aquestes recomanacions, perquè és d'interès per a tots, començant pel mateix Govern de la Generalitat.

Res més, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Morera. Ara pot intervenir el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, es tracta d'exposar la nostra posició sobre les resolucions que fan referència a l'Informe de la Sindicatura de Comptes que ha fet sobre el Compte general de l'any 1995. Nosaltres hem quedat sorpresos de veure que aquest Informe, el qual trobem correcte i que considerem que la Sindicatura de Comptes ha fet una bona labor, però observem que el que diuen avui ja ho deien l'any passat. I per altra banda, la resolució que hem redactat nosaltres pràcticament és el que ja s'havia fet, també, per a l'exercici de 1994. Per tant, nosaltres estariem d'acord en aprovar l'Informe que ha redactat la Sindicatura de Comptes, però, tanmateix, el que no hi estem d'acord és amb el que diu sobre els comptes generals.

Jo penso, a vegades, pensant en el meu país... —i estic molt content que avui, ara i en aquest moment, hi sigui present el conseller de Finances—, jo, quan penso en Catalunya, penso que n'estic enamorat, de Catalunya, en excés, perquè li exigeixo que les institucions de Catalunya, l'Administració de Catalunya, els òrgans de Catalunya siguin els millors. Jo voldria que el meu poble fos exemple. I jo li diré al senyor conseller, passant a través del president, que, si llegís aquell petit compendi de doctrina catalanista que va redactar en Prat de la Riba i que li varen premiar a Sabadell i que el va redactar juntament amb un senyor que es deia Muntanyola, veurà que és una mena de catecisme —perquè és de pregunta i resposta—, i al final diu: «I el catalanisme, què és?». Diu: «El catalanisme és una doctrina que va contra la corrupció, que va contra la mala administració, que va contra...», i diu tot allò que s'imagina que pot haver-hi, per allà l'any 1900, a Madrid, amb l'Estat espanyol: que era una olla de grills i que el catalanisme posa ordre i posa respecte. Per tant, nosaltres, dins de la cultura del catalanisme polític —del catalanisme polític modern—, nosaltres anem contra un vicis de l'Administració que jo em pensava que la meua Generalitat —la que jo vaig demanar l'any 75, l'any 76, l'any 77, aquesta que nosaltres reclamàvem pel carrer, en els discursos—, aquesta seria una millor administració. Perquè s'ha d'administrar més bé, però també s'ha

d'apuntar en els registres també correctament i s'ha d'expressar amb uns documents comptables.

Jo li diré que sóc molt antic i quan vaig estudiar comptabilitat pública ho vaig fer amb uns llibres d'un senyor que es deia Lluç Capdevila. Possiblement ara em direu que aquests llibres són molt vells, però m'he anat reciclant de mica en mica i, evidentment, ha sortit la comptabilitat per programes, han sortit moltes coses, modernament, que cada vegada més la comptabilitat pública es va assemblant al que fa l'empresa privada, que és que darrerament les societats anònimes ja saben que els balanços i els documents públics s'han de presentar d'acord amb una memòria que la fan homogènia, i tothom l'entén i tothom la comprèn. I està prohibit comptabilitzar coses, per exemple, de l'exercici anterior, o està prohibit fer elements o posar documents que no es comptabilitzin en aquell any per esperar per a l'any següent. I això és a mi el que em dol. Perquè em dol. Perquè, per exemple, no es fa la memòria. La Sindicatura de Comptes l'està reclamant; l'està reclamant a l'Ajuntament de Sabadell; l'està reclamant a l'organisme ics; però és que també la reclama al Govern de la Generalitat! Jo voldria veure aquesta memòria que diu que «ha de controlar l'eficàcia i l'eficiència». Aquesta memòria necessito jo veure-la. Perquè ells diuen: «No podem mirar l'eficàcia ni l'eficiència del Govern de la Generalitat. Només podem mirar la regularitat financera i si legalment això és correcte. Però tot l'altre no ho podem mirar.» I això és d'obligat compliment! El Govern l'hauria de fer. Nosaltres hauríem de saber si, efectivament, el grau de compliment del programa s'ha fet o no s'ha fet. Nosaltres hauríem de saber quins costos tenen els serveis públics; hauríem de saber quina eficiència té l'Administració.

Jo, que a vegades m'espanto quan veig que a una oficina, que quan depenem de Madrid hi havia dos funcionaris, i ara n'hi han trenta. I és, per exemple, Urbanisme, que feia el mateix que feia abans. I dic: «Carai, quina eficiència hi ha ara.» Si hi han els mateixos plans parcials que hi havia a l'any 75 – o a l'any 75 n'hi havien més, de plans parcials –, i ara hi ha una multitud de funcionaris, quan hi han els mateixos plans parcials. Jo voldria saber l'eficiència d'això. I si ho dic, això, ho dic a Habitatge, per exemple, que veig una multitud de funcionaris, quan els habitatges de protecció oficial minven i davallen. I aleshores, jo dic: «Jo voldria veure els graus d'eficiència.» La voldria veure. Perquè si això fos una empresa privada, això, els estaria mirant. I per això demanem que aquestes recomanacions, ja sigui per darrera vegada que la Sindicatura de Comptes les demana.

Ja ho sé, que aquí la Intervenció General del Departament d'Economia i Finances diu que estan d'acord amb totes les recomanacions que fa la Sindicatura i que no tenen res a al·legar. Està ben dit. Això es com quan ens anem a confessar i fem el *mea culpa*. O sigui, això, per tant, és un *mea culpa* de la Intervenció General davant de les recomanacions. Però aquestes recomanacions s'han de complir. Mirem-ho de fer, senyor conseller, que el que nosaltres demanem, en definitiva, és per al seu bé. Ja sap que el que et vol bé et farà plorar. En aquest cas, podríem dir que és el mateix. Jo no ho faig

des de l'oposició per una qüestió sectària o partidària, no: ho faig per amor a la pàtria. Si jo voldria que la meua Administració fos la millor que hi ha! I que, efectivament..., i que hi ha més democràcia, i que tots ens podem informar; que demanem un paper i se'ns dona, i que anem a un lloc i ens el donen. Si nosaltres no demanem res més. Ara, el que em dol és que a la relació de contractes, per exemple, vostès no aportin la memòria anyal, que encara no han acabat l'inventari del patrimoni... Home, senyor conseller! Ara imagini una societat anònima que no tingui l'inventari fet del patrimoni. Això no es pot fer, no es pot demanar.

És clar, els que varem posar l'ànima demanant l'Estatut, és que sabíem que ho sabíem fer més bé que ells! I ho hem de demostrar. Jo no puc sentir pel carrer, a vegades, que em diuen: «És que si hagués sigut per la Generalitat, això no m'ho haurien donat.» Home, com pot ser que es puguin fer coses d'aquestes? No pot ser. I en l'administració és allà on es veu més bé. Jo, que sóc de diversos consells d'administració, jo veig la bona administració en la manera de presentar-me els balanços, en la manera de presentar-me la memòria i, fins i tot, li diré que en la manera d'enviar-me una carta; tu ja veus si aquella empresa és neta, és ordenada, si el gerent és correcte, fins i tot fent servir l'argot que fa servir, perquè és una expressió de la bona administració. El que té el cervell clar, té els papers clars. Ara, el que té un garbuix, no li surten les coses clares.

Jo, el que demano, senyor conseller, i el dia que passi en n'alegrarem tots, és simplement, avui, que l'Administració de la Generalitat de Catalunya sigui la millor Administració d'Europa. Primer, perquè pot fer-ho, per les dimensions que té. Ahir vaig estar en una conferència amb en Duran Farell, i va dir: «Catalunya té un gran futur, precisament perquè tenim una mida òptima de persones, tenim unes dimensions. Primer, perquè no hem tingut mai Estat, i com que no tenim Estat, nosaltres som creatius.» Siguem creatius. No agafem els llibres d'en Lluç Capdevila, de fa trenta anys; posem-nos a la comptabilitat moderna, a la comptabilitat d'avui, i doneu-nos tota la informació, que som un simple accionista, nosaltres; som contribuents, som consumidors, som electors, som diputats. Necessitem informació. I a veure si, finalment, sabem el patrimoni, sabem l'endeutament i sabem totes aquestes coses que són les elementals i bàsiques que, mires a un i te'n diu un, mires a un altre i te'n diu un altre i, al final, no saps res.

Senyor president, tot això que he dit no és en contra de ningú, sinó a favor de Catalunya. Res més.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Ara correspon la intervenció al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per fer-la, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, correspon avui fer un dels dos exercicis importants en la política econòmica de la Generalitat i en el tema de la hisenda, que són dos. Avui és un d'ells. Un és l'aprovació dels pressu-

postos, i l'altre, tan important, crec jo –almenys políticament–, és l'anàlisi de les liquidacions pressupostàries; en definitiva, el Compte general. Per tant, estem fent l'exercici que, més enllà que el fem cada any, té un significat polític perquè fa referència a l'administració dels diners públics, d'importància i de rellevància.

L'article 11 de la Llei de la Sindicatura de Comptes, la Llei 6 del 84, ens diu que la Sindicatura ha de mirar que la Generalitat, amb la seva Administració –i, per tant, amb aquest Compte general–, observi la llei; que s'hagi complert el que s'havia pressupostat; que hi hagi racionalitat, eficiència econòmica, i com han anat l'execució dels programes. L'article 81 de la Llei de finances públiques de Catalunya, 9/94, ens parla dels documents de què constarà aquest Compte general. I amb aquestes dues lleis tenim el marc legal amb el qual ens pertoca avui fer la nostra funció. Concretament, hem de veure si s'han observat les lleis, amb la de l'Administració, si la liquidació ha complert els pressupostos i si hi ha hagut racionalitat i eficiència en l'administració del 1.700.000 milions que fa la Generalitat sola i prop dels 2 bilions, si fem el Compte general de forma agregada.

Doncs bé, al nostre Grup li correspon fer una valoració política del fet. I ho fa. I aprovarem l'Informe de la Sindicatura de Comptes. No aprovem el Compte general, i sí que aprovem la sol·licitud que es compleixi el que ha dit la Sindicatura. Per tant, ja, senyor president, demanaríem votació separada d'una part del Dictamen de la Comissió, que fa referència al Compte general de la Generalitat de Catalunya per a l'any 95.

Per què fem aquest vot negatiu? Per tres raons. Manca de transparència: el Compte general no representa prou bé la situació financera de la Generalitat; és un pressupost virtual. Segon: nombroses i creixents desviacions entre la liquidació i el pressupost. I tercer: perquè hi ha una situació crítica de les finances de la Generalitat que s'agreuja any rere any, i nosaltres, ja ho saben vostès, hi hem donat dues raons; una, una mala gestió per part del Govern, i dos, un sistema de finançament insuficient i injust per a Catalunya. És a dir, manca de transparència, nombroses i creixents desviacions i una situació que no és eficient, sinó de situació crítica de les finances.

Manca de transparència. El Compte no reflecteix prou bé la situació econòmica i financera de la Generalitat. És un pressupost virtual. És a dir, la liquidació ja va demostrar que estem davant d'una situació virtual, tant amb el pressupost com amb la liquidació. Primer de tot, manifestar que demanem formalment que el Compte general ens arribi als grups –abans ja ho hem expressat; ens refermem en aquest tema per tenir més possibilitats.

Altres arguments. No hi ha memòria de costos i rendiments. La Sindicatura ho ha dit en repetits anys. Continua dient-ho aquest any. Es fa el que en diríem nosaltres «comptabilitats creatives»; factures als calaixos; un ús excessiu dels romanents, que passen any rere any –la Sindicatura ho ha dit tots els anys que aquest diputat ha hagut d'examinar–; compromisos de pagaments que no hi són perquè estan diferits als contractistes; els seus cens emfiteútics; avals que es donen a les corporacions

locals perquè, com que la Generalitat no té diner per a pagar-los el que els paga, li dona un aval perquè demani un crèdit. La Sindicatura ha dit que tot això hauria d'estar dintre i ho ha dit també diversos anys. Per últim, desviació de dèficit i deute de la Generalitat cap a empreses públiques, cap a organismes autònoms o cap a la XHUP. Per tant, una comptabilitat creativa que presenta uns números que no són reals, ni quan hi ha el pressupost ni, de vegades, quan es liquida.

Altra qüestió que diu, amb aquesta situació, la Sindicatura: «Cal finalitzar l'inventari del patrimoni de la Generalitat», també, diversos anys. Es sobrevaloren els ingressos i s'infravaloren les despeses; també ho diu la Sindicatura diversos anys. En conseqüència, dèficit superior i endeutament superior al previst. I també, per últim, ens diu dues coses més, la Sindicatura: cal justificar els documents ADOP-J per controlar més efectivament les despeses i caldria consolidar –és un tema, aquest, que el fem nosaltres, repetidament–, caldria consolidar tots els comptes per tenir una visió de conjunt.

Per tant, manca de transparència, pressupostos virtuals; no coneixem la realitat i, per tant, no es pot aprovar aquesta liquidació, però, també, nombroses i creixents desviacions pressupostàries. Mirin: els ingressos, sobrevalorats –sempre ens movem en una línia del 90%–; amb les taxes, sempre, molt menys –sempre, molt menys. Ja hem presentat iniciatives aquí perquè es cobrin les taxes, que sembla que no es cobren aquí, a Catalunya. Despeses? Desviacions molt importants; globalment, un 16%, aquest any 95, però més que altres anys –altres anys, eren el 9, el 15; passem al 16. Més desviacions pressupostàries. Hi ha capítols, com béns i serveis; desviació: 25%. Despesa financera; desviació: 24%. Despesa de capital, quant a transferències de capital: 63% de desviació. Despeses financeres, quant a contreure, pagar antigues obligacions, amortitzacions de deute, etcètera: desviacions del 145. Home, són unes desviacions realment molt grans, realment molt grans i molt importants –i, cada any, passa el mateix.

Per departaments: Política Territorial, 33%; Agricultura, 171; Treball, 84,5. Escolti'm, són uns comptes que tenen un nivell de desviació extraordinari i que no es redueixen, sinó que, del 90 al 95, s'han incrementat. La Sindicatura mateixa diu: «Cal contenir la despesa», «les desviacions pressupostàries són excessives», «es modifiquen crèdits per moltes partides realment previsibles». Cada any diuen el mateix.

I dos casos significatius: Servei Català de la Salut i Institut Català de la Salut. Pressupost virtual màxim. Jo vaig proposar, l'altre dia, que li donessin el premi de la Sindicatura en negatiu. Qui ho fa pitjor? Ningú millor que –en aquest sentit, pitjor– el Servei Català de la Salut, Institut Català de la Salut. Jo proposaria a la Sindicatura que establís dos premis: els que ho fan millor i els que ho fan pitjor, perquè és un pressupost virtual. No hi ha, cada any, despeses per finançament, i, cada any, tenen despeses financeres. La despesa de farmàcia, cada any, es supera; trasllada un dèficit cap a la XHUP; hi ha factures als calaixos, és a dir que aquí, realment..., i, després, també, un altre tema que ens preocupa seriosament és el tema de la Corporació Catalana de

Ràdio i Televisió, per citar dues coses, quant a les despeses i l'endeutament.

Això ens porta, doncs, a veure que hi ha manca de transparència, que hi ha modificacions i desviacions pressupostàries excessives –excessives– i, per últim, que, quant a l'eficiència de la situació econòmica, ens trobem en una situació realment de crítica de la Generalitat. I ho torno a dir: a mi m'ha agradat molt que el president Pujol digués: «Escoltin: primer problema per a nosaltres, per a les properes eleccions: tema de finançament.» M'ha agradat moltíssim, perquè, quan en aquesta tribuna qui els parla o algun altre diputat parlàvem, fa un any o dos, de la situació crítica de les finances, se'ns deia «catastrofistes». Doncs, molt bé, el senyor Pujol deu haver pres alguna bona nota. Ens alegrem molt que els preocupi, perquè la situació és crítica.

Mirin: només els donaré el que s'han multiplicat algunes variables a Catalunya en cinc anys, i, a partir d'aquí, poc més diré. Endeutament, segons Sindicatura, multiplicat per 3,5 en cinc anys; crèdits a curt terme, s'han multiplicat per 4,5; càrrega financera, s'ha multiplicat per 4,5. Doncs, escoltin, si, en cinc anys, multipliquem per 3,5 el deute, multipliquem en 4,5 el deute a curt i multipliquem la càrrega financera en 4,5..., si seguim amb aquest creixement exponencial, on acabarem? Això és catastrofisme? Això són xifres, senyores diputades i senyors diputats.

Mirin: si sumessin només –per donar-los una xifra– la càrrega financera a llarg –el que, cada any, ens costa pagar a llarg termini– i el que ens costen els crèdits a curt, el que hem de pagar per això... Saben vostès quant es va pagar, l'any 95? 300.000 milions de pessetes, que vol dir el 21% de les despeses corrents. És a dir, la Generalitat va pagar, amb càrrega financera, a llarg i a curt, de cada 100 pessetes, 21. És molt, és molt, això. Comparin-ho amb altres administracions públiques a Catalunya o altres comunitats autònomes. Això és molt. Aquí tenim, realment, un greu problema.

Això, a la llarga –ja ho hem dit–, ha afectat les inversions, però nosaltres ens temem, senyors de la majoria, que, a la llarga, si no s'hi posa remei, afectarà l'estat del benestar, afectarà l'estat del benestar. I això és un problema greu. Nosaltres ja hem presentat aquí una proposta sempre amb un doble sentit: per una banda, pla de sanejament. Si, als ajuntaments, se'ls fa pla de sanejament, per què, si la Generalitat ho necessita, no fem un pla de sanejament, no estudiem la situació, veiem com reduir despeses, veiem com ingressar més, veiem com reduir endeutament? Si vostès ho haguessin proposat, podrien haver parlat tots els grups d'aquesta cambra. Vostès no ho han volgut.

I després, un nou sistema de finançament; sí, senyors, un nou sistema de finançament, treballat i discutit de manera global per totes les forces polítiques de representació parlamentària al Parlament de Catalunya a Madrid.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Novella i Izquierdo

Acabo de seguida, senyor president. Això no s'ha fet fins ara. Per tant, senyors, millorin la gestió; per tant, senyors, fem un pacte amb Madrid de forma plural. Ara, molt ens temem que, si vostès ens han dit tantes vegades que no, continuïn per aquest camí. Si vostès continuen per aquest camí, donaran arguments per demanar una alternativa de govern a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Popular. Pot intervenir el senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, en nom del Grup Popular, per a posicionar-me sobre el Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, que varem celebrar la darrera setmana, referent a la memòria de la Sindicatura de l'any 1996, l'Informe de fiscalització del Compte general de l'any 1995 i el mateix Compte general de l'any a què he fet referència.

Voldríem, en primer lloc, en nom del Grup Popular, felicitar la Sindicatura per la tasca, per la memòria de l'any 1996, la qual es va veure incrementada pels seus treballs de fiscalització, i també valorant el que va ser un acompliment del seu pla en un 75%. I volem, també, fer nostres les paraules –hi ha fet referència algun altre diputat que m'ha precedit– del síndic major pel que fa a un augment de dotacions pressupostàries, necessari per a la Sindicatura. Quan llegim la mateixa memòria de la Sindicatura, veiem que som a la cua de les comunitats autònomes, si comparem el percentatge de dotació respecte al total del pressupost. I això fa que, amb aquest ritme, ja no solament no puguem arribar a veure mai moltes de les corporacions locals o consells comarcals, sinó que algunes de les empreses públiques de la Generalitat, o, fins i tot, organismes autònoms mai es puguin arribar a veure o mai es puguin repetir els seus informes de fiscalització.

En segon lloc i com és costum del Grup Popular, també volem destacar la tasca feta en l'Informe de fiscalització del Compte general, el treball que ha fet la Sindicatura de Comptes, concretament, pel que fa referència a les observacions i les recomanacions de la Sindicatura, i en tercer lloc, entraria ja en el que és el mateix Compte General. Val a dir, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, que el Grup Popular ha garantit per segon any consecutiu –i amb la seva abstenció, que no aprovació– que es pugui veure el Compte General en el Ple d'aquest Parlament i que es pugui votar la proposta, ja tradicional, del Grup Parlamentari que dóna suport al Govern, del Grup de Convergència i Unió, que diu: «Aprovar el Compte general».

Deia: «no-aprovació», i ho deia perquè aquest Compte general, és a dir, la liquidació pressupostària dels comptes de la Generalitat, pel que fa a departaments, a organismes autònoms, a entitats gestores de la Segure-

tat Social i empreses públiques del 1995 no mereix un aprovat. S'ha avançat en alguns aspectes –i hi faré referència–, però hi ha una greu i preocupant encara falta de rigor i eficàcia. 286.000 milions de modificacions pressupostàries en els departaments –un 16%–, arribant alguns capítols de despesa corrent fins al 25%; un augment del deute de 90.000 milions de pessetes; un augment del dèficit, respecte al pressupostat, de 34.000; més endeutament, respecte al 1994, de 201.000 milions, i una menor inversió, si sumem els capítols 6 i 7, respecte a les disposicions finals del pressupost, és a dir, tot el que estava autoritzat com a despesa en el pressupost, de 113.000 milions de pessetes, afegint a l'aspecte d'inversió el que és una disminució d'aquesta, respecte a l'any 1994, de prop de 14.000 milions de pessetes.

Si aquests són aspectes destacables de la liquidació d'un pressupost, n'hi ha d'altres, com la que creiem de poca sensibilitat per a l'equilibri territorial, i en posaré dos exemples. Primer, la inversió comarcalitzada. Ens diu la Sindicatura, en el seu Informe: 44.795 milions. Cinc comarques no arriben als 100 milions de pessetes: l'Alta Ribagorça, la Conca de Barberà, les Garrigues, el Pla d'Urgell i la Vall d'Aran. Un segon exemple, la inversió de les entitats gestores de la Seguretat Social: 9.235 milions. Nou comarques; inversió, zero pessetes: l'Alta Ribagorça, la Cerdanya, la Conca de Barberà, el Priorat, la Ribera d'Ebre, la Segarra, el Solsonès, la Terra Alta i la Vall d'Aran. I quan comparem els dos exemples, veiem que hi ha tres comarques que es repeteixen: l'Alta Ribagorça, la Conca de Barberà i la Vall d'Aran, i la Vall d'Aran, que ho sàpiga aquest diputat i el Grup Popular, no té competències transferides en aquests aspectes.

Si aquestes dues gran àrees que he citat són prou eloqüents, cal afegir-hi l'augment de 914 funcionaris més, els 1.281 milions de pessetes d'augment de publicitat i propaganda del Departament de Presidència –l'any 1995, crec recordar-ho, va ser un any d'eleccions–, les modificacions pressupostàries dels organismes autònoms i de les entitats gestores de la Seguretat Social, l'augment de les receptes mèdiques –que sí que el va ser a tot l'Estat espanyol, però també a Catalunya, en un 7,7%– i els endeutaments per empreses públiques com GISA, arribant fins a prop de 42.000 milions de pessetes, i recordo que, avui, GISA té un endeutament de 120.000 milions. Aspectes, com deia, que no mereixen un aprovat.

Ara bé, des del Grup Popular, volem valorar alguns aspectes positius, destacables en un any en què la contenció era necessària per a assolir compromisos que llavors no es complien, com els compromisos de Maasticht. S'ha recuperat el resultat de la gestió pressupostària, passant d'un resultat de menys 3.700 milions, l'any 94, a més 110.900 milions, l'any 95; s'ha rebaixat el romanent de tresoreria negatiu en 109.000 milions; s'han complert els límits màxims establerts pel que fa a l'endeutament a llarg; les modificacions de crèdit han augmentat en 19.000 milions de pessetes –aquelles modificacions generades per ingressos respecte al 1994–; s'ha frenat la tendència percentual de modificacions de crèdits pressupostaris; s'ha disminuït un 2%

els crèdits a tresoreria respecte, també, a l'any 94; ha millorat el control intern –segons diu la Sindicatura, encara que nosaltres tindríem alguna discrepància al respecte– de les entitats gestores de la Seguretat Social, i hi ha un augment d'1,15% de les transferències corrents de la Generalitat als organismes autònoms.

Volem, també, valorar positivament, encara que creiem que es podria ampliar, el que és el compliment de la Resolució que dona compte de les observacions i recomanacions de la Sindicatura per part del Govern, que es va lliurar a aquest Parlament el passat mes de juny. Des del Grup Popular hem valorat els diferents aspectes, els negatius –que no deixen de ser greus i importants– i les millores respecte al 1994.

Senyor president, ja li avancem que ens abstindrem pel que fa a l'aprovació del Compte general del 1995 i votarem favorablement a la resta del Dictamen de la Comissió, no sense abans –aprofitant que tenim la presència, que agraïm, del conseller d'Economia i Finances– fer una sèrie de consideracions i advertiments al Govern.

El proper Compte general que es lliurarà al Parlament, el del 1996, serà un Compte que veurem de manera consolidada. En la segona part –ja que la primera part de l'any 1996 va ser prorrogada pel Govern–, aquell pressupost ja va tenir el suport del Grup Popular i, igualment, el Grup Popular va donar suport als pressupostos de l'any 1997 i 1998. Per nosaltres, eren pressupostos i els pressupostos han de reflectir voluntats i una aproximació, al màxim possible, a la realitat, no com anys enrere –que ho hem vist–, que eren una autèntica caixa de sorpreses.

Els volem advertir de la necessitat que es compleixin les observacions i les recomanacions que manifesta la Sindicatura de Comptes. Volem advertir que les liquidacions de pressupostos futures han de reflectir els mandats del Parlament i, com no?, els pressupostos futurs han de reflectir aquests mandats. I, finalment, els voldríem dir, remarcar al Govern de la Generalitat, que, quan es reclamin inversions, almenys cal complir amb el pressupostat. La menor inversió no pot ajudar a tancar les desviacions de despesa corrent i mal calculada o despesa innecessària.

Insisteixo que des del Grup Popular, senyor president, donarem suport al Dictamen de la Comissió de la Sindicatura que es posarà a votació, tot i que demanem votació separada pel que fa referència a aprovar el Compte general, on ens abstindrem.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. És el torn del Grup Socialista. Per intervenir en el seu nom, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, senyor Codina, la prova que no teníem cap més intenció abans que la que hem dit és

que no defugirem el debat, i que ara estem preparats per debatre les dades que hi ha en l'Informe de la Sindicatura de Comptes, que no són totes, i, si algun dia vol, li puc oferir el llistat de dades que hi ha en el Compte general i no estan ni en l'Informe ni estan en els estats d'execució —no confonguem els estats d'execució amb liquidacions, que ho ha fet vostè abans—; li puc fer, ho repeteixo, el llistat exhaustiu del conjunt d'elements, de valoracions econòmiques que estan en un lloc i no estan en un altre i que, per tant, són necessaris per valorar econòmicament i políticament quina ha estat l'evolució del Govern en les seves activitats econòmiques.

Per tant, anem a parlar d'aquests aspectes que són els que ens permeten —i ho fem amb una limitació pròpia del Reglament, i res a dir, i no té cap més contingut que això—, que és que, pel mateix mecanisme del debat parlamentari, ens hem de centrar en l'única proposta de resolució votada per la Comissió, que en aquest cas és la proposta que va aprovar en solitari, o si més no en la part que fa referència al Compte general, que va aprovar en solitari la coalició de Convergència i Unió; com també sembla previsible, i si més no pel que han dit els diputats que han intervingut abans que jo, també de nou aquí únicament la coalició de Convergència i Unió serà la que aprovarà els comptes de la Generalitat. Per tant, ratifico, senyor president, la petició de votació separada que s'ha fet de la part que fa referència a l'aprovació del Compte general.

Aclarits aquests temes, bé, segurament, jo... En tot cas, deixi'm fer una altra reflexió política abans d'entrar-hi, que és el fet aquest que vostès aprovaran el Compte aïllats, totalment sols, només vostès, amb els vots de la coalició de Convergència i Unió, seran els que donaran suport a un Compte general i a l'execució del Govern de la Generalitat. Jo crec que això els ha d'induir a alguna reflexió; això, honorable conseller, segurament l'ha de portar a veure si aquests són els mecanismes més oportuns del mateix debat, però també els mecanismes més oportuns d'informar aquest Parlament. Perquè, com dèiem en el debat anterior, en la prèvia, l'Informe en si mateix també ja dóna peu a prou elements de preocupació com perquè, encara que no fos necessari per sentit comú, només pel que diu l'Informe, ja el Govern hauria d'estar interessat a aclarir als membres d'aquesta cambra, als diputats, tots els elements que conformen aquesta liquidació. Jo faré, diríem, un comentari d'aquells que crec que són més destacables

L'Informe de la Sindicatura diu que enfront d'un dèficit —ho arrodoneixo— de 40.000 milions de pessetes previst en el pressupost, el dèficit real ha estat de 80.000, el doble; ho diu l'Informe de la Sindicatura, volum primer: Administració del Compte de la Generalitat. No m'invento re. Per tant, primera mesura: la seva desviació amb relació a allò que hem arribat tots plegats a considerar com una mesura important de la gestió global, que és el valor del dèficit, doncs, bé, miri, hem tingut un dèficit del doble del previst. Diu: «i això ho hem fet perquè hem invertit molt.» No, no, miri, és que hem invertit 30.000 milions menys que l'any anterior; per tant, més dèficit, menys inversió; evidentment, el següent és què? Home, és que ens hem gastat més en

despesa corrent: les despeses de funcionament. L'eficàcia i l'eficiència del Govern han continuat lluint per la seva absència.

Un altre element que també surt en el mateix Informe: l'endeutament. Doncs, miri, l'endeutament previst de l'any 1995 era de 55.000 milions de pessetes, l'increment de l'endeutament, l'endeutament nou. Com està l'endeutament realment nou, l'any 1995? Doncs s'ha multiplicat per quatre; no per dos, com el dèficit, per quatre: 202.000 milions de pessetes d'endeutament nou —l'Informe de la Sindicatura, no estic dient res que no pugui sortir d'aquell Informe.

La Sindicatura continua insistint: «El nivell de modificacions i incorporacions de romanents és el més alt de la història, en termes absoluts i en termes relatius.» Continuen amb una imprecisió total en el moment de fer els seus pressupostos i amb una disbauxa tan gran que els obliga, després, a ajustar-ho com puguin perquè es puguin incorporar a la realitat. Segurament, aquest desori, on es nota més és en les factures que vostès no poden comptabilitzar dintre de l'any. En l'Administració de la Generalitat l'Informe de la Sindicatura parla de 10.000 milions de pessetes —ho arrodoneixo, repeteixo— en quotes de la Seguretat Social que no s'han comptabilitzat l'any 95 i que s'han hagut de comptabilitzar el 96 perquè no hi cabien, o les mateixes respostes de la Conselleria d'Economia, que ens parla de gairebé 60.000 milions de factures sanitàries que estan en la mateixa situació; despesa de l'any 1995 que no hi va cabre i que es va col·locar a l'any 1996.

Però, és clar, el summum del desconcert apareix quan li preguntem al mateix síndic que fa l'exposició, el senyor Vela en aquest cas, li diem: «Escolti, senyor Vela, vostè ha mirat com lliga que en aquesta situació desastrosa de la sanitat catalana, a la caixa, a la tresoreria, als comptes corrents a 31 de desembre hi hagués 19.000 milions de pessetes? Per què? Expliqui-m'ho.» I el síndic diu: «No, escolti, jo ho vaig preguntar i no m'ho han sabut explicar, i a vostès tampoc els ho puc explicar.» Paraules del síndic —acta de la Comissió—, el síndic que analitza els comptes de la Seguretat Social. 19.000 milions de pessetes a la caixa, amb un conjunt d'entitats que van tenir la necessitat d'agafar 60.000 milions de pessetes i passar-los d'un any cap a l'altre perquè no els hi cabien. No és, segurament, una mostra excessiva de coherència.

Si agafem dades consolidades del conjunt d'empreses del sector públic, l'evolució ja és preocupant: les pèrdues es van doblant any rere any, o més que doblant, si volen. L'any 93 el conjunt d'empreses de la Generalitat van perdre 1.200 milions de pessetes; l'any 94 en van perdre 2.800; l'any 95 n'han perdut 7.300, i anem seguint i anem incrementant el nivell de pèrdues; per tant, una ineficàcia total en el sector públic, fins al punt que la mateixa Sindicatura, en una de les seves recomanacions, quan parla, diguem, dels ajustos que fa el Govern per tal de presentar uns comptes que més o menys quadrin, diu, en la pàgina 31, de les entitats autònomes que «determinades comptabilitzacions podrien suposar un problema de morositat no aprovionada»; estan fent anotacions comptables que la Sindica-

6434

tura considera que són deutes morosos i que, per tant, s'haurien d'aprovisionar.

Hi ha empreses que incompleixen la Llei de societats. L'article 260 diu que les empreses que tinguin un nivell de pèrdues superior al 50% del capital social o han d'ampliar capital o han de desaparèixer; vostès, ni cas; hi ha unes quantes empreses que incompleixen aquesta Llei. Però fins i tot vostè, senyor Codina, que ens diu que segueixen les recomanacions, que estan tan d'acord amb el que diu la Sindicatura –el que passa és que la praxi després els desmenteix, els desmenteix, si més no una mica–, vostès, en una de les preguntes que nosaltres vam fer a la Sindicatura, de dir: «Escolti, dues recomanacions concretes del 94, el Govern les ha complert o no les ha complert?», van dir que no. Quines recomanacions eren? Era una recomanació del 94 que deia: «Molts dels ingressos liquidats tenen naturalesa finalista. Per aquest motiu, és convenient disposar el tancament del pressupost d'una memòria sobre l'estat de realització dels projectes amb finançament afectat.» Això, en plata, què vol dir? Doncs, escolti, miri, vostès reben diners que no els poden fer servir per a qualsevol cosa; són diners que de vegades han d'anar per a inversions, perquè obligatòriament ho diu la Llei, o tenen finalitats determinades. Expliqui'm com està això. Vostès, el Govern no li ha explicat a la Sindicatura com està això l'any 95.

I l'altre problema que la Sindicatura diu que tampoc han complert les seves recomanacions és que, quan parlaven, el 94, de dir: «En autoritzar el refinançament o substitució de les operacions d'endeutament a curt per a operacions de llarg es permet un mecanisme que dificulta el control dels límits d'endeutament que la Llei estableix.» Vam preguntar a la Sindicatura si el Govern havia complert aquesta recomanació; els han dit que no, que el Govern ho ha fet res, que segueix emprant els mateixos mecanismes que impedeixen el control total del deute.

Per això, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra del Compte general i, tal com he dit abans, a favor de l'Informe de la Sindicatura i de les recomanacions que proposa la Sindicatura.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar la meva intervenció amb les mateixes paraules amb què la majoria dels grups ho han fet, i també en la prèvia, com deia el senyor Martí Carnicer, ho vam anar manifestant. Absolutament d'acord, contents de l'Informe que ha fet la Sindicatura, del treball que ha fet la Sindicatura; tant que em permetran que la primera part de la meva intervenció, a la qual dedicaré una estona, la referiré no a la interpretació que en puguem fer els diputats, no a una defensa de la bona o

mala acció del Govern, sinó d'allò que exactament, quantant-los fins i tot les planes en què la Sindicatura de Comptes reconeix una millora de la gestió del Govern de l'any 95 amb relació a l'any 94.

Analitzem els comptes de la Generalitat de l'any 95, pressupost que es va aprovar amb els vots de Convergència i Unió i amb l'abstenció i retirada del Grup Socialista de la seva esmena a la totalitat. I què ens diu aquest Informe, què és el que ens diu la Sindicatura, no què és el que interpretem el Grup, no el que pugui –com deia abans–, doncs, significar que la meua intervenció pot anar en la línia de més o menys defensa del Govern, sinó què diu la Sindicatura?

Pel que fa referència als ingressos –en tot cas, si cito algun número concret de plana, faig referència al de l'Informe, a l'Informe de la mateixa Sindicatura, no al del *Butlletí*–, concretament, la Sindicatura, a la pàgina 17, diu que els ingressos han augmentat molt poc, però que han augmentat en un 1,30; que les modificacions de crèdit –a la plana número 30– s'han reduït en un 6,92. Pel que fa referència a les modificacions de crèdit –hi insisteixo–, 6,92, la relació entre el 95 i el 94. Pel que fa a les despeses, s'han reduït en un 1,39, relació 95-94; pel que fa a corrents, 1.358, el 94; 1.362, el 95. I capital, 220-194.

Una qüestió que s'ha plantejat sovint en aquests debats: el romanent de tresoreria, que cadascú li dóna el valor que li dóna, i nosaltres també just el que li toca. Pel que fa al romanent de tresoreria –plana 53 de l'Informe– hem rebaixat 108.000 milions de pessetes, relació 94 –també–, 95. Pel que fa a operacions corrents, l'estalvi brut ha estat de 30.572 milions; Déu n'hi do! Càrrega financera; el senyor Morera ha dit: «En Codina, quan surti a la tribuna, parlarà de la càrrega financera.» No en parlo jo, en parla la Sindicatura en aquest cas –plana 57–: situada a l'11,5. Diu: «Home, això és molt»; home, doncs, miri, exactament l'11,5 és menys del 50% d'allò que seria possible, és menys del 50% d'allò que seria possible; té el valor que té, cadascú en fa la interpretació que en fa, però la realitat és aquesta: 11,5, per sota del 50% d'allò que seria possible. Pel que fa a l'endeutament, el crèdit autoritzat és inferior a la inversió –plana 54–; l'endeutament total, 562.349, és inferior al que es va fixar amb el Consejo de Política Fiscal y Financiera, que van ser 708.

Per què els dono aquestes dades? Home, perquè entenc, i ho he dit moltes vegades, que des del punt de vista de l'oposició s'ha de destacar aquells aspectes que en la seva interpretació poden ser negatius; però he volgut, expressament avui i amb aquesta intervenció –i sobretot tal com ha anat la preparació d'aquest debat–, no opinar amb la veu del meu Grup, ni la meua molt menys, sinó exactament el que diu la Sindicatura. Home, que això dibuixa un marc feliç? Doncs, segurament que no. Que tots desitgem que sigui millor? També. S'ha dit per part d'algu de vostès: «Hauríem de revisar el finançament, i a partir d'aquí» –ho deia el senyor Novella– «és el que convindria que fos d'una forma negociada globalment amb totes les forces polítiques», etcètera, etcètera. El senyor Novella sap que en aquest Parlament està funcionant una comissió que està treballant sobre el tema del finançament, per després

elaborar les propostes que aquesta comissió, lliurement, decideixi. Per tant, home, ens trobem davant d'un exercici, el de l'any 95 –ho repeteixo– que, sense que puguem dir que ha sigut excel·lent, sí que ha tingut substancials millores respecte a la gestió l'any 94. Per tant, les interpretacions són les que són, però el que diu la Sindicatura és això; no ho interpreto, cito literalment el que diu la Sindicatura.

I voldria també, com és habitual, sempre que puc, en les meves intervencions, fer algun comentari del que els altres grups han anat manifestant.

Al Grup Mixt: ja he anotat el tema de la càrrega financera; li he dit el que deia la Sindicatura; vostè valori-ho, no ho tornaré a repetir.

Pel que fa referència a Iniciativa per Catalunya –que vull agrair una vegada més al senyor Novella, doncs, que, més enllà de l'èmfasi que posa en la defensa de les seves idees i de les seves interpretacions, ho fa amb la cura que l'honora i que ens pot permetre discrepar però respectar, a la vegada, quin és el posicionament de cadascú–, el discurs de la manca de transparència és un discurs que no val, senyor Novella, i vostè ho sap. No hi ha manca de transparència. La informació..., tenim la que volem. No hi ha manca de transparència, i vostè això ho lliga sempre amb les factures al calaix –també algun altre diputat s'hi ha referit. Escolti, no hi ha factures al calaix. Hi poden haver factures que en lloc de comptabilitzar-se, pel període en què es produeixen, un mes determinat, el mes de desembre, es pugui produir l'any següent. Això, totes les administracions i també totes les empreses ho fan, entre altres raons perquè algunes vegades no tenen un altre mitjà per fer-ho d'una altra forma. Però no ens parli més de factures al calaix, perquè dona la sensació, volen transmetre la sensació que el Govern té amagat el deute, no paga...

Escolti, els terminis de pagament s'han escurçat, i molt; no és un tema d'avui, però, vagi de passada, en aquest moment s'està pagant a noranta dies. Això era absolutament impensable fa uns quants anys. Bé, doncs s'ha millorat també la gestió de pagament. Factures al calaix, no. Factures comptabilitzades un any o un altre, un moment determinat o un altre, li ho puc discutir, li ho puc admetre i en podem parlar, però les factures al calaix, el que s'entén per factures al calaix, jo crec que és un argument que vostès utilitzen –vostè, en aquest cas– fora de lloc.

Del cens emfitèutic ja n'hem parlat. És una fórmula que no ens l'hem inventat, que fa molts anys que a Catalunya el seu dret li ho permet i que la Generalitat, el Govern de la Generalitat n'ha fet acció, i fa molt pocs dies vostè recordarà que l'explicació que se'ns dona de la nova seu de la Sindicatura de Comptes va en aquesta línia, que jo no discuteixo. Serà més bona o serà més dolenta, però és una fórmula que permet facilitar des de tots els punts de vista, també el fiscal –també el fiscal–...; la solució del cens emfitèutic és positiva.

Pel que fa a l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut, home, això mereix un debat llarguíssim –llarguíssim–: la història, per què s'ha arribat a aquesta situació, etcètera. En qualsevol cas, només cal mirar la qualitat de la sanitat que s'està oferint a Catalunya i la

que s'està oferint a altres llocs on aquest dèficit, inicialment, pot semblar diferent. Però, és clar, la qualitat té un preu. Quan aquí vénen ciutadans de tot Espanya, i fins i tot de fora, a operar-se de determinades intervencions; quan aquí es posen tots els mitjans pel que fa a la investigació, recerca, i sobretot amb mètodes sanitaris que està lluny encara dels altres pobles d'Espanya que es realitzin, això té un cost. I el podem discutir. I digui'm un sol país del món que tingui una situació sanitària que no generi dèficit i que no sigui una forta càrrega. Forma part de l'estat del benestar, això forma part de l'estat del benestar. Si un govern, per donar una bona sanitat, per donar una sanitat de qualitat, ha d'emprar una mesura determinada, doncs, escolti, pot ser discutible, però nosaltres estarem en aquesta línia, sempre, abans que la de l'estalvi: la del servei, en aquest cas concret de temes de la salut.

I referent a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, estem tenint, aquests dies, debats a partir de compareixences del mateix director general de la Corporació, sabem quina és la situació, estem en una comissió estudiant si s'ha de modificar o no la Llei de la creació de la Corporació, i en tot cas, quan hi hagi conclusions, en podríem tornar a parlar, tot i reconeixent que, en aquest cas, el deute és el que és i, per tant, no hi ha res a amagar. Està lligat amb un model de televisió, està lligat amb una opció determinada, i res més a dir-hi. (*Remor de veus.*)

I per acabar, el Grup Popular parla dels 120.000 milions de GISA. Home!, 120.000 milions de GISA, quan GISA, en aquest moment, és l'empresa que està fent la gran inversió de la Generalitat potser...

El vicepresident primer

Un moment, senyor diputat, si us plau. Volen guardar silenci?

Gràcies.

El Sr. Codina i Castillo

Doncs, home!, dir que GISA està en aquest moment amb un deute important, és clar, perquè és l'empresa de la Generalitat que en aquests moments està fent la gran inversió; per tant, té sentit. I l'acompliment de les resolucions, el mes de juny –abans també algú ho ha recordat, vostè mateix ho ha recordat– el Govern les va entrar i, per tant, hem de pensar que, en general, ens haurien de satisfer.

Al Grup Socialista: és un debat que parlar que s'ha baixat el dèficit..., perdó, s'ha apujat el dèficit i s'ha abaixat la inversió. És clar, ja li vaig explicar un dia que a mesura que anem fent hospitals, l'endemà de la inauguració genera unes despeses corrents molt superiors a les que hi havien l'any anterior, i baixa la inversió, perquè hem fet un hospital més. O sigui, com a concepte –com a concepte– i a partir d'aquí també discutim el que calgui.

Vull acabar, si em permet, amb el Grup d'Esquerra Republicana, que me l'he guardat expressament per al final, perquè el senyor Ferrer i Gironès m'ha fet una expressió que em permetrà que pugui dir-li que no hi estic gens d'acord. Vostè deia: «A vegades m'acuso...»

6436

El vicepresident primer

Ha acabat el seu temps.

El Sr. Codina i Castillo

«...d'estar tan enamorat de Catalunya, que n'exigeixo massa.» Jo entenc que quan s'està enamorat es comprèn, no s'exigeix.

Gràcies, senyor president.

(*Veus de: «Molt bé!»*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

Com ha estat expressat per diversos portaveus, aquesta presidència interpreta que s'han de fer dues votacions diferents.

Per tant, es procedeix a la votació del Compte general, en primer lloc, el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1995, que és la primera part de la proposta de resolució que ens presenta la Comissió de la Sindicatura de Comptes.

Ho repeteixo per a aclariment de les senyores i senyors diputats: ara passarem a votar el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1995.

Comença la votació.

El Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1995 ha estat aprovat per 57 vots a favor, 39 en contra i 16 abstencions.

Ara es procedirà a la votació de l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general.

Comença la votació.

La votació de l'Informe ha estat aprovada per 113 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és a dir, per unanimitat de les senyores i els senyors diputats presents a l'hemicicle. Perdó, un momentet. (*Pausa.*)

Demano excuses. Hi ha un punt segon de l'Informe que diu textualment: «Punt 2. El Parlament de Catalunya insta el Govern a seguir les recomanacions de la Sindicatura de Comptes i a informar el Parlament dels resultats en el termini d'un any.» Per tant, per mancança de previsió d'aquesta presidència, no s'ha posat a votació aquest punt.

Per tant, aquest punt segon es posa a votació.

Iniciem la votació.

Ha estat aprovat també per unanimitat.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de la llengua catalana per l'Estat espanyol (presa en consideració)

Passem, doncs, al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar

davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de la llengua catalana per l'Estat espanyol. Aquesta iniciativa l'ha presentada el Grup d'Esquerra Republicana. Per presentar-la al Ple, ha demanat la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer, que la té per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. La Proposició que presentem avui té uns objectius molt clars. El primer article proposa que el document nacional d'identitat també sigui en llengua catalana. El segon article proposa que les agències tributàries, quan emeten el document d'identificació fiscal, també sigui en llengua catalana. L'article tercer proposa que tots aquells ciutadans que estan sota la jurisdicció del dret civil català puguin demanar l'emissió del passaport en llengua catalana. I l'article quart proposa que tant els timbres com els segells que són emesos per l'Administració de l'Estat també siguin en les dues llengües oficials quan aquests elements siguin distribuïts en comunitats autònomes que tinguin la llengua catalana com a pròpia. Per tant, queda absolutament clar que aquest projecte el que proposa és que allò que diu la Constitució de l'any 1978 sigui en la vida pràctica una realitat.

Ja sabem que en l'ordenament jurídic actual aquesta situació de bilingüisme la podem observar en moltes lleis. Per exemple, la tenim en la Llei del poder judicial; la tenim en la Llei processal militar; la tenim en la Llei del procediment administratiu de l'any 1992; també la tenim en el registre civil; la tenim en els títols universitaris, que també seria una cosa similar a alguns dels elements que he citat abans; la tenim també en tot allò que fa referència a l'Administració militar, a través d'una ordre ministerial que va fer en Narcís Serra quan era ministre de Defensa; la tenim també al darrer Decret que ha fet el Govern actual quant al *Butlletí Oficial de l'Estat*. O sigui, siguem raonables. És cert, és veritat que l'Estat, des de la Constitució de 1978, ha fet gestos, ha fet accions i ha fet lleis en les quals es reconeixen les dues llengües oficials i es reconeixen els drets de les persones o dels individus. I això també en la vida pràctica i quotidiana es veu que en les relacions dels ciutadans amb l'Administració i els ciutadans amb les institucions això ha anat així.

Tanmateix, això que ha passat a l'Estat espanyol també ha passat en els organismes europeus. En l'exposició de motius nosaltres hi hem posat diverses resolucions de la Comunitat Europea de l'any 1987, aprovades pel Parlament Europeu; després, la Conferència Permanent dels Poders Locals i Regionals d'Europa, de l'any 1988; la Carta europea de les llengües, que darrerament l'Estat francès també l'està a punt de signar, i per tant podria dir moltes directives del Consell Europeu.

I, tanmateix, amb relació a aquest àmbit, tenim un cas que ens podria servir de model, que és el que fa referència al permís de conducció de vehicles. Si vostès miren el *Diari Oficial de les Comunitats Europees* del 24 d'agost de 1991 trobaran la Directiva del Consell del 29 de juliol de 1991 per la qual s'autoritza que els carnets de conduir puguin ser en llengua catalana, la qual cosa l'Estat espanyol ja ha fet, però no ho ha fet de bones

maneres, sinó que ho ha hagut de fer perquè li ho va manar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Per tant, tenim un precedent. Un ciutadà de Tarragona que, per identificar-lo, es diu Miquel Fàbregues, se'n va a l'oficina de Trànsit de Tarragona i li neguen que el permís de conducció sigui en llengua catalana. Després fa un recurs de reposició i el Ministeri de l'Interior també l'hi nega. Demana l'emparament judicial, i, d'acord amb la Directiva europea, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ordena que l'Executiu faci, a partir d'aquell moment, els permisos de conducció en les dues llengües oficials. I així ho tenim. Per tant, nosaltres partim d'una base que si el que fa referència al carnet de conducció és obligatori, el document nacional d'identitat, una cosa més íntima, més personal, més individualitzada, també ho hauria de ser.

Nosaltres sabem, històricament, que potser..., fins i tot, algú podria dir: «Vols dir que té tanta importància, tot això? Vols dir que té tant d'interès això que hagi de perdre el temps, la cambra, pensant en aquestes coses?» Doncs, bé, jo no sé l'interès que té, però, pel que fa referència a l'interès que hi ha posat l'Estat espanyol, és que n'hi deu tenir molt, d'interès, en deu tenir molt. Perquè jo no sabia, quan vaig fer un llibre que se'n deia *La persecució política de la llengua catalana*—allà vaig aprendre moltes coses que jo no sabia i que no m'havia ensenyat mai ningú—, que l'Estat espanyol ha estat durant dos-cents vuitanta anys, obsessionadament, perquè l'ús de la llengua catalana no fos normal. Jo no ho sabia, ho intuïa, però em pensava que era una cosa del general Franco, perquè quan ho vaig veure era molt petit i acabava la guerra.

Però després me n'he adonat que no era el general Franco, que no és el Franco, que és contínuament, no el general, generals, i, fins i tot, ministres normals, dictadors i demòcrates, republicans i monàrquics, liberals i moderats, conservadors i marxistes. Jo he vist que han anat en contra de la llengua tota mena de gent. I és que l'Estat, l'Estat—i ho diuen tots els autors ara— diu que el nacionalisme ha de crear la nació. Efectivament, el nacionalisme espanyol ha de fer la nació, perquè no la té. I com la fa? La fa a través dels símbols.

El nacionalisme espanyol no té una nació i l'ha de crear, la fa a través de l'escola i la fa a través de l'exercit, i, en alguns moments, demana també *con el concurso de los prelados*, que són tres institucions que van fent. Després, en algun moment, a l'Audiència de Barcelona demanen que també s'ha aconseguit gràcies al concurs de la Guàrdia Civil. Aquestes institucions fan..., i ho fan a través dels elements més simbòlics i a través dels ritus, a través d'alguns elements que determinen aquell Estat.

Per tant, nosaltres, quan demanem que això sigui al document nacional d'identitat, que això sigui en els segells i que això sigui en el passaport..., són elements que projecten la personalitat d'aquell país. I la projecció de la cultura es fa moltes vegades a través de la llengua, i la llengua determina la nació. Per això, nosaltres considerem que ens afecta aquella transitòria, aquella addicional de la Constitució la qual diu que tots els drets històrics seran respectats en els territoris forals. Que és, jo diria, una distinció que no és correcta i que

hauria de dir: «En tots els territoris que tenen un dret civil propi.» Aleshores, nosaltres entenem i nosaltres considerem que ens podem acollir a aquests drets històrics. L'Estat ens ha de reconèixer aquests drets històrics. Per què? Perquè si els d'ara no els tenim i tots aquests drets se'ns han perdut, no han estat per bona predisposició nostra de renunciar a uns drets. Nosaltres no hem renunciat mai, ni explícitament ni tàcitament. I, per tant, si se'ns han abolit aquests drets han estat sempre per la força i per la violència.

Per tant, nosaltres hem de demanar que l'Estat continuï respectant aquests drets, i respectant aquests drets ens farà ser un estat plurinacional i un estat plurilingüístic. I ho serà amb tots aquells elements que fan referència als ciutadans i fan referència als individus, que són moments d'identificació; identificació com pot ser el document nacional d'identitat i com pot ser el passaport. La identificació de l'individu, però a través d'un col·lectiu; jo, en tal, però que pertanyo a un país, que tinc la meua llengua, i que, per tant, és un reflectiment de la meua situació.

Molts, algú, abans, en una altra proposició ha dit: «la llengua comuna». La llengua comuna... (*remor de veus*), no sé de qui pot ser comuna. Hi han persones que només en tenen una i en tenen diverses d'adquirides—diverses—, moltes d'adquirides. Però de pròpia només n'hi ha una; de consubstancial, d'inherent, només n'hi ha una, i aquesta una l'hem de defensar a tot arreu, perquè estigui en el lloc que pertoca amb igualtat, en el mateix espai que té l'altra, perquè tots som iguals davant la Llei, quant a drets i quant a obligacions. Per tant, senyor president, jo el que demanaria és que votessin a favor perquè sigui presa en consideració i, estudiat el seu contingut a través del procediment pertinent, que pugui arribar al Congrés dels Diputats.

Nosaltres hem redactat aquesta Proposició perquè es faci com a llei nova. Nosaltres entenem que no s'ha de fer aquesta Proposició modificant una llei existent que sigui ja promulgada o proclamada per l'Estat. L'Estat quan parla del document nacional d'identitat no parla de llengües. L'Estat quan parla dels segells no parla de llengües. L'Estat quan parla dels passaports no parla de llengües. Per tant, és absurd, al meu entendre, intentar modificar aquestes lleis. El que hem de fer, ja que la llengua catalana afecta més d'un 30% de la població de l'Estat, és que es faci una llei *ex novo*, exclusiva, només per a la llengua catalana en els diferents elements que nosaltres volem modificar.

Per tant, no és una proposició per modificar una llei de l'Estat, sinó que és una proposició per fer una llei nova de trinka.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara hi ha la possibilitat de consumir un torn en contra si algun Grup demana d'intervenir. No sent així, passarem a fixar la posició de cada Grup que ho desitgi. En primer lloc, demana la paraula per fer-ho, en nom del Grup Mixt, el senyor Xavier Bosch. Té la paraula, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto a aquesta tribuna, en primer lloc, per manifestar el vot favorable que exercirem després de tots els diputats del Partit per la Independència, però també de la resta de diputats del Grup Mixt en aquesta presa de consideració que ens acaba de presentar el diputat Ferrer.

Dir que compartim amb el diputat i el Grup proposant la idea que seria pedagògicament positiu que el carnet de conduir, el passaport, el document d'identitat o malament anomenat DNI, el NIF o els segells de correus, estiguin escrits, impresos o retolats en català. L'efecte psicològic seria enorme i estem segurs que contribuiria a donar prestigi a la nostra llengua, i, de ben segur, serviria per impulsar d'una manera clara el procés de normalització lingüística. Ara bé, també cal dir, que a molts ciutadans d'aquest país el que realment ens agradaria tenir no és un passaport retolat en català, sinó tenir un passaport català; un DNI autènticament català, un carnet de conduir fet per l'Administració d'aquest país, etcètera.

Per tant, deixant a part aquest tema i entrant estrictament en la qüestió lingüística que planteja la Proposta que avui discutim, cal dir, també, i afegir que tots coneixem o crec que tots coneixem l'esborrany que el Govern ha elaborat sobre..., amb diverses proposicions de llei, una de les quals fa referència directa al tema del passaport, al document d'identitat i al permís de conduir. Aquesta Proposta de reforma de les lleis espanyoles és una de les conseqüències de la Resolució 469/V que va aprovar aquest Parlament, juntament amb la Llei de política lingüística, i que és un dels treballs que tenia encomanat el Govern de resultes d'aquesta aprovació. Precisament, també, aquesta Resolució 469/V va ser un dels motius centrals de la interpellació que el president del Partit per la Independència va substantiar en el Ple anterior, i que ha motivat la Moció subsegüent que discutirem, precisament, dins el Ple que avui hem iniciat.

Davant la coincidència temporal produïda de forma causal o no tant causal de dues propostes, la del Grup d'Esquerra Republicana i la del Govern –encara que tal com ha dit el diputat, senyor Ferrer, tenen, diguem-ne, mecàniques diferents–, entenem que el fons i l'objectiu són el mateix. Per tant, entenem i proposem des d'aquesta tribuna que hi hagi algun tipus de negociació o algun tipus d'acord que ens permeti arribar a una sola proposta. Si el Govern té previst entrar ben aviat aquestes seves propostes –una de les quals, com he dit, fa referència als documents d'entitat, passaports i carnet de conduir– convindria, doncs, que ho féssim en una sola discussió.

En qualsevol cas, el diputat i el Grup proposant ja decidirà el que farà d'acord amb els seus criteris, però pensem que seria convenient, en aquest cas, una retirada a l'espera de discutir una proposta que esperem que el Govern entri ben aviat. Si malgrat tot això que he dit, el diputat proposant i el seu Grup mantenen la Proposta i es passa, avui, d'aquí a una estona, a la votació, nosaltres, per coherència i per coincidència d'objectius, evidentment, hi votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula per fixar la seva posició el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Iniciativa per Catalunya - Els Verds subscriu gairebé en la seva literalitat l'exposició de motius i la Proposta de resolució presentada avui en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i que ha presentat el diputat senyor Ferrer i Gironès, dic el que està escrit, no tant alguns punts de l'explicació.

Alhora, però, Iniciativa per Catalunya - Els Verds anuncia que s'abstindrà en la votació d'aquesta Proposta per una raó bàsica: o el Govern deu haver plagiat al senyor Ferrer i Gironès o ha estat plagiat pel senyor Ferrer i Gironès. Perquè, divendres, en nom del meu Grup, em vaig entrevistar al Palau Marc amb l'honorable conseller de cultura, Joan Maria Pujals; amb el director general de Política Lingüística, senyor Lluís Jou, i ens van lliurar l'esborrany a què al·ludia ara el senyor Bosch, d'una proposta molt, molt semblant, tant pel que fa al títol com pel que fa al contingut temàtic. I és per això que si Esquerra Republicana no retira o no ajorna el debat sobre aquest punt ni que sigui per comprovar les similituds amb la iniciativa del Govern, des d'Iniciativa per Catalunya ens abstindrem.

Només vull fer un comentari també bastant en la línia del que ara deia el senyor Bosch. El Parlament de Catalunya el mateix dia que aprovava la Llei del català aprovava la Resolució 469/V, i que, justament, la interpellació del Grup Mixt en el darrer Ple i la Moció subsegüent que serà debatuda en aquest Ple, ens parla de l'acompliment d'aquella Resolució i de la presentació de tots el punts que impedeixen la plena igualtat del català i del castellà. Entre aquests punts, precisament, hi ha la legislació relativa a tot el que és la publicació d'aquests documents de què es parla en aquesta Proposició de llei.

He de dir que en aquesta Proposició de llei hi ha una qüestió que no sé si és purament semàntica, però que sempre m'ha resultat relativament problemàtica. I és: quan estem parlant de la utilització per al document nacional d'identitat d'una doble llengua, a mi m'agradaria saber el valor que s'atorga a l'adjectiu «nacional». Perquè, si un sent les declaracions dels president de la Generalitat, no saps a qui es refereix aquest document nacional d'identitat.

Aleshores, seria bo, en tot cas, que en el posicionament del Grup que dona suport al Govern ens aclarissin a què es refereix aquest document nacional d'identitat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Popular, demana la paraula el senyor Eduard Escartín. Pot intervenir, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, al nostre Grup ens agrada, i, per altra banda, ens commou i ens entenedeix, veure els principals detractors de la Constitució espanyola invocant les seves virtualitats i fent alambinades interpretacions que resolten en sentit favorable. Per tant, veuen que tothom hi cap dintre la Constitució, en contra del que van dient alguns partits més amunt de l'Ebre. Bé, de manera que estem contents, d'entrada, d'aquesta, en fi, visió favorable o positiva que el Grup proposant té del gran text de la convivència espanyola.

Sempre hem estat partidaris, nosaltres, del pluralisme cultural d'Espanya i, com és natural, ara crec que és un moment d'aturar-nos una mica davant d'una nova instància històrica i política, en què la mil·lenària Catalunya, integrada –i fraternalment– en la mig mil·lenària Espanya, entrarà en la Unió Europea. I aquí, desenganyem-nos, caldrà fer estalvis de símbols nacionals. Banderes, exèrcits, moneda, passaports, i fins i tot idiomes. Hem de deixar una mica de racó per als pròxims símbols d'identitat que integraran la nostra entitat, vulguem o no, que serà la identitat europea. Per tant, sempre és interessant en aquest moment fer allò que portarem dintre de la bossa o no, o el que podrem incloure a la moneda, o al passaport..., o la matrícula del cotxe, que per cert és un exemple de com aquestes coses quedaran resoltes dintre del futur europeu: la «e» amb la «enya», amb la *tilde* d'«España», i la comunitat autònoma i el número corresponent. Veieu com tot això que aquí hauria produït un problema, si el debat s'hagués fet a nivell peninsular, ens ho arreglaren els nostres amics europeus?

Bé, l'altra qüestió que em fa..., pràcticament fins i tot fa..., té un cert ambient..., una certa vis humorística, és això dels drets històrics, que el senyor Ferrer invoca en la seva exposició de motius. I aquí n'ha tret una colla, així una mica... Perquè ara sembla que ha descobert Campomanes, «el famoso Don Pedro Rodríguez de Campomanes». Lloat sigui el Senyor! També podria saber que el que va crear... –això és potser de l'altre debat–, que el que va crear la pesseta es deia Figuerola, català, cent anys després que Campomanes. O sigui que a veure si diem la història completa. Però, vaja, de totes maneres, allò és de la moneda.

M'agrada que aquests drets, també... Vull dir, em sobten, perquè diu uns drets històrics que anteposa o iguala als drets sorgits del sistema democràtic. Bé, ens felicitem, perquè això..., sembla que Esquerra Republicana renuncia d'una manera tàcita al seu republicanisme ja de temps, perquè, indubtablement, l'únic dret històricament..., l'únic tret institucional comú a la Catalunya d'abans de la Nova Planta i la de després és el rei d'Espanya, comte de Barcelona, descendent directe dels comtes reis. Per tant, compte amb això dels drets històrics, eh? Els han d'administrar. No hi han més drets històrics que els que han renovat o han sigut adaptats o han sigut proclamats pel sistema democràtic, que en aquest cas ve de 1977 cap aquí.

Si comencem a treure algun exemple –perquè vegi que m'he escoltat bé el discurs del senyor Ferrer–, ha citat

una cosa de fa dos-cents anys, dos-cents vuitanta anys: doncs miri, no vagi a dos-cents vuitanta, vagi a cent noranta i veurà la Junta de Manresa, allò de les Bases de Manresa i tal, en plena ocupació francesa, invocant que ella vol integrar-se a la Junta de Sevilla, en un moment que no hi ha monarquia espanyola, que no hi ha exèrcit espanyol, que no hi han governadors, ni bisbes ni prelats, i vol anar amb els de la Junta de Sevilla i formar una unitat –que aquí sí que es pot dir ja, sense més– de fundació de la unitat nacional espanyola. Cap mena d'aquestes elucubracions que vostè ha anat dient.

Quant a la llengua comuna, escolti, la llengua comuna espanyola va ser abans llengua comuna de la Corona d'Aragó. Si no, com s'entenia, el sobirà de Catalunya, amb els aragonesos? En castellà, naturalment. O sigui que ja va ser llengua d'unió. Li prego, ja que és persona de lectures, que agafi la *Crònica* de Pere el Cerimoniós, i les pàgines –que n'hi han– en castellà perfecte –és un dels quatre evangelis de la cultura catalana–, com el rei escriu... –després escriu un magnífic català–, descriu, o dicta, un castellà perfecte, dedicat precisament als aragonesos. Sense traducció. Això ens fa veure que al segle XIV –que suposo que hi havia sobirania completa–, doncs, ja el castellà era present en les instàncies màximes de la sobirania, que eren els reis.

Bé, aleshores nosaltres també estem a favor del pluralisme –també a nivell català– de les llengües. Si ha d'haver-hi aquesta equivalència català - castellà, per què a nivell nostre, amb aquesta fabulosa Llei de política lingüística, es diu «tot en català i que ho demanin, si volen, en castellà»? Bé, escolti, no tinguem dues mesures, sinó una sola. Això, exemple.

Després, també voldríem dir que nosaltres estem a favor de la presència de les llengües, amb la jerarquia adequada, com es reflecteix en banderes i en protocol. Estem molt d'acord amb la importància dels símbols, com ha dit molt bé el senyor Rull, la importància dels símbols, i per això crec que ha de ser una forma que ha de ser veritablement consensuada, i creiem que aquí, aquí, en aquesta proposta concreta del senyor Ferrer, ens trobem amb una..., diguem-ne com..., és precipitada i incompleta. Per tant, aquí també es podria demanar, com s'ha dit, el carnet de conduir. I els bitllets de la Loteria Nacional? –dita «de Madrid», perquè també és del Ministeri d'Hisenda, i tenen molt èxit, també. Podrien demanar-se.

També creiem que falten directrius europees. Falta també aclarir algunes qüestions, que potser al Congrés de Diputats seria més escaient que es fessin. En fi, el trobem, com també s'ha dit, per altra banda, que té redundàncies. Per tant, el trobem entre precipitat, redundant i un xic partidista, eh? Ja sabem el patriotisme que té el senyor Ferrer, però ve una mica així, de fer-se una propaganda i un intent de sortir això. Per tant, això, junt amb les raons que per a un cas anàleg ha explicat la senyora Dolors Nadal, anunciem que ens abstindrem en aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyores i senyors, senyor president. (*Remor de veus.*)

6440

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Escartín. Pel Grup Socialista, intervén el diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Hem assistit amb les intervencions del senyor Ferrer i Gironès i el senyor Escartín –naturalment de signe contrari– a un debat de gran interès històric, en el qual s'han posat damunt la taula d'aquesta tribuna una pila d'autoritats històriques en la matèria, des de Pere el Cerimoniós al senyor Campomanes, que ens han constituït, sens dubte, una enorme il·lustració col·lectiva. Jo lamento no sumar-me, per economia processal, a aquest interessantíssim debat: simplement diré que el nostre Grup no votarà –lamento dir-ho– la iniciativa d'Esquerra Republicana, per dos arguments que són molts senzills d'explicar i que enunciaré breument.

Primer, Esquerra Republicana, en matèria lingüística, segueix una estratègia, que és la del seu Grup, que és la de no sumar-se a la Llei de política lingüística i en canvi, després de la Llei, anar abocant a aquest Parlament una sèrie d'iniciatives que segueixen la seva pròpia lògica. És una lògica molt respectable, a nosaltres ens sembla magnífic que Esquerra Republicana tingui la particular visió de com s'ha de desplegar la normalització lingüística del català, però és la d'ells, i no és precisament la nostra. El nostre Grup ha participat activament i ha contribuït a configurar una llei de política lingüística, amb una sèrie de conseqüències, que són els decrets que l'han de desenvolupar. Nosaltres som d'aquesta altra, de lògica, no de la d'Esquerra Republicana, i per tant no ens sumarem a la d'ells.

Segon argument. El Govern, efectivament –ja s'hi ha alludit aquí–, ha fet els deures parcialment, però en aquesta matèria, precisament, en aquella en la qual el senyor Ferrer i Gironès ens fa la seva proposta, ja ens ha ensenyat els seus deures, ha elaborat unes propostes que han d'anar al Congrés de Diputats justament per regular totes aquestes matèries del carnet d'identitat, del passaport, etcètera, etcètera. Ens l'ha explicat, a nosaltres ens ha semblat bé, l'hem vist, ens sembla que són uns textos satisfactoris, que a més a més el Govern s'ha compromès a entrar en aquesta cambra la setmana vinent, de manera que ja els tindrem damunt la taula i podran ràpidament ser aprovats, eventualment, per aquesta cambra. Per tant, com que nosaltres estem d'acord ja amb aquest text del Govern tal com s'ha presentat, nosaltres no seguirem, repeteixo, la via d'Esquerra Republicana, i sí que abonarem la proposta que ens arriba del Consell Executiu en aquesta matèria.

No és un desacord de fons, perquè allò que proposa Esquerra Republicana i els documents que s'estan remenant en aquest moments damunt la taula són substancialment..., anava a dir idèntics, no són idèntics, però són semblants, van en la mateixa direcció, d'aconseguir el bilingüisme en els documents oficials de l'Estat. Doncs magnífic: arribarem finalment, només que per camins diferents, a aconseguir aquest mateix tractament d'igualtat que el senyor Ferrer i Gironès propugna.

En conseqüència, el vot del Grup Socialista serà contrari a la iniciativa d'Esquerra Republicana.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Dalmau. Ara pot intervenir el Grup de Convergència i Unió: per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de les intervencions que fins aquest moment s'han fet respecte a aquest punt de l'ordre del dia, crec que no s'ha dit una dada realment il·lustrativa, per entendre el debat un xic estrany que estem fent en aquests moments, que és que aquesta iniciativa del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va ser presentada el 23 de setembre de 1997. És a dir, fa un any. Fa un any, i arriba avui a la cambra. Entre altres coses, perquè és la primera vegada que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana demana que sigui inclosa a l'ordre del dia: no arriba avui perquè no s'hagi pogut tramitar abans, sinó perquè el Grup d'Esquerra Republicana no ho havia demanat a través de l'ordre del dia.

Com vostès comprendran, senyores i senyors diputats, la situació en què aquesta iniciativa es va presentar i la d'avui tenen poc a veure. En aquell moment estàvem enmig d'un debat efervescent de realització d'una norma jurídica important, com va ser la Llei de política lingüística; avui estem ja aplicant aquesta Llei, que va ser aprovada com vostès saben el 30 de desembre de l'any passat. L'estem desenvolupant, o bé s'han aprovat o bé estan en fase d'aprovació quatre decrets, que han rebut un vistiplau de tot el conjunt de grups parlamentaris, o la immensa majoria de grups parlamentaris. Per tant, hi ha una execució realment important de la Llei, i també, com vostès recordaran, doncs, de la Resolució que va ser aprovada el 30 de desembre de l'any passat juntament amb la Llei. També aquesta Resolució s'està portant a la pràctica a través d'un procés gradual, que intenta ser al màxim d'efectiu possible.

En aquests moments –ho acaben de dir diversos dels diputats que han intervingut abans meu–, el Govern pensa... –i ho confirmo–, pensa aprovar en la seva propera reunió de dimarts vinent dues propostes que articularan dues proposicions de llei a presentar a Madrid: una sobre una proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües oficials als passaports, documents d'identitat i permisos de conduir, i una altra sobre..., Proposició de llei orgànica de modificació de la Llei orgànica del poder judicial en matèria de funcionaris de l'Administració de justícia. És a dir, dues iniciatives que, entre altres, tenim coneixement tots els grups parlamentaris, perquè s'ha posat en coneixement d'ells en reunions prèvies –el Grup d'Esquerra Republicana va rebre puntual informació, concretament, el 22 d'aquest mes; per tant, la setmana passada va tenir coneixement, fins i tot, d'aquest documents. I, per tant, estem en la línia de compliment d'aquesta Resolució. De quina manera? Com deia abans, a través d'un procés gradual que sigui efectiu, que vol dir que hi hagi un acord i un consens entre tota la cambra i també que tinguin possibilitats de ser aprovades en el Congrés de Dipu-

tats. Perquè jo crec que a hores d'ara aquí no se'ns exigeix que fem «barbarismes», sinó realment que fem mesures efectives que puguin ser aprovades, i que la igualtat de drets en la llengua, doncs, sigui un fet.

Aquesta situació, per tant, què passa, què fa? El que el senyor Francesc Ferrer i Gironès ens diu, en línies generals, el que ell explica, hi coincidim; però, clar, els documents no lliguen, des del punt de vista de dinàmica parlamentària. És tant així que la mateixa Proposició que ens presenta Esquerra Republicana està..., no tan superada per aquesta dinàmica parlamentària, sinó que queda incompleta –fa un moment s'estava dient–, queda incompleta. Per què? Perquè la Resolució del 30 de desembre plantejava la conveniència de modificacions, i a títol d'exemple, sense voler ser exhaustiu, deia onze modificacions de lleis, i el que el Govern en aquests moments ja té aclarit, en aquests moments, i forma part de la documentació que tenim els grups parlamentaris, planteja deu modificacions de lleis més. És a dir, no és només, per tant, aquestes tres, quatre coses que ens planteja el senyor Francesc Ferrer i Gironès –i el Grup d'Esquerra Republicana–, sinó molt més. Que hem de modificar de forma –com dèiem abans– prou consensuada perquè sigui efectiva. Jo crec que el que se'ns reclama és això: que realment siguem efectius en les nostres propostes. (*Remor de veus.*)

Hi ha un altre element que faria també posar-ho aquí en consideració, perquè eventualment fos tingut en compte per la cambra i pel senyor proponent, que és que...

El vicepresident primer

Es prega silenci, si us plau.

El Sr. Camp i Batalla

...el que es pretén, com s'ha dit repetides vegades, és modificar lleis de l'Estat. La lectura de la proposta d'Esquerra Republicana és més..., el contingut material d'aquesta proposta és més propi d'una resolució genèrica, d'una resolució política genèrica, que no pas d'un text que vulgui modificar efectivament les lleis de l'Estat a través d'un text articulat –d'un text articulat.

Per què dic això? Perquè, entre altres coses, la modificació del document nacional d'identitat i dels passaports implica modificar dues lleis diferents. Modificar la Llei de protecció i seguretat ciutadana, a través de la modificació de l'article corresponent, que és l'article 9, els punts 4 i 5, en què la proposta que vostès tenen diu: «Els documents nacionals que es lliurin en el territori de comunitats autònomes que tinguin una llengua oficial diferent del castellà s'han de redactar íntegrament en aquesta llengua i en castellà», i en aquest ordre, primer en català i després en castellà. I la modificació sobre el tema dels carnets de conduir –que a més a més permetria donar compliment a una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya– s'hauria de fer a través de la modificació del Reial decret legislatiu de l'any 90, del 2 de març, pel qual s'aprova el text articulat de la Llei sobre trànsit de circulació de vehicles de motor i seguretat viària, a través de la modificació corresponent de l'article tercer.

És a dir, tot això implica, tant en el tema aquest com en el tema dels cossos judicials –que es pretén deixar que aquests cossos judicials siguin considerats cossos nacionals, com també que el català sigui considerat no com a mèrit, com fins ara, sinó com a requisit–, tot això implica textos articulats per modificar les corresponents lleis orgàniques, no una resolució política de caràcter general com la que vostès plantegen aquí.

En definitiva, nosaltres entenem la voluntat d'aquesta proposta que fa Esquerra Republicana, i està feta en un moment determinat, el 23 de setembre de l'any 1997, i en aquell context això és probablement ajustat, és lògic que en aquell moment vostès plantegessin això. El que avui discutir això en el context actual ha quedat superat, i és en aquest sentit que el nostre Grup també se suma, com s'hi han sumat pràcticament el conjunt de grups, perquè retirin aquesta Proposició i no facin votar la cambra en contra d'una cosa que en el fons hi coincidim, però no en la forma.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Com que hi ha hagut diverses peticions per veure si el Grup d'Esquerra Republicana, doncs, accepta o no retirar aquesta proposta... Veig que el senyor Ferrer i Gironès vol intervenir. Pot intervenir per un temps màxim d'un minut. Dir sí o no, és clar. No hi ha cap temps de rèplica.

El Sr. Ferrer i Gironès

I per les al·lusions i contradiccions?

El vicepresident primer

Perdoni. Ho sento...

El Sr. Ferrer i Gironès

Hi ha hagut contradiccions!

El vicepresident primer

Dos minuts, vinga.

El Sr. Ferrer i Gironès

Bé, primer de tot, s'ha preguntat si això era un plagi. Plagi és el que presentarà el Govern, perquè això es va presentar...

El vicepresident primer

Perdó, perdó. Vostè s'ha de limitar a dir si accepta o no accepta la retirada, no a obrir un altre torn de paraules, si us plau.

El Sr. Ferrer i Gironès

Personalment, el senyor Escartín ha dit no sé què de la Constitució, que jo invocava la Constitució. (*Remor de veus.*) El senyor Escartín ha de saber –i jo li recomano que llegeixi– que jo sóc un firmant de la Constitució i crec que dec tenir algun dret a invocar-la en tot allò que em vagi a favor. (*Remor de veus.*) Dos...

6442

El vicepresident primer

Si us plau, no facin diàleg, no facin diàleg.

El Sr. Ferrer i Gironès

Educació, educació, educació, i no ignorància. Li recomano un llibre d'en Germà Colom, on veurà que als aragonesos els parlava en aragonès i als catalans en català. No eren barrejats.

Convergència i Unió ha dit que aquesta Llei estava superada...

El vicepresident primer

Senyor Ferrer i Gironès, li demano que no m'obligui a retirar-li la paraula i que vostè compregui que ha de parlar sobre si accepta o no retirar-la o no.

El Sr. Ferrer i Gironès

No, ha dit que aquesta Llei estava superada, i jo, senyor president, jo crec que no està superada i és un error històric d'anar a modificar decrets o decrets lleis legislatius. Hem de fer una llei nova, que supera els decrets i que té una perspectiva històrica. Serà l'única llei que haurà fet l'Estat espanyol a favor de la llengua catalana. No n'hi ha cap més –lleí– i, per tant, és un error modificar lleis quan se'n pot fer una de nova.

Això no està superat, senyor president. Nosaltres creiem...

El vicepresident primer

Si us plau, té cinc segons per dir si accepta la retirada o no l'accepta.

El Sr. Ferrer i Gironès

Bé. Atès que nosaltres estimem el consens i atès que això nostre coincideix –diu– amb el que presentarà el Govern –només hi haurem d'afegir això dels segells i dels timbres–, estem disposats que compleixi el Govern, perquè fins ara el Govern no ha complert.

El vicepresident primer

Escolti, em sembla que...

El Sr. Ferrer i Gironès

I, per tant, ho retirarem.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Moltes gràcies, moltes gràcies.

Senyores i senyors diputats, fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc. Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes amb resposta oral

Som en el temps de preguntes; en primer lloc, preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el foment del progrés i el benestar de les famílies

La primera pregunta a respondre oralment al Ple és sobre el foment del progrés i del benestar de les famílies, formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Josep-Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup tindria interès a conèixer, davant la situació actual de tantes dificultats econòmiques i de tantes dificultats per tirar endavant vides de parella i vides de família, quines mesures adopta el Govern, i si considera que són suficients per assegurar aquest progrés i aquest benestar de les famílies?

El president

Moltes gràcies. Per contestar té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, de fet, de fa temps, el Govern de la Generalitat està duent a terme tota una sèrie de programes de suport a les famílies, fins i tot existeix i s'aplica el que se'n diu el Pla integral de suport a les famílies, i també hi ha moltes altres actuacions al marge d'aquest Pla que seria molt llarg d'enumerar. De tota manera, li'n diré unes quantes dintre d'aquest Pla integral de suport a les famílies, unes quantes, no pas totes, no? Per exemple, la millora de les condicions que es posen a les famílies de nova creació o famílies nombroses per a l'accés a l'habitatge protegit, o bé l'ajut de menjador per a famílies amb necessitats econòmiques, o bé, dins d'aquest mateix Pla, doncs, hi ha la millora de les condicions d'accés als centres docents públics per part de les famílies amb més de dos fills; o bé, per exemple, triant entre les moltes que hi ha, la concessió d'ajuts per a l'accés a l'habitatge per a les famílies que tenen uns ingressos inferiors a tres vegades i mitja més el salari mínim interprofessional; o bé, per exemple, bé, el carnet familiar, la creació del carnet familiar per a les famílies

nombroses; o bé la deducció que vàrem introduir en el pressupost de l'any passat –millor dit, d'aquest any– perquè..., de deducció en la declaració de l'impost sobre la renda de les persones físiques en el tram que ens correspon, 25.000 pessetes per a famílies que els neixi un segon, tercer o quart fill; és a dir, a partir del segon fill, etcètera. I a part d'això hem procurat –hi ha moltes més coses, però seria molt llarg–, a part d'això hem procurat, doncs, d'exercir, de negociar amb el Govern central cada vegada que hem discutit els pressupostos de l'Estat per tal que es fessin determinats ajuts concrets a les famílies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Vostè, senyor president, ha estat associat a un conegut discurs dels tres fills, però avui aquest és un horitzó impossible per a la majoria de la gent davant les dificultats per trobar una feina en condicions i més encara lligada a allò que s'ha estudiat, degut al cost elevat dels pisos per comprar o per llogar que et fan quedar a casa fins a la ratlla dels trenta anys, l'escassetat de guarderies públiques, el retard en l'accés a la primera feina, l'atur juvenil que fa que la gent es casi o s'ajunti més tard i, per tant, els fills –sovint un sol fill– arribin també més tard, l'augment de les càrregues familiars, perquè hi ha la gent que viu més anys i, per tant, hi ha més gent gran a càrrec, no creen en conjunt la confiança, la seguretat suficient per a viure en parella i crear una família pròpia en qualsevol de les formes diverses de convivència que es donen avui.

La família és el primer àmbit d'afecte, d'identitat i de solidaritat, i és, doncs, un tema integral, un tema d'interès general; per això calen més mesures fiscals progressives, no com ara que desgraven més els fills dels que tenen més diners que no pas els de la gent normal, i on les 20.000 pessetes per fill en el tram de l'IRPF de la Generalitat són insuficients. Cal poder triar, per exemple, entre dur la canalla a una llar pública o bé optar per l'excedència o permisos laborals, però ni una cosa ni l'altra és el que passa en aquests moments; cal fer més compatibles els horaris laborals amb els de dur la canalla a l'escola, portar-los al metge o amb la vida familiar en general, tant a la ciutat com al món rural. La millora dels drets socials –sanitat, Seguretat Social, casa, feina i educació– serà la millor inversió per al futur i el benestar de les famílies.

Per això li demanem, senyor president, que intensifiquin encara molt més les mesures de suport a la família amb mesures i decisions que afectin el conjunt de departaments de la Generalitat de Catalunya, perquè aquesta ha de ser, des de tota la serietat amb què fem aquesta frase i aquesta afirmació, el futur de les famílies, un objectiu prioritari de qualsevol govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Estic molt d'acord amb tot el que vostè ha dit; l'únic que hi ha és que vostè, suposo que també ho és, però, en tot cas, jo sóc conscient, a part d'aquesta insuficiència, que només gradualment podem anar donant resposta a tots els plantejaments que vostè fa.

Però, per exemple, jo, tornant a insistir en el tema, diguem-ne, fiscal, tant el que dintre de les nostres limitacions s'ha fet per part del Govern de la Generalitat com el que hem aconseguit –més important–, el que hem aconseguit a nivell de l'aplicació de l'IRPF a nivell de l'Estat a favor de les famílies, a favor de les famílies amb fills, a favor de les famílies que tenen discapacitats..., aquesta és la línia. I tot el que hem fet a nivell de l'habitatge, aquesta és la línia. I a través que s'hagi procurat posar l'accent d'una manera insuficient, però, tot i així, substancial en l'atenció domiciliària –directament la Generalitat o a través de la col·laboració amb els ajuntaments pel que fa referència als serveis socials domiciliaris–, aquesta també és la línia. I de la mateixa manera també jo aquí he de posar el fet que hem sigut el primer govern autonòmic que en el seu moment –avui ja s'ha igualat, això–, doncs, va fer que hi hagués un ensenyament dels tres als sis anys, que és una manera d'ajudar la família i aquestes dones que treballen que vostè deia, no?

I, bé, i després, a part d'això, li voldria dir que acabem d'aprovar el Codi de família, en un altre ordre d'idees, que està fet –i vostè el coneix perquè s'ha discutit aquí fa poc–, doncs també, amb una voluntat de protecció de la família que també és una protecció moltes vegades dels fills. I...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política de regadiu

La segona pregunta al president de la Generalitat és sobre la política de regadiu, formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Perdó, el micro no funcionava.

Bé, senyor president, des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, és imprescindible que mantinguem al màxim la importància del sector agrari a nivell de tot el país com un sector econòmic important, i, especialment, des d'un punt de vista estratègic. Per tal de fomentar i recolzar el sector agrari hi ha moltes polítiques a dur a terme, moltes ens vénen més o menys condicionades per la política agrària comunitària; d'altres no, d'altres depenen del nostre Govern, i especialment el Govern de la Generalitat ha fet una aposta molt important pels regadius, per la transformació de zones de secà en regadiu.

6444

Aquesta aposta, el nostre Grup la veu d'una manera extraordinàriament favorable, ens sembla que és molt positiva per molts punts de vista. Primer, perquè ajuda a repartir inversions sobre el territori i sobre comarques a vegades poc industrialitzades o amb poques infraestructures. Per una altra banda, perquè té aquest efecte de mantenir un sector econòmic, doncs, amb una vida plena i amb unes majors possibilitats de rendibilitat i de competitivitat de cara al futur; encara que la productivitat no serà l'únic element de la competitivitat agrària, és un element important. Per una altra banda, també s'ha vist a les zones en què s'ha fet la transformació que també té un element de dinamització econòmica importantíssima; hi ha zones en què ja s'ha produït aquest efecte i es pot veure sobre el territori, i també té un efecte modernitzador sobre l'estructura, ja que la majoria d'inversions en regadiu van acompanyades de la concentració parcel·laria.

En aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari voldria demanar, senyor president, quina és la política a curt i a mitjà termini que té prevista el Govern, tenint en compte que hi ha en aquests moments alguns projectes de regadiu en un moment clau, en un moment especialment important per saber si es poden desenvolupar o no i ens quins terminis, quines previsions té el Govern en aquest sentit. I molt especialment li preguntaré per una obra que ha agafat una actualitat especialment a les terres de Lleida, d'on és el diputat que els parla, perquè va sortir –ahir crec que va ser– la notícia que el Segarra-Garrigues no estava inclòs dins el Plan nacional de regadíos. I, per tant, li voldria preguntar si té alguna informació el Govern sobre aquesta matèria i, en tot cas, que ens sembla que també, en el cas d'aquesta obra, que no depèn totalment de la Generalitat, s'hauria de fer els possibles perquè tirés endavant al més aviat possible.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, començant per la part final de la seva intervenció, o sigui el canal Segarra-Garrigues, el que li puc dir és que, afortunadament, avui li puc donar més bones notícies que no li hauria d'haver donat ahir, perquè, després, doncs, de parlar concretament amb la ministra de Medi Ambient, amb la ministra d'Agricultura, se'ns diu que no ens amoïnem, que, efectivament, la idea inicial de tirar endavant aquest canal persisteix, que hi ha hagut un malentès, que avui la ministra d'Agricultura en la seva visita a Expovia, aquí a Barcelona, ho aclarirà, etcètera. Per tant, hem de creure que això és així.

En tot cas, el que vull deixar clar és que hi ha un compromís ferm amb el Govern central i sobretot amb el Ministeri de Medi Ambient per tirar això endavant, que ja saben que ho hem de fer aproximadament a base de dues terceres parts la Generalitat i una tercera part el Govern central; que s'ha aconseguit un acord –molt bo, per cert– amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre

i que, a més, en els nostres pressupostos de la Generalitat i fins i tot en els pressupostos de l'Estat hi ha unes partides petites però inicials per començar aquesta obra. I el que he d'afegir, és a dir, esperant que realment sigui cert, doncs, que aquesta alarma ha estat infundada en aquest cas, és que a l'hora de negociar el que sigui hi ha punts molt forts i punts no tan forts i que aquest, de cara a nosaltres, des de la perspectiva del Govern de la Generalitat, en qualsevol negociació que haguem de fer és un dels punts forts d'aquells que absolutament hem d'aconseguir.

Bé, i dit això, voldria dir-los que el Govern de la Generalitat –ja miraré d'explicar-los-ho, si tinc temps– dedica una gran atenció i un gran esforç econòmic a la creació de regadius per una cosa, perquè nosaltres creiem en els regadius i sobretot en el que creiem és en el futur de l'agricultura catalana. Si la Generalitat gasta tants milers de milions –com ara els explicaré– en els nous regadius i estimula els pagesos a gastar-ne també pel seu compte és que participa en les..., no participa, és absolutament, diguem-ne, contrari a les opinions pessimistes que algunes vegades alguns expressen en aquest sentit; és a dir, malgrat la reforma de la PAC –que s'està discutint–, creiem, la Generalitat creu, el nostre Govern creu en el futur del camp català i creiem que el camp català ofereix bones perspectives per a la pagesia jove. Ho repeteixo, si no fos així, la Generalitat no invertiria en regadius; per exemple, només en millora de regadius, previsió d'inversió: 15.400 milions durant els últims quatre anys, dels quals se n'han executat 13.300 –canal de Pinyana, delta de l'Ebre, canals d'Urgell. Nou regadius en execució hi ha ara; previsió: 36.000 milions de pessetes, dels quals se n'han executat 9.200 –Garrigues sud, Margalef, Pinell de Brai, Algerri-Balaguer, Terra Alta; nou regadius d'inici molt imminent, un d'ells molt imminent, per exemple, un regadiu petit a l'Alt Urgell, però, a part d'això, Torres de Segre, 2.200 milions pessetes d'inversió; 14.000 per al Segrià sud; a part de regs més petits a Oliana, Alcarràs, etcètera, i la concentració parcel·laria que vostè deia que puja 1.271 milions. Si no creguéssim en l'agricultura i en el futur de l'agricultura i en l'agricultura també per als joves, no ens gastaríem tants milers de milions de pessetes en aquest terreny.

El president

El diputat pot, si vol, repreguntar, però el senyor president ha exhaurit el seu temps. *(Pausa.)* Moltes gràcies, senyor diputat.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls a donar propostes i a reformes perquè Catalunya incrementi el seu poder polític i econòmic

Anem a la següent pregunta sobre l'impuls a donar propostes i a reformes perquè Catalunya incrementi el seu poder polític i econòmic, formulada pel Grup Mixt. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. En aquest nou escenari polític que diferents esdeveniments han contribuït a dissenyar, creu que perquè Catalunya tingui més poder polític i econòmic és convenient i necessari impulsar reformes de l'actual marc legal?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo, en aquest sentit, em remeto, senyor diputat, al que vaig dir no fa gaire en el debat de política general, on, tant pel que fa referència al poder polític pròpiament dit, com a les qüestions de finançament, vaig dir que, efectivament, ara, més probablement, donat que estem a finals de legislatura, tant a nivell català com espanyol, en la legislatura que ve haurem de procedir a canvis importants pel que fa al sistema de finançament, però també pel que fa a la interpretació de la Constitució i de l'Estatut, per tal que ens doni un poder polític que crec que pot deduir-se d'aquests textos legals i al qual tenim dret. En tot cas –ho repeteixo–, em remeto al que vaig dir en el meu discurs del debat de política general.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. La possibilitat d'incrementar el poder polític i econòmic de Catalunya s'ha argumentat fins ara des de dues posicions diferents. La primera consisteix a reclamar el compliment total d'allò previst en l'Estatut i, d'altra banda, demanar al Govern central una altra sensibilitat, més flexibilitat, més generositat, a l'hora d'interpretar la Constitució espanyola. De fet, fa anys –molts anys, massa anys– que s'està reclamant aquesta generositat i, llevat, potser, d'ocasions molt puntuals, a partir de conjuntures polítiques molt precises, aquesta no s'ha vist per enlloc. De tota manera, cap lectura oberta i flexible de la Constitució ens garanteix la possibilitat que aquest Parlament reguli, per exemple, sobre els impostos que han de pagar els catalans o sobre la Seguretat Social o sobre les relacions laborals –avui mateix, aquí, parlarem de la jornada laboral de trenta-cinc hores, però per a remetre-ho a Madrid... Tampoc ens garanteix la possibilitat de regular tots els aspectes de la legislació civil, penal, processal, mercantil i altres, o la presència a les institucions internacionals –bàsicament, a la Unió Europea–, per tal de defensar-hi els nostres interessos específics. I, finalment, entre moltes altres coses, l'actual marc legal tampoc ens reconeix el dret a l'autodeterminació que aquest Parlament va proclamar solemnement fa escassos dies. Fins ara, amb una reivindicació tèbia, molt curosa dels nostres drets, hem passat a les

Espanyes per autèntics vampirs, per autèntics filibusters, quan, justament, abans-d'ahir, es tornava a demostrar, en l'Informe d'Òmnium Cultural, la magnitud de la nostra tragèdia.

Si, en aquests moments, fem un pas endavant i canviem de tàctica reivindicativa, no ens tractaran pitjor. I jo crec, senyor president, que el país, aquest país, està preparat per assumir que el seu Govern proposi i reclami fermament reformes legals per aconseguir més poder polític i econòmic per a Catalunya. Estem encotillats per unes normes, un marc legal, pensat i fet des de la desconfiança, per una Espanya que ens va asfixiant i que ja ha fet totes les interpretacions de què és capaç. Ja no és problema d'interpretacions. El que ens cal, senyor president –el que ens cal–, és canviar la lletra, canviar la música i, a la que puguem, canviar l'auditori del concert.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, senyor diputat, jo estic d'acord amb vostè que hem de trobar la manera d'aconseguir més poder polític i més bon finançament. Pel que fa al finançament, li vull recordar, com deia ja en el debat de política general, que no cal canviar res de la Constitució. És, simplement, que cal canviar una llei, una llei orgànica, però, simplement, una llei.

El que jo entenc que hem de demanar –també ho vaig explicar aquell dia– és que la Generalitat recapti tots els impostos, que tingui més capacitat normativa i que l'Administració central li retorni la diferència entre el que li correspon, d'acord amb els nous criteris de finançament –que s'hauran hagut d'establir, que s'hauran hagut de discutir i que són una part molt fonamental del futur acord– i el total recaptat.

En tot cas, també, nosaltres insistirem a relacionar els ingressos amb l'esforç fiscal, a situar el dèficit fiscal de Catalunya, que s'ha de tenir en concepte de la solidaritat, en un nivell similar al que es dona a les regions més desenvolupades d'Europa, i a fer que, com a mínim, el pressupost de la Generalitat se situï en el 15% del producte interior brut, perquè ara és sensiblement més inferior al de les altres comunitats autonòmiques espanyoles.

Bé, el mateix podria dir-li respecte al que vaig dir sobre l'increment de poder competencial, de poder legislatiu, simplement, de poder polític i, també, fins i tot, de representació internacional. Ara, per acabar, li vull dir una cosa: això requereix que el Govern de la Generalitat i aquest Parlament tinguin força política. Vostè ha parlat de generositat; més que de generositat hem de parlar de la força política que tinguem i de la manera com la puguem fer servir a nivell de tot l'Estat, però tenint-la, per començar, aquí, a Catalunya. No oblidí que les millores que durant els últims quatre o cinc anys hem aconseguit –que l'altre dia xifràvem en 127.000

milions de pessetes—, les millores que ha aconseguit el Govern de la Generalitat, no les ha aconseguit per la generositat del Govern central —ni del PSOE ni del PP—, sinó que les ha aconseguit perquè en un determinat moment hem pogut fer valer la nostra força aquí i allà.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet que el tren d'alta velocitat s'acabi a Barcelona i no continuï fins a la frontera francesa

La següent pregunta és sobre el fet que el tren d'alta velocitat s'acabi a Barcelona i no continuï fins a la frontera francesa, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la pregunta, el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor president, davant l'allau de notícies referides al TGV, sovint contradictòries i amb greus conseqüències per a l'economia catalana i la vertebració del territori; davant d'un clar incompliment d'acords i de projectes i de terminis pactats, fins i tot, internacionalment; davant la confusió creada entre els ciutadans de Catalunya; davant dels criteris contradictoris de dirigents del seu partit, de vostè mateix i de l'alcalde Barcelona —de l'alcalde de Barcelona! (*rialles i remor de veus*)—, ens agradaria, senyor president, que es pronunciés públicament i clarament sobre la qüestió del TGV, sobre les raons reals de tanta incertesa i contradicció, sobre les responsabilitats polítiques del retard de la connexió del TGV amb la frontera francesa.

El president de la Generalitat

Bé, jo li repetiré el que fa dotze anys que dic. Perquè els primers que vam demanar, primer, l'ample de via europea i, després, el TGV vam ser, concretament, Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, l'any 87. I els que vàrem pressionar perquè, finalment, es prenguéssin l'acord vàrem ser nosaltres, malgrat les crítiques que feia el ministre, per cert, d'Obres Públiques de l'època, que deia que això era ser insolidari —demanar el TGV i, sobretot, demanar-lo cap a França era ser insolidari.

Davant de coses tan absurdes, nosaltres sempre vam defensar que hi havia d'haver el TGV, que havia d'arribar fins a França —primer, fins i tot, demanàvem la línia com a prioritària Barcelona - frontera francesa— i, avui, naturalment, aquesta segueix essent la nostra posició.

Tant va ser així la nostra posició que vàrem fer la reserva urbanística del sòl, d'aquí, de Barcelona, fins a la frontera, i vàrem redactar, pel nostre compte i en contra de l'opinió en aquell moment del Ministeri, el projecte constructiu de Barcelona fins a França. Per tant, avui, deixant de banda..., no ho sé; vostè diu que hi ha

contradiccions. No n'hi ha. Des de l'any 87, diem el mateix i reclamem ara que no solament arribi el TGV de Madrid a Barcelona, el 2004, sinó, també, de Barcelona a França, igualment el 2004 —com sempre hem demanat. Millor dit: l'havíem demanat abans —val a dir-ho—: el 2002, però no va poder ser en el seu moment per culpa de qui sigui.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Senyor president, parlem de present i li prenem la paraula. Li prenem la paraula que vostè està disposat a impulsar això fins al final.

Però vostè sap el que són els «trileros», oi, senyor president? Els «trileros» són aquells personatges que amaguen un cigrò sota tres closques, juguen a marejar el públic i a confondre'l. I amb el tema del TGV, vostès i el seus socis, els senyors del PP, han fet la política del «trilero», contradient-se fins a tal punt que el seu conseller senyor Macias estava dient unes coses a la Fira de Sant Narcís de Girona, mentre que el senyor Arias Salgado l'estava deixant en ridícul, donant una altra data d'aquella de què vostès estaven parlant. Perquè, en el fons de tota aquesta qüestió, senyor president, hi ha una raó que rau aquí al mig, que és que vostès no estan exercint ni són decisius a Madrid —no estan exercint de decisius.

Vostès estan exercint de submisos als criteris canviants d'un Govern espanyol central. I la situació és la següent: després de tanta expressió i de tanta exposició de l'«Ara és demà», vostès hauran de respondre davant dels ciutadans de Catalunya de les repercussions que pot tenir en el terreny econòmic aquest retard de l'arribada del TGV a la frontera francesa. Vostès estan moralment obligats, en aquests moments, a explicar quins interessos tenen i per què tenen aquesta crònica indefinició al respecte. Vostès estan tolerant, senyor president, que Barcelona sigui les cotxeres d'un TGV ibèric i no d'un TGV europeu. Vostès estan permetent que Catalunya sigui perifèria (*forta remor de veus*) i no...

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Ferran i Serafini

... i no punt de referència, senyor president. Vostès són els coresponsables, en aquests moments, d'una visió centralista del que és el transport públic. (*Forta remor de veus.*)

Senyor president, només la connexió completa de Madrid - Barcelona - França dona sentit a la inversió que hi ha en aquests moments. Si no hi ha el compliment en els terminis pactats, vostès no poden dir que han tirat endavant uns compromisos i que aquesta és la seva política. I, si parlem de la seva política de transport, senyor president, els he de dir que és erràtica.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, jo no sé el que és la paraula «trilero», perquè en segons quins ambients no m'hi faig i, és clar, doncs, no ho sé. (*Rialles.*) Vostè sembla que ho sap. (*Rialles.*)

Però, naturalment –vostè sembla que ho sap–, com que suposo que és una cosa molt noble, perquè, si no, vostè no l'hauria citat, és per això que m'atreveixo a dir que, bé, suposo que la paraula «trilero» es deu poder aplicar –ja que és una expressió tan noble– a aquelles forces polítiques que no reclamen que es faci ràpidament, en fi, el TGV de Lleida - Barcelona i de Barcelona a la frontera francesa i, de vegades, fa la sensació –és una sensació, és clar, només– que el que estan fent és, en canvi, sobre el territori, mobilitzar una pila de gent perquè ho facin al més difícil possible; fins i tot els indueixen que presentin la protesta al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Però els vull advertir que ja tenim una experiència prou dolenta i negativa i penosa sobre el que és posar aquestes qüestions de traçat en els tribunals, com és el cas de Cervera - Igualada. Per tant, vull dir, segur... Vull dir el que dic, simplement.

Bé, en tot cas, hi ha uns guanys definitius en això, que, en part, es van aconseguir amb una cosa que sí que vàrem negociar amb el Govern del Partit Popular, que va ser la creació de la GIF i que a la GIF hi hagués un home com en Vilalta –que suposo que tothom aplaudeix que hi fos. I això ha aconseguit uns guanys definitius, no? Ara ja sabem una cosa que, fins fa poc, no estava encara totalment aconseguida –i no es va aconseguir ni l'any 90 ni el 92 ni el 94; s'ha aconseguit ara–, que és, concretament, que el TGV arribi al port, que el TGV no arribi a l'aeroport... Es consolida que el TGV arribi a Barcelona, per Sants i per la Sagrera, el 2004, i nosaltres insistim –nosaltres insistim– que el TGV ha d'arribar, també, a la frontera francesa el 2004.

I això són coses que estan sobre la taula i hi ha, evidentment, l'acceptació d'aquesta anella del Vallès...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si l'estabilitat del Govern i el calendari electoral català es poden veure afectats pels darrers esdeveniments polítics, financers i judicials

La següent pregunta, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre si el calendari electoral català es poden veure afectats pels darrers esdeveniments polítics, financers i judicials. Formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Rafael Ribó.

Silenci, per favor!

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, sense que em compti el temps, puntualitzar-li que la pregunta està formulada, en primer lloc, sobre l'estabilitat del Govern.

El president

Perdó, té raó. He llegit malament el començament de la pregunta. Me n'excuso.

El Sr. Ribó i Massó

Bé, doncs li agrairia que el rellotge comencés a comptar ara.

El president

No l'he posat en marxa encara.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, l'estabilitat dels governs en les democràcies actuals depèn de les seves majories parlamentàries. I vostè deixi tota la literatura que vulgui a banda, la seva majoria parlamentària fa tres anys que depèn del Partit Popular, quant a pressupostos, a debats de política general, a mocions de reprovació, etcètera.

El calendari, qualsevol ciutadà demòcrata el sap; són quatre anys de legislatura: novembre o desembre del 99. I, d'esdeveniments, n'hi ha una pila, perquè vostè pugui especular sobre aquestes dues qüestions anteriors; algunes d'elles, alguns d'aquests esdeveniments, ja els han fet servir; d'altres, ni els esmenten, ja siguin financers, ja siguin judicials. I en parlarem perquè temem que també influiran sobre el calendari.

I han esmentat que ara cal incrementar poder –no té res a veure amb Euskadi, eh? Només faltaria que es pensés que tingués alguna cosa a veure amb Euskadi. No té res a veure amb el fet que la televisió pública a Catalunya –de vegades, com si fos televisió del règim– munti una autèntica manipulació de l'opinió pública i, fins i tot, equivocant-se en els resultats que es donaran a Euskadi.

Ara toca. Què és que toca? Quan és «ara»? Per què «ara»? Amb qui? Una altra vegada amb el Partit Popular?

El president

Moltes gràcies. El senyor president té la paraula per contestar la pregunta.

El president de la Generalitat

La veritat és que no he entès gaire bé la pregunta. Si, vostè, el que em pregunta és quan seran les eleccions, li diré que no ho tinc decidit. He dit moltes vegades que podia ser que fossin el març; fins i tot, jo, personalment, ho preferiria, però no sóc l'únic a prendre aquesta decisió. I, si he insistit a dir que podrien ser el març, jo no voldria que mai ningú em digués que he volgut sorprendre la gent convocant-les, diguem-ne, d'una manera inesperada. Però, en fi, seran quan sigui i quan es decideixi, i, en tot cas, poden ser el març o poden ser el novembre, encara que tothom coneix quina és la meua

6448

preferència personal, que, de tota manera, no és decisiva.

D'altra banda, el Govern de la Generalitat ha tingut durant tres anys una molt bona estabilitat, ha dut a terme la seva política i aquest Parlament ha treballat bé –moltes vegades perquè s'ha fet un gran esforç perquè les lleis fossin votades no solament per un partit o dos, sinó per tres, per quatre o per unanimitat. Crec que el balanç del Govern i el balanç del Parlament són prou positius perquè això –almenys, a mi–, sincerament, no ens hagi de preocupar.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies. Senyor president, jo no li he parlat de calendari; ni em vull posar «tonto» –i, si us plau, renyi el seu conseller de Presidència i que faci arguments amb una mica més de volada que no pas aquests... Sóc agnòstic, però no em sap greu dir que potser té raó en Duran que també sóc fill de Déu, però no m'importa si ho sap o no ho sap Déu, quan seran les eleccions. I el que no és admissible és que es vagi dient des de la mateixa coalició que seran quan convingui al president de la Generalitat. Hem de sortir d'aquesta confusió, senyor president. Ja n'hi ha prou de fer trampes al país. El país vol debats com el que sentíem sobre el TGV o sobre la igualtat d'oportunitats i l'escola, o sobre la precarietat, o sobre la política territorial. El país no vol trampes i vol que cadascú assumeixi la seva responsabilitat. I la seva és molt més com a conservador que com a nacionalista –com s'ha demostrat, aquest matí, al Congrés dels Diputats, quan, en contrapartida, ha salvat els pressupostos generals de l'Estat del Partido Popular.

Senyor president, el calendari no és el més important. El més important és que, sigui quin sigui el calendari, en un país que comença a percebre una nova etapa, sigui quin sigui el calendari, aquesta nova etapa, o serà de major dependència del conservadorisme, o amb tota la literatura com la que vostè deixa anar a l'homenatge del president Irla, abrindada, fins i tot, amb una radicalitat poc assenyada en la seva tradició, o serà d'una majoria que tornarà a dependre d'un conservadorisme que anul·la per complet tot el seu discurs –i als fets em remeto–, o serà autènticament d'una nova majoria que podrà, no parlar de calendaris en funció de manipulació partidista, no en funció del que convé a un partit, sinó d'altres polítiques.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Amb tota sinceritat, li he de dir que no l'he entès. Perquè, és clar, si vostè vol que parlem del TGV preguntem sobre el TGV: aquests senyors ho han fet. Si vol

que parlem de la família, preguntem de la família: aquests senyors ho han fet. Si vol que parlem de regadius, preguntem: aquests senyors ho han fet. Que són els problemes que interessin. Vostè sí que m'ha fet un discurs, home, diguem-ne, per al meu gust, doncs, difús i confús, eh? Sobre un tema, diguem-ne, molt generalista de política, que, de tota manera, jo, que ja admeto que potser, doncs, no arribo a tots els nivells que hauria d'arribar, però, no he acabat d'entendre.

En tot cas, a mi em fa l'efecte que el Govern ha estat estable, la prova és que fa més de tres anys que governa, i governa d'acord amb el seu programa, que aquest Parlament ha treballat i que tots aquests temes s'han atacat. Es parla del TGV, es pot discutir, però s'està discutint el TGV. Bé, doncs, en tema de sanitat s'està fent el que s'ha de fer; vull recordar-li que les enquestes sociològiques diuen que la valoració que li donen els usuaris de la sanitat pública catalana –segons diuen, no el Govern, sinó enquestes independents– és del 8,4 sobre 10, que deu n'hi do; per tant, vol dir que realment els temes concrets es tracten. Si vostè vol que un dia, doncs, discutim qüestions com hem discutit tantes vegades aquí sobre la LOGSE, que Catalunya és el país dins el conjunt de tot l'Estat que més l'aplica i més a fons, ho podem fer. Ara, en tot cas, en el que a mi no m'agradaria haver d'entrar és en una discussió confusa i difusa sobre un tema que, amb tota sinceritat, li he de dir que no he acabat d'entendre.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la capacitat de consens del Govern de la Generalitat en relació amb el desenvolupament i l'aplicació de la Llei de política lingüística

La darrera pregunta de la sessió d'aquesta tarda, sobre la capacitat de consens del Govern de la Generalitat en relació amb el desenvolupament de l'aplicació de la Llei de política lingüística, formulada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, en relació amb el que és l'aplicació de la llei de política lingüística i en allò que es refereix a les quotes de català que s'imposen a les ràdios, s'han formulat estos dies i per part del Govern determinades afirmacions que des de qualsevol opinió van més enllà del que fins i tot es considera una extralimitació en el llenguatge agressiu, i també, des de la nostra opinió, van més enllà del que és una advertència, és a dir, lo càstig, l'amenaça i la condemna.

Se va dir per part del Govern que els qui no compleixin les quotes de català a les ràdios «palmen». És que el Govern, senyor president, utilitza l'amenaça perquè ha perdut la seua capacitat de consens?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Home, en primer lloc, li agraeixo que reconegui que alguna vegada hem tingut capacitat de consens, perquè si l'hem perduda vol dir que la teníem.

En segon lloc, el que li vull dir és que no hem perdut això, sinó que se'ns ha encomanat una cosa que és molt simpàtica en vostè, precisament, que és la capacitat d'un llenguatge –diguem-ne– popular, directe i no convencional. Perquè, és clar, vull dir, està en aquesta línia. Però el que li vull dir és que la resposta del senyor que tinc aquí, tinc aquí, textual, diu: quan li diuen que si el Govern podrà fer complir la Llei, que per altra banda, en principi, el Govern –i suposo que vostè hi estarà d'acord– ha de fer que la llei es compleixi, diu: «Miri, es buscaran fórmules. Sincerament» –diu–, «la preocupació que segur que tothom té de com ho fa l'Administració per controlar avui és un fet que a mi sempre m'ha sorprès. Crec que es fan normes, lleis i decrets, i la gent els ha de complir, i si no els compleixen, perdonin, però «palmen»», amb un llenguatge, diguem-ne, de caràcter popular. I això passa: la gent que no paga els impostos, doncs, per anar bé «palma», oi que sí? «palma». Digues-lo d'una altra manera, simplement és sancionada. Fora la paraula «palma», que és massa popular, massa convencional, massa directa, no? Però, en fi, és sancionada.

Bé, després, si vol, li explicaré més coses de les declaracions del senyor Trias i veurà que, realment, era una intervenció feta amb un to, diguem-ne, molt de consens.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Estes expressions meues, per una altra part habituals, senyor president, i que continuaré formulant en los debats parlamentaris, estan emparades en lo que és lo vademècum de la sobirania popular tortosina, que, lògicament, no és la catalana. No és tan extensa com la de vostè, però és que és molt rica en llenguatge.

Recordarà, senyor president, que en lo passat debat de política general, este diputat va sol·licitar de vostè la responsabilitat de precisar com a element fonamental del que ha de ser una política moderna del concret. Vostè, senyor president, vostès, ja fa temps que ho estic analitzant, són víctimes dels seus *arrebatos* de furiosa irritació en declaracions que no condueixen, precisament –i la pregunta del passat Ple va anar per este camí–, en declaracions que no condueixen, precisament, a la normalitat política i social que el Govern té l'obligació de preservar. A això, senyor president, doni-li la lectura que vulgui, però és la que és i només n'hi cap una. I moltes vegades, este diputat ho ha fet. És a

dir: «Escolti, miri, doncs, retiro aquesta expressió», i no passa res.

Això que los qui no compleixin les quotes «palmen», representa, senyor president –i ho haurà de convindre amb mi–, una expressió poc mesurada, on l'equilibri i la moderació i la serenitat no són atributs que, en aquest cas, pugui merèixer el Govern, i més encara en qüestions que en referir-se a l'ús de la llengua afecten los drets de les persones que mai ningú no pot *quebrar*. Les quotes i l'aplicació de la Llei, senyor president, tinc la sensació que li donaran més d'un disgust per l'estratègia que vostès adopten. La seua pròpia enquesta, que vostè ha assenyalat abans, diu la seua pròpia enquesta que el 46% dels ciutadans està en contra o poc a favor de les quotes i el 51% dels ciutadans no consideren notòria la Llei de política lingüística.

No anéssim més allà; no vagin vostès, com a Govern, més enllà...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps; moltes gràcies. Per contestar la repregunta té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, hi ha voluntat, per part de la Generalitat en tot, però especialment en aquesta Llei, de no anar més enllà –suposo que vostè ho anava a dir– d'allò que pot ser, diguem-ne, pernicios des del punt de vista de la cohesió i de la convivència social. Però fixi's bé, fixi's bé en el que deia el senyor Trias. Diu: «Una altra cosa» –diu– «és que, de tant en tant, es facin les inspeccions corresponents per veure si això està funcionant.» En qualsevol llei, suposo, es poden fer, no? Ara bé, diu, diu textualment: «Les inspeccions s'han de fer amb una voluntat molt més d'ajudar que no pas d'actuar repressivament.» Més que inspectors, el que necessitem han de ser –diguem-ne, com ho diria jo?– gairebé venedors de la voluntat, de la bona voluntat per aplicar la Llei, no? Diu: «No han d'actuar d'una manera repressiva, ja que són, les inspeccions, són per veure si una persona té dificultats per complir, per aplicar la Llei o per veure què passa, i no responen, per tant, a cap mentalitat agressiva.»

A mi em sembla que és d'aquesta manera com hauria de funcionar el país, i així segueix, i aquest és l'esperit, i si resulta que aquesta paraula per massa –diguem-ne, com dèiem abans–, massa espontània, no és adequada, doncs, se n'hi pot aplicar una altra, el sentit és el que és. En tot cas, sàpiga que en això i en tot, però d'una manera especial en això, el Govern de la Generalitat actuarà amb una gran voluntat de diàleg i de consens. A l'extrem. Tant és així que, per exemple, si hi ha algú que ens demana, de vegades, veure que es fixin uns nous terminis per tenir més temps per discutir l'aplicació d'una llei, que se'n faci una interpretació, doncs, que la faci també més fàcil, no? Per tal que el compliment sigui possible sense massa..., diguem-ne, sense especials dificultats i sense tensions, nosaltres estem sempre oberts, hi hem estat ja en l'aplicació de la Llei més d'una i dues i tres vegades, i ho estarem en

6450

el futur. Estigui, en aquest sentit, tranquil; si vostè té interès que es mantingui la convivència del país, nosaltres, per molts motius, encara més.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al Consell Executiu sobre com justifica el nombre de contractes per causa d'urgència fets per l'Administració de la Generalitat el 1997

Acabades les preguntes al molt honorable president de la Generalitat, iniciem les preguntes al Consell Executiu. (*Remor de veus.*)

La primera pregunta per respondre en el Ple és: com justifica el nombre de contractes per causa d'urgència fets per l'Administració de la Generalitat el 1997? Formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula per formular la pregunta el senyor Jordi Guíllot.

Esperi un moment que hi hagi silenci en l'hemicicle. Tinc el rellotge parat. (*Pausa.*) Endavant, senyor Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la Llei 9/1994, de 29 de juny, al seu article 24.2, preveu que, excepcionalment, per causa d'urgència apreciada per l'Administració, es pot nomenar personal interí o contractar personal laboral temporal directament, sense necessitat de convocatòria. El 1997, en resposta a una pregunta escrita del nostre Grup, vostè va afirmar que 2.188 persones han estat contractades per aquesta via d'urgència. Com s'explica això?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, per contestar la pregunta té la paraula el conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Bé, s'explica pel que vostè diu, per la necessitat de cobrir uns requeriments de personal que sorgeixen de forma no previsible i als quals l'Administració ha de donar immediata cobertura per garantir el correcte funcionament dels serveis i el nivell de prestació als usuaris. Per tant, aquestes dues mil cent persones responen a aquests paràmetres.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Trias, com s'atreveix vostè a afirmar que el 2% de la plantilla de la Generalitat

—el 2% de la plantilla de la Generalitat— ha estat contractat per via d'urgència? Com pot vostè dir que a Benestar Social 430 persones, que a Cultura 127? No estic parlant de Sanitat, no estic parlant d'Ensenyament, no estic parlant de Governació: estic parlant de departaments on previsiblement no hi ha cap motivació d'urgència que pugui fer aquestes variables tan altes sobre el que és el muntant global de la seva plantilla. Estic parlant de 366 a Justícia; Presidència, per exemple, 97 —déu n'hi do, 6 més que a Sanitat, que només van ser 91. Jo crec que vostès amb aquesta pràctica el que estan fent és obviar el procés normal de convocatòria, de concurs públic, de proves, i a partir d'aquí, entrar en una lògica força preocupant de contractació del personal de la Generalitat que jo m'atreveixo a qualificar d'emascament de les proves per tal d'afavorir el clientelisme i l'amiguisme. Perquè si no, no es poden explicar d'una altra manera aquests percentatges tan alts en aquests tipus de contractacions, que la llei qualifica d'excepcionals i per via d'urgència.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller Trias.

El conseller de la Presidència

Bé, jo crec que vostè fa unes acusacions que estan fora de lloc, sincerament. Quan un analitza aquestes dues mil cent persones i per quins motius s'han contractat, un es pot trobar tot un tipus de casuística, però el 70% dels contractes realitzats responen a substitucions per causes de maternitat, baixes per malaltia, llicències, etcètera. I això és el 70% de les ocupacions. I el 25% de les contractacions urgents, el 25% són per l'ocupació d'un lloc vacant perquè el seu titular s'ha jubilat, ha demanat excedència, qualsevol cosa així. I són la resta, els que poden ser discutibles, que corresponen a comissions de serveis o encàrrecs de funcions de les persones que els substitueixen. Per tant, jo crec que vostè fa uns plantejaments que són absolutament equivocats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el traçat del tram Manlleu - les Preses, del futur eix Vic - Olot pel túnel de Bracons

La pregunta número 8 ha sigut retirada pel diputat senyor Terradellas. La pregunta número 9 ha sigut posposada.

Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió d'una partida pressupostària per al 1999 destinada a l'adquisició de les instal·lacions d'Alfés

Tramitem, per tant, la pregunta número 10. Pregunta sobre la previsió d'una partida pressupostària per a l'any 1999 destinada a l'adquisició de les instal·lacions d'Alfés, formulada pel Grup Popular. Té la paraula per exposar la pregunta el senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, Lleida necessita un aeroport. En aquest moment tenim l'aeròdrom d'Alfés, que necessita una millora de les seves instal·lacions; en aquest sentit, l'any 96, el Grup Popular, i qui li parla, va presentar una Proposició no de llei que demanava, precisament, una millora de totes les instal·lacions i que fes aquest aeròdrom més operatiu. Posteriorment, l'any 98, vaig formular una pregunta per escrit preguntant en quin punt es trobava tota aquesta qüestió. Actualment se'm va respondre que era necessari dotar de partida pressupostària per tal de poder fer l'adquisició dels terrenys d'Alfés al Ministeri de Defensa.

Bé, si tot l'inconvenient és adquirir aquests terrenys d'una forma o d'una altra, la meua pregunta és molt senzilla i jo crec que adient: tenen pensat el Govern de la Generalitat dotar de partida pressupostària per tal de –s'entén, els pressupostos del 99– fer aquesta adquisició?

Gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, senyor diputat. Bé, com vostè sap, el tema d'Alfés estava pendent de tota una sèrie de qüestions, potser la més important de les quals era l'aprovació del Pla especial que havia de regular els usos en l'espai declarat d'interès natural. Això en aquests moments està ja resolt i això ens obre la possibilitat ja de començar-hi a actuar. Jo penso, de totes maneres, que comptem amb un avantatge important que és que els terrenys no s'han de comprar, perquè ja són públics, són del Ministeri de Defensa, i, per tant, el que cal aquí és encetar un procés de concertació entre les diferents administracions.

El president

Moltes gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Aige i Sánchez

Senyor conseller, si els terrenys no s'han de comprar és una qüestió de què potser a Lleida ens en felicitem tots, però la qüestió continua sent la preocupació que vostès aconseguixin aquests terrenys.

Gràcies, senyor conseller, per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, efectivament, vostè té raó. És a dir, en aquests moments, doncs, nosaltres hem de fer el possible perquè aquesta titularitat d'un ministeri que ja no hi té sentit, des del punt de vista dels seus objectius, amb els objectius del que volem fer tots plegats a Alfés, doncs, s'ha de trobar una fórmula perquè sapiguem agrupar els diferents nivells d'administració, lògicament –l'Administració local, el Govern de Catalunya, i, en aquest cas, els titulars dels terrenys–, per poder-ho tirar endavant.

No li càpiga cap dubte que per part del Govern de la Generalitat hi ha tot l'interès i que al costat de les institucions locals –Diputació, Ajuntament i la mateixa Administració de l'Estat, a través, lògicament, del Ministeri de Defensa–, nosaltres farem el que sigui per trobar una fórmula que, com gairebé sempre en aquests casos, pot ser un consorci, per poder disposar d'entrada de la titularitat dels terrenys i a partir d'aquí començar a pensar les diferents inversions, que, d'altra banda, com vostè sap, algunes d'elles ja s'estan avançant a càrrec d'aportacions que farà la Diputació de les terres de Lleida.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'operació de rescat feta al senyor Artur Mas a la Cerdanya el dia 10 d'agost de 1998 com a conseqüència d'una caiguda

La pregunta número 11 ha sigut posposada. Per tant, tramitem ara la pregunta número 12, formulada pel Grup Socialista, sobre l'operació de rescat feta al senyor Artur Mas a la Cerdanya, el dia 10 d'agost de 1998, com a conseqüència d'una caiguda. Per exposar la pregunta, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. El passat dia 10 d'agost el conseller Artur Mas va patir una caiguda anant d'excursió als estanys de la Pera, a la Cerdanya. La meua pregunta és si considera el conseller Artur Mas que l'operació de rescat que se li va practicar, com a conseqüència d'aquesta caiguda, era la correcta i adient en aquest cas.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

6452

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Tal com li vaig contestar per escrit, senyora diputada, entenc que sí.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor Mas, per escrit em va contestar i em va dir que vostè havia estat tractat igual que qualsevol altre ciutadà, que no havia rebut cap altre tracte de favor. Jo li pregunto, senyor Mas, això què vol dir: vol dir que qualsevol ciutadà que caigui i es produeixi una luxació en un braç tindrà dret que el portin en helicòpter a la Vall d'Hebron, des del Pirineu? Això vol dir que vostè..., com podria explicar vostè als ciutadans del Pirineu, dels pobles del Pirineu, que tenen massa vegades dificultats per ser traslladats urgentment als centres sanitaris de referència, d'alta tecnologia...? Tingui per ben segur, senyor Mas –i sí, senyor Trias–, tingui per ben segur que moltes vegades hi ha molts casos, i els els podrien plantejar molts ciutadans del Pirineu i molts dels alcaldes d'aquests pobles, que hi han angoixes, es pateixen moltes angoixes esperant el transport aeri per aconseguir un trasllat urgent a Lleida o a Barcelona.

Senyor Mas, tant de bo la seva gestió enfront de la Conselleria d'Economia, de les finances catalanes, fos prou bona com perquè poguéssim permetre'ns tractar qualsevol ciutadà com qualsevol conseller. De moment, això no ho podem dir i no ho podem pas explicar als ciutadans de Catalunya. Malauradament, a la sanitat catalana hi ha més de trenta mil ciutadans catalans en llista d'espera; en llista d'espera per a operacions de cataractes, de pròtesi de maluc o de genoll; ciutadans que no poden aixecar-se d'una cadira de rodes, que estan enllitats o que no hi veuen prou per anar sols pel carrer. I, en canvi, a vostè, senyor Mas, se'l trasllada, per una luxació de colze, des de la Cerdanya fins a la Vall d'Hebron.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Quanta demagògia, senyora Figueras, quanta demagògia! Vostè sap l'estadística perquè jo la hi vaig enviar per escrit, la coneix perfectament. Per què no comença dient en la seva repregunta que el 94 –94%, senyora Figueras– dels casos exactament iguals, succeïts en aquest mateix sentit, varen utilitzar exactament els mateixos mitjans de rescat?

Per què no ho diu, això? Perquè vostè ho té per escrit. Li ho vaig contestar per escrit i vostè ho coneix molt bé. Si en el 94% dels casos d'accidents de muntanya o en el mar s'utilitzen mitjans aeris per a aquest rescat, vostè pensa sincerament que aquest és un privilegi, o és que els altres 93 i escaig de casos resulta que també eren

consellers del Govern de la Generalitat, o diputats del Parlament de Catalunya? Oi que no? Devien ser ciutadans, ciutadans que no deuen ser consellers ni diputats al Parlament de Catalunya, no? Per tant, jo, sincerament, no entenc les seves interpretacions.

Jo li torno a dir exactament el mateix que he dit sempre i que també li vaig contestar per escrit: hi han uns serveis públics, que hi són. Vostè em pot criticar aquí –i jo ho puc arribar a entendre– que aquests serveis públics no hi haurien de ser. Vostè pot dir: «Miri, el rescat amb helicòpters no s'hauria de fer en cap cas.» El que no em pot dir és que en el cas que sigui un conseller del Govern o un diputat del Parlament de Catalunya –que suposo que també deu ser un ciutadà–, no té dret, com tenen els altres ciutadans, a utilitzar, també, aquests serveis públics.

Si els serveis públics existeixen, existeixen, senyora Figueras, per a tothom. I jo, que em considero com tothom, també hi tinc, exactament, el mateix dret.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Sr. Artur Mas va ésser rescatat i traslladat en helicòpter des de la Cerdanya a l'hospital de la Vall d'Hebron, de Barcelona, per a ésser atès d'una luxació de colze

Passem a la pregunta número 13, sobre els motius pels quals el senyor Artur Mas va ésser rescatat i traslladat en helicòpter des de la Cerdanya a l'hospital de la Vall d'Hebron, de Barcelona, per a ésser atès d'una luxació en el colze. Formulada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor Mas, vostè em diu que hi ha, d'aquests 193 serveis que s'han fet l'any 98, de rescats de muntanya i de mar, n'hi ha 181 amb helicòpter. Però no em contesta la meua pregunta de: quants d'aquests rescats han estat per lesions lleus? Quants han sigut per una trençada al colze? Quants? Això no m'ho contesta. Em diu que no hi ha dades i no és veritat; no em puc creure –i és impossible de creure– que es facin serveis d'helicòpter –que valen tres quarts de milió de pessetes– i que no s'ompli en un qüestionari per quin motiu s'ha fet el trasllat amb helicòpter.

Però és que, a més a més, senyor Mas, quants d'aquests casos, d'aquests 181 casos que, aquest any, s'han fet amb helicòpter, s'han traslladat a un hospital d'alta tecnologia i no s'han traslladat a l'hospital més proper, a l'hospital de Puigcerdà o a l'hospital de la Seu d'Urgell? Quants s'han traslladat, com jo li preguntava en la meua pregunta, com vostè deia, a aquell hospital que tenen la seva història clínica? Quan s'ha fet això de traslladar l'accidentat a l'hospital que té la seva història clínica? Perquè això ho va dir el que era el portaveu de la seva Conselleria, que va dir, com a excusa, que

l'havien traslladat a la Vall d'Hebron perquè allà tenien la seva història clínica. Això no m'ho contesten, senyor Mas. A la pregunta que em contesten per escrit això no m'ho deien. I jo li pregunto clarament: quants casos d'accidents de muntanya similars al seu, senyor conseller, amb patologies o traumatismes no greus, han estat atesos als hospitals comarcals de Viella, de Tremp, de la Seu d'Urgell o de Puigcerdà durant aquests anys, els últims temps? Quins casos similars als seus han estat traslladats amb helicòpter des del Pirineu a un hospital d'alta tecnologia a Barcelona?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Senyora Figueras, jo hi insisteixo, una vegada més: si, aquesta informació, no se li ha facilitat no és perquè hi hagi ganes de no facilitar-la, perquè, si no hi hagués ganes de facilitar informació, no n'hi hauríem facilitat cap, ni tan sols el cost del rescat, que, per cert, vostè, ràpidament, va traspasar als mitjans de comunicació perquè se'n fessin ressò; lògicament, li devia interessar més traspasar això als mitjans de comunicació que no pas estar-ne informada vostè mateixa.

Ara, dit això, dit això, el que li he de dir és que, el Departament de Sanitat, el que diu –i, això, el mateix conseller de Sanitat, suposo que, privadament, li ho pot comentar– és que tota l'activitat interna de qualsevol hospital està perfectament estadísticament reflectida. Però, en aquest cas, els serveis d'urgències –i jo vaig tenir interès que el mateix Departament de Sanitat, doncs, m'ho comentés també personalment a mi– no porten el mateix nivell d'estadística i, per tant, escolti'm, no es tracta d'amagar informació, és que aquesta informació –li agradi o no li agradi a vostè, i suposo que no li agrada gens– no hi és.

Ara, per a la seva tranquil·litat, a part que vaig utilitzar un servei de rescat públic –torno a dir-ho–, que suposo que vostè no em podrà discutir, també li diré una altra cosa, que és que en aquesta expedició hi anava un metge –també li ho vaig contestar per escrit, cosa a la qual, vostè, suposo que no dóna cap valor, però jo n'hi dono molt, no?–, en aquesta expedició hi anava un metge –per cert, no el coneixia, perquè vostè pot suposar que era un amic meu i no n'era; el vaig conèixer i puc presentar-li testimonis, en aquest sentit, en aquella mateixa excursió. Aquest metge va ser el que va prendre les decisions, senyora Figueras, i, quant a aquest metge, tinc un certificat d'ell aquí que li llegiré per a la seva tranquil·litat. Diu: «Senyor Jordi Forn, col·legiat 2669, declaro» –està signat, n'hi puc facilitar una còpia–: «En considerar les circumstàncies d'estar present en el moment de l'accident del senyor Artur Mas, com a company d'excursió i metge, després de l'accident, vaig examinar-lo i vaig considerar versemblant la possibilitat d'una lesió greu –fractura supracondília– i que era necessari tractar-la en un servei de traumatologia de tercer nivell. Per tant, vaig decidir aconsellar el trasllat de l'accidentat amb caràcter urgent a l'esmentat centre.

A causa de la gran distància del refugi i la localització de l'accident, vaig creure que el més oportú fóra el trasllat amb helicòpter, ja que estava informat d'aquesta mesura per nombrosos casos greus en circumstàncies similars. I, perquè així consti i als efectes oportuns, signo la present a Barcelona, setembre del 1998.»

Jo, que sóc, potser, una mica o excessivament humil, li puc assegurar que, primer, no estava en condicions de prendre aquestes decisions, com vostè suposo que pot arribar a imaginar; segon, no em considero –i suposo que vostè tampoc– més experimentat que un metge que formava part de l'expedició.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Carme Figueras. Té només quaranta-vuit segons.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. No és veritat, senyor Mas, que no es pugui saber el motiu pel qual es fa el rescat i el diagnòstic de quan una persona entra en un servei d'urgències. Això és increïble, no és veritat i potser l'han informat malament els seus companys de govern. En tot cas, senyor Mas, segurament, el que passa és que la resposta no els convé.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el senyor Artur Mas. Li vull recordar que només té setze segons.

El conseller d'Economia i Finances

Jo li podria dir amb un punt no de mala fe, sinó de sinceritat, que jo crec més en la sanitat pública catalana que alguns companys seus de partit.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el senyor Artur Mas, que va patir una luxació de colze a la Cerdanya, va ésser atès a l'hospital de la Vall d'Hebron, de Barcelona, i no a un hospital de la comarca

Passem a la pregunta 14 –també per respondre oralment al Ple–, sobre els motius pels quals el senyor Artur Mas, que va patir una luxació de colze a la Cerdanya, va ésser atès a l'hospital de la Vall d'Hebron, de Barcelona, i no a un hospital de la comarca. Per formular la pregunta, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor Mas, en primer lloc, li voldria dir una cosa –i faig un parèntesi–: li agraeixo que hagi accedit a contestar aquestes preguntes, tot i els esforços que ha fet el seu Govern per evitar aquest debat.

En tot cas, senyor Mas, si hi havia sospita de gravetat, per què l'helicòpter que el va rescatar no era un helicòpter medicalitzat amb un professional sanitari? D'altra banda, si és cert el que diu el metge que l'acompanyava, que, per cert, ja sé que vostè diu que no el coneixia –suposo que, si anava a la mateixa excursió, devia ser amic d'algun amic seu... Però, per cert –que ho sàpiga la cambra i ho sàpiga la resta de diputats!–, era un pediatre –potser vostè és com un nen, però el metge era un pediatre–; el que és cert és que ell parla, perquè ho deia *La Vanguardia* –ell parla i ho deia en una carta que fa a *La Vanguardia*–, d'una possible afectació del paquet vasculonerviós del colze. Sembla ser, senyor Mas, perquè, jo, el que he fet és informar-me amb metges traumatòlegs, que, quan hi ha un compromís vascular, com més aviat es resolgui, molt millor; o sigui que fins i tot, probablement, hauria estat molt millor que l'haguessin portat a l'hospital de Puigcerdà perquè li posessin el colze a lloc si és que hi havia realment un compromís vascular. És a dir que, si havia un compromís que li afectava l'artèria, molt millor que hagués anat a l'hospital de Puigcerdà.

En tot cas, senyor Mas, jo li pregunto: creu de veritat vostè que no hauria pogut ser atès correctament a l'hospital de Puigcerdà o a l'hospital de la Seu d'Urgell?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, senyora diputada Figueras, ja entenc que sí que podria haver estat tractat en qualsevol hospital comarcal, però li torno a dir que jo no vaig poder prendre les decisions. Jo no sé si vostè ha caigut alguna vegada per una muntanya i per un pendent, no ho sé, o per una tartera. No sé si alguna vegada s'ha fet una dislocació important de colze. Tampoc ho sé. Però, en tot cas, el que sí li puc dir, i suposo que vostè fins i tot ho pot arribar, generosament, a intentar entendre –fixi's si li ho poso bé, suposo que, generosament, pot intentar entendre-ho–, jo no estava en condicions de prendre aquelles decisions. No ho estava. Es van prendre aquestes decisions i jo crec que es van prendre correctament, aquestes decisions.

Escolti, aquest senyor, que devia ser un amic meu, certament, però que en tot cas jo no coneixia, abans que una persona és també un metge. Vostè creu que un metge es juga el seu prestigi professional, a l'edat que té aquest pediatre, amb seixanta anys i escaig, immers en una polèmica com aquesta, qüestionat el seu prestigi també professional, simplement per quedar bé? Vostè es pensa que realment actua d'aquesta manera? Poc coneix els metges catalans.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Figueras.

Silenci, si us plau!

La Sra. Figueras i Siñol

Jo no sé, senyor Mas, com explicarà tot això als catalans que estan en llista d'espera. El que sí que saben els catalans que estan en llista d'espera és que vostè, l'endemà d'aquest accident, que potser seria molt greu, l'accident, vostè sortia en el diaris de Catalunya i sortia a la televisió, tot somrient i amb el braç en cabestrell, i encara feia exhibició d'aquest braç en cabestrell. Això ho saben els ciutadans de Catalunya, i molts d'aquest ciutadans estan en llista d'espera.

Sortosament a Catalunya, també –perquè això no m'ho ha contestat, senyor Mas–, tots els hospitals comarcals estan preparats per reduir una luxació de colze, tots, perfectament preparats, i això vostè mateix ho diu, en un article publicat el dia 24 de setembre, en un diari de difusió nacional, en què vostè textualment diu: «En el ámbito de la sanidad, por ejemplo, se han dado pasos decisivos hacia la configuración de un modelo que pasa por una visión integral y equilibrada del territorio con la red de hospitales comarcales.»

Sembla ser –és una llàstima, senyor Mas– que el metge amic d'un amic seu, pediatre, que l'acompanyava a l'excursió, no fos de la mateixa opinió pel que fa als hospitals comarcals que sembla que vostè diu en aquest article.

La política, senyor Mas, abans de res, és pedagogia. Això no és una frase meua, és una frase del senyor Rafael de Campalans, que el president Pujol acostuma molt a dir; és a dir, que més que predicar...

El president

Senyora Figueras, senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Figueras i Siñol

...cal donar exemple.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, com que la segueixo veient molt intranquilla respecte a tot això que va passar, també li donaré una cosa que vostè no m'ha donat a mi, per cert, no. Vostè ha fet moltes consultes, però no porta ni un sol paper. Jo el que li donaré també és un escrit que aquest metge –ara hi afegiré una cosa, aquest pobre metge, que es va sentit ferit en el seu orgull i en el seu prestigi professional–, quan va acabar tot aquest episodi, es va ocupar personalment de fer consultes a gent coneguda seva especialitzada en serveis de traumatologia. I li donaré, concretament, un escrit adreçat a aquest metge, al senyor Jordi Forn, per part del professor Fernández Estapé, que està en el Servei de Cirurgia Ortopèdica i Traumatologia, a la Ciutat Universitària i Sanitària de Bellvitge, i potser així, d'aquesta manera, es quedarà una mica més tranquil·la.

Última cosa, jo el que li puc dir és el que li he dit fins ara: vaig utilitzar uns serveis públics que estan a l'abast de tothom, no vaig tenir absolutament cap tipus de privilegi –absolutament cap tipus de privilegi–, i a través de les primeres paraules que vostè ha dit en aquesta última intervenció, començo a entendre una mica el perquè d'aquesta excitació.

Certament jo el dia següent, 12 d'agost, me'n vaig anar a treballar. Perquè tenia tot un programa de visites i d'intervencions en algunes ràdios que estaven programades des de feia molts dies, i el meu costum, si em trobo suficientment bé, és complir les meves obligacions.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la visita institucional de la Sra. Marta Ferrusola a Ulldecona (Montsià) el dia 30 d'agost de 1998

Passem a la pregunta número 15, que serà la darrera que es formulï en aquesta sessió d'avui: pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre la visita institucional de la senyora Marta Ferrusola a Ulldecona, en el Montsià, el dia 30 d'agost de 1998, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular la pregunta la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el Grup Socialista desitja conèixer el perquè de conferir caràcter institucional a la visita de la senyora Marta Ferrusola al municipi d'Ulldecona el 30 d'agost de 1998.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula per contestar la pregunta l'honorable conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència

La senyora Marta Ferrusola va visitar Ulldecona en qualitat d'esposa del president de la Generalitat de Catalunya, convidada per l'alcalde d'aquesta població, el senyor Lluç Raga, per tal d'assistir a tot un conjunt d'actes lligats a la festa major.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, sobta una mica, després de divuit anys de govern de la coalició de Convergència i Unió, quan només hi ha hagut dues conselleres al Govern de la Generalitat, que

no han coincidit en el temps, a més a més –dues úniques conselleres, la qual cosa diu alguna cosa sobre el grau de comprimís d'aquesta coalició respecte de la democràcia paritària, respecte de l'accés de dones a llocs de decisió–, sobta una mica que això sigui així i que, en canvi, una persona, una altra persona, per raons de parentiu, assoleixi estatus institucional.

Si no vaig mal informada, que em sembla que no, el Decret que ordena les normes de protocol i cerimonial de la Generalitat de Catalunya, que regula la presidència, precedència, classificació d'actes i tractament, no inclou en cap cas l'estatus, el rol, el paper de l'esposa del president de la Generalitat en el cerimonial de la Generalitat.

Podríem pensar, en tot cas, potser, podria ser d'aplicació l'article 2.c quan parla que el president de la Generalitat o els consellers podran ésser substituïts, ateses instruccions particulars. Aleshores, potser el que seria interessant –i el que el Grup Socialista vol conèixer– és si existeixen tals instruccions particulars. Perquè, clar, si l'esposa del president de la Generalitat durant la dècada dels vuitanta i la dècada del noranta ha inaugurat ludoteques, residències, residències de joventut, instal·lacions esportives, abastaments d'aigua potable, com va ser el cas d'Ulldecona, potser l'esposa del president de la Generalitat pot inaugurar el curs acadèmic, potser fins i tot pot assistir a les reunions del Consell Executiu. Qui ho defineix, en tot cas, això? Quin abast pot tenir, això? Aquestes instruccions particulars, si és el cas que emparin tot aquest procés, quines finalitats pretenen?

En definitiva, senyor conseller, el Grup Socialista voldria conèixer on comença i on acaba aquest rol pretesament institucional de l'esposa del president de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència

El Grup Socialista el que fa és l'embolica que fa fort, que és una cosa diferent, no? La senyora Marta Ferrusola va ser convidada a uns actes, però no a inaugurar res. Va assistir a un conjunt d'inauguracions, és veritat, però lligades a un conjunt d'aspectes que feia l'Ajuntament amb motiu d'aquesta festa major de 1998.

Això havia passat en molts casos, que la conviden a actes i, com que és una persona educada, assisteix a aquests actes, però assisteix a aquests actes no per cap relació institucional, sinó perquè la conviden a aquests actes.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar?

6456

La Sra. Duch i Plana

Si queden un parell de segons... No queden un parell de segons.

El president

No, vostè havia exhaurit el seu temps.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Han acabat, com he dit abans, les preguntes al Consell Executiu. Recuperem els punts on havíem deixat el debat aquest matí, els punts 5, 6 i 7.

M'ha sigut indicat, i s'hi donarà la conformitat, que a la Proposta de resolució sobre el repartiment del temps de treball, presentada pel Grup Mixt, i la Proposta de resolució presentada sobre el mateix tema, pràcticament, sobre la salut dels treballadors, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, poden ser tramitades conjuntament. És correcta, aquesta interpretació?

Doncs, comencem.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per al repartiment del temps de treball (presa en consideració)

En primer lloc, sisè punt de l'ordre del dia, debat i votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per al repartiment del temps de treball, presentada pel Grup Mixt. Per presentar-la té la paraula el diputat senyor Fidel Lora.

(Pausa.)

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, aquesta és una proposta que des d'Esquerra Unida i Alternativa ens han demanat al Partit dels Comunistes de Catalunya que puguem vehicular al Ple d'aquest Parlament. Està dins d'un procés, d'una campanya que la nostra organització està encetant, està portant a terme a Catalunya i que també Izquierda Unida està portant a terme a nivell estatal.

Vull començar fent una mica d'història; creiem, estem convençuts que aquesta reivindicació, la lluita per les trenta-cinc hores, és una reivindicació prou important, una reivindicació històrica del moviment obrer, i vull començar fent una mica d'història recordant la lluita encetada pels treballadors de La Canadenca.

El 1919, els treballadors d'aquesta empresa a Catalunya van posar de manifest que la jornada de treball podia ser objecte de regulació per tal de millorar les seves condicions de vida. Això va fer possible l'establiment

de la jornada laboral de vuit hores, i la seva lluita va ser decisiva en la consecució d'una conquesta que ha perdurat fins als nostres dies.

Creiem que ara estem en un moment semblant. Cal que les importants transformacions de les estructures productives que s'esdevenen actualment reperqueixin sobre el benestar de tots i no sobre els beneficis d'uns pocs.

Avui presentem aquesta Proposta i som conscients que presentem la proposta en un context on s'apliquen polítiques de desregulació del mercat laboral, on s'apliquen polítiques neoliberals que des de la política neguen la intervenció sobre l'economia. I nosaltres presentem aquesta llei amb l'objectiu, amb la idea que des de la política s'ha d'intervenir sobre l'economia, i que és un exercici de caràcter democràtic. I per tant, legislar en el reordenament del temps de treball, en la reducció de la jornada laboral, per fer això no cal fer cap tipus de reforma constitucional. Es pot fer en el marc legal.

I creiem i estem convençuts que si, avui —que no ho crec—, el Parlament de Catalunya aprovés aquesta llei seria un bon exercici de sobirania de Catalunya, que aprofundiria en les condicions de vida dels treballadors i treballadores del nostre país i també de l'Estat espanyol.

Som conscients que ho fem en un context determinat, en un context en què la situació d'atur estructural es manté a Catalunya, on l'alta taxa de temporalitat en els contractes de treball, el desenvolupament dels mitjans de producció que comporta l'aplicació de noves tecnologies fa que, si es manté l'actual situació de jornada màxima legal i de flexibilitat horària que en la pràctica condueix al perllongament de la jornada, els treballadors i treballadores de Catalunya no puguin gaudir dels beneficis d'una situació econòmica que des dels mitjans de comunicació es qualifica de positiva.

Cal donar algunes dades. El 97 s'han signat 93.000 contractes indefinits, mentre que el 90% —90%— dels contractes signats continuen sent contractes temporals. Aquest ha sigut el resultat de la gran reforma laboral que es va firmar per part de sindicats, patronal i Govern.

Cal dir també que, segons el Consell Econòmic i Social, al conjunt de l'Estat espanyol prop d'un milió de persones pateixen l'exclusió social, que vuit milions de persones viuen per sota del llindar de la pobresa. I que Catalunya, a la província de Barcelona —segons Càritas—, a la província de Barcelona 600.000 persones viuen sota el llindar de la pobresa.

Jo no vull donar més dades, perquè l'objectiu és proposar mesures concretes per a la creació d'ocupació a Catalunya, però sí que he de dir que la política econòmica i social que s'està portant a terme constata, primer, la incapacitat, avui, del sistema per generar ocupació estable, i es constata també la incapacitat de l'Estat per garantir un repartiment progressiu de la renda en forma de prestació de serveis públics, gratuïts i universals de manera eficient i satisfactòria per a tothom. I constatem que l'actual política econòmica, una políti-

ca econòmica basada únicament i exclusivament en la desregulació del mercat laboral, és a dir de la intervenció per afavorir les condicions de contractació per part de les empreses, avui, com a única estratègia per part de la política econòmica, no està comportant el major creixement d'ocupació estable, sinó que avui el que està succeint és una major precarització de les condicions de treball; una consolidació de les bosses d'atur estructural i rotació del treball precari; un allargament real de la jornada de treball i descontrol sobre les hores extraordinàries.

I plantejaré tres qüestions concretes, tres exemples concrets de la realitat, perquè si no, en moltes ocasions, sembla que parlem de forma abstracta. Jo parlaré de situacions concretes que avui es donen a Catalunya. La primera, parlem de precarització laboral, resultat de mecanismes de desregulació del mercat laboral. Mirin vostès que avui una empresa, una empresa com Extratel, una empresa del grup de Telefònica, que avui té a la província de Barcelona 1.800 treballadors, resultat de d'aquests 1.800 treballadors hi ha menys de 100 treballadors amb contractes indefinits; menys de 100 treballadors en una plantilla de 1.800 treballadors. Aquesta empresa té una plantilla on el 80% dels treballadors –tots ells joves, tots joves que s'incorporen al mercat de treball–, 80% de treballadors d'aquesta empresa del grup de Telefònica, estan contractats sota la forma de contracte de circumstàncies extraordinàries de la producció o contracte d'obres i serveis, cobrant un terç menys de salari que si la seva situació fos regulada directament pel conveni de Telefònica. És a dir, unes condicions de desprotecció, de desregulació, d'impossibilitat de defensar el seu salari, d'impossibilitat de defensar les seves condicions salarials en relació amb l'empresa, que tenen més a veure amb el segle passat que no amb el segle XXI. Aquest, un exemple concret en una empresa concreta, Extratel. Aquesta és la realitat de la política de desregulació del mercat de treball.

Però ara diré una altra cosa per parlar de qüestions concretes. Aquí avui parlem, i es parla, el debat està al carrer, el debat està al Congrés dels Diputats, i avui discutim i fem debat aquí, però mirin, la realitat és que avui la jornada laboral no s'està reduint; tot el contrari: s'allarga la jornada laboral, s'està allargant la jornada laboral; en concret, una mitjana de cinquanta hores anuals. Però ara parlarem d'hores extraordinàries, hores extraordinàries. A l'Administració –i estic content que el conseller de la Presidència estigui aquí amb nosaltres–, a l'Administració de la Generalitat avui, com a hores extraordinàries legals, es fan un milió i mig d'hores extraordinàries legals; que no sabem les il·legals (*remor de veus*), que segur que n'hi han, n'estic convençut; que en tinc proves, però segur que hi ha hores extraordinàries que no estan dins de la cobertura legal; un milió i mig d'hores extraordinàries a la competència de l'Administració pública; ja no dic una empresa privada, sinó que dic a l'Administració pública.

La Generalitat, el Govern de la Generalitat té responsabilitats concretes, primer pel suport que està donant a la política econòmica, avui, amb l'aprovació del pressupost general de l'Estat a Madrid; amb el suport que està donant a nivell estatal a la política del Partit Popu-

lar, però també té responsabilitats concretes, i té responsabilitats concretes des del punt de vista que el Departament de Treball ha de garantir la seva missió fiscalitzadora per al compliment de la llei a través d'Inspecció de Treball, perquè no hi ha un exercici de control sobre les empreses que sigui eficient per tal que no s'incompleixi la llei, per tal que la gent no faci hores extraordinàries, per tal que els treballadors i treballadores, la gent jove, no estigui fent més hores del seu contracte, que no hi hagi frau de contractes. Això és una realitat avui al mercat de treball a Catalunya. I cal dir també que la Generalitat, com no pot tenir responsabilitat el Govern de la Generalitat a la política econòmica que es fa? Si és que donem passos cap enrere i no cap endavant quan s'han legalitzat les empreses de treball temporal, que el que fan..., tothom ho coneix,quina és la realitat a través de la privatització del servei públic de col·locació, a través d'empreses de treball temporal que estan facilitant que disminueixin els salaris, que puguin augmentar les jornades laborals i que hi hagi frau de llei. I avui la comunitat autònoma on més empreses de treball temporal hi ha implantades és a Catalunya.

Per tant, el Govern de la Generalitat té molta responsabilitat del que està passant avui al mercat de treball i la impossibilitat de practicar polítiques alternatives, polítiques alternatives per crear ocupació estable. Perquè cal fer un gir a la política. Ja no serveix l'estratègia tan sols de flexibilització del mercat de treball: cal buscar altres estratègies. I nosaltres avui aquí –també Iniciativa per Catalunya, i també l'hem fet a nivell estatal amb Izquierda Unida en el Congrés dels Diputats– proposem una alternativa, i diem: cal regular la reducció de jornada laboral, cal la llei de trenta-cinc hores sense reducció salarial. Per què? Per crear ocupació i repartir el treball, per distribuir progressivament la renda, per gaudir de més temps lliure per a les persones, i fa falta perquè tenim dret a viure millor, disposar de temps lliure, perquè la reducció de jornada laboral, el seu principal efecte serà el repartiment del treball i, per tant, la creació d'ocupació. Això és encara més important en una societat com la nostra, on l'atur és un problema molt important: facilitar les condicions per una justa distribució de les tasques domèstiques entre home i dona i estimular la participació ciutadana, que és una condició necessària del temps lliure.

El que nosaltres proposem, què és? Per una part, augmentem els beneficis empresarials; per altra part, augmenta la capacitat de producció. Nosaltres el que proposem és reduir la jornada laboral a trenta-cinc hores com una mesura també per repartir els beneficis empresarials –per repartir els beneficis empresarials–, per tal que si avui la societat està en condicions de produir més estem en un moment de creixement econòmic... Si nosaltres situem una mesura de caràcter estructural com la reducció a trenta-cinc hores serà possible, per una part, crear ocupació, però per altra part serà possible que aquest benefici sigui repartit en tota la societat i que no sigui un benefici tan sols per a una part de la societat. És una mesura de caràcter estructural, de caràcter universal i pensant en la majoria de la societat, en el conjunt de la societat. Diem això i diem que avui és possible, i és possible –ho deia abans– perquè la reducció de

6458

la jornada de treball..., és possible perquè la progressiva aplicació de la tecnologia ha multiplicat –i cada vegada ho farà més i més– la productivitat de les empreses; cada vegada es pot produir més amb menys necessitat de treball humà.

Per altra part, l'augment de la productivitat ha augmentat els marges de les empreses sense que això hagi repercutit en una millora de les condicions de treball dels assalariats; al contrari, només ha significat la reducció de les plantilles per via de jubilacions anticipades, i també com una fórmula i com una pràctica concreta de flexibilitzar el mercat de treball –no tant en l'entrada al mercat de treball, sinó a la sortida–, flexibilitzar també les condicions per a l'acomiadament en el mercat de treball.

I mirin, aquesta llei és una llei europea, perquè és una llei que ja ha estat aprovada a França, és una llei que s'està discutint a Itàlia...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, per la seva disciplina, senyor diputat.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'Estatut dels treballadors

Té la paraula per exposar la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'Estatut dels treballadors, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Boada. Quinze minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, pujo a la tribuna en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds per defensar una Proposició no de llei de modificació de l'Estatut dels treballadors, i faig o fem aquesta iniciativa convençuts que és una iniciativa que cal a la societat catalana i a la societat espanyola, donades les condicions econòmiques i socials de l'any 1998, és a dir de finals del segle XX. Mirin vostès, els ciutadans, el problema més greu que tenim és el problema de l'atur i la precarietat en el treball. I quanta gent afecta? Doncs, si sumem els aturats i els que estan en contractes temporals, a Catalunya, nou-centes mil persones, quasi un milió de persones; a Espanya sis milions de persones, és a dir el 35% de la població activa.

Senyores diputades, senyors diputats, els sona a vostès de res la societat dels tres terços? Doncs, clarament,

estadísticament tenim els tres terços aquí establerts: hi ha un terç que està en atur o en situació precària. Això implica desigualtat i pobresa, i és obligació dels poders públics donar futur als ciutadans –donar futur als ciutadans–, siguin catalans o siguin espanyols, segons el marc. Fins ara s'ha fet una política per part de tots els governs de la democràcia a Espanya, la mateixa amb el mercat de treball. Penso que també els podrà sonar a vostès a familiar. Si tenim atur a Espanya, si tenim dificultats en el mercat de treball el que cal és el següent: primer, creixement econòmic; segon, flexibilitzar el mercat de treball; tercer, moderar els salaris. I aquesta política l'ha recolzat el Govern de la UCD, el Govern del PSOE i el Govern del PP, i sempre l'han votada a favor els mateixos, aquests partits amb el suport de Convergència i Unió i el Partit Nacionalista Basc, això des de fa més de vint anys.

Quin resultat ha donat això? Molt senzill, senyores diputades i senyors diputats. Tenim ja la mostra suficient per avaluar-ho: vint-i-dos anys han significat augmentar la renda un 75%; el pastís s'ha incrementat. Aquesta és la bona notícia. Però la mala notícia és que amb aquesta política no hem creat ni un sol lloc de treball més. Tenim tretze milions d'ocupats, igual que teníem fa més de vint anys, i a Catalunya en tenim dos milions tres-centes mil, cent mil més que els que teníem fa vint-i-dos anys. I vostès creuran que hem de continuar per aquí? Indubtablement, la cosa és clara: aquesta política no crea més llocs de treball i, en canvi, sí que precaritza –en canvi, sí que precaritza.

Per nosaltres, des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, calen tot un seguit d'actuacions, reformes estructurals –que ara estalviaré–, però cal crear ocupació, cal millorar la qualitat de l'ocupació i cal fer polítiques actives. En aquest sentit hem presentat proposicions no de llei aquí i al Parlament de Madrid; en aquest sentit hem fet interpellacions, hem fet mocions, i en aquest sentit vam redactar com a grup polític un pla d'ocupació a Catalunya. I per crear ocupació marcàvem dues línies fonamentals: una, els nous filons –dels quals no parlaré avui, es va presentar en aquest Parlament com una proposició no de llei–, i la reducció de jornada.

Parlem de la reducció de jornada. Nosaltres proposem la reducció de jornada a trenta-cinc hores o el seu equivalent, mil sis-centes hores anuals.

Primer argument a favor. Històricament s'ha fet sempre així –s'ha fet sempre així–: tres mil dues-centes hores es treballava l'any 1880, ara es treballen mil set-centes hores.

Segon argument. És la política que està fent la Unió Europea: la cimera de Luxemburg, el novembre del 97; la declaració del Parlament Europeu; el Pla Rocard per a la reducció de la jornada amb incentius per part dels governs... És el que ha fet el govern de coalició d'esquerres a França; és el que s'està estudiant a Itàlia; és el que s'ha promès que també es farà a Alemanya. Vostès, senyors de la majoria que sovint pregonen que són europeus i que fan política europea, tenen vostès aquí exemples europeus per fer una política diferent. I aquí, al País Basc, s'ha fet des de fa temps, i també, finalment, per al Pla d'ocupació la Generalitat ha signat i ha

fet un decret per incentivar la reducció i l'ordenació del temps de treball, que havíem presentat el grup de les esquerres de forma conjunta i que vostès el mes de maig ens van dir: no. El mes de juliol sembla que ho van entendre. Ens n'alegrem, endavant, per aquesta via podrem fer coses interessants.

Mirin vostès, perquè una reducció de jornada sigui efectiva des del punt de vista de la política econòmica, què cal? Primer, es pot pagar amb els salaris, es pot pagar amb els excedents empresarials o es pot pagar amb els increments de productivitat. La línia correcta és la tercera, la que sempre s'ha fet. I els increments de productivitat són molt grans, són molt grans. Segona, ha de ser una reducció important, significativa; no pot ser d'una hora o dues, no té efecte, ha de ser significativa. Tercera, si pot ser, inicialment, negociada; si en aquesta negociació es dona un termini i no s'ha complert, entra per llei, i que entri per llei té un efecte molt important des del punt de vista de la política econòmica: anima els negociadors a solucionar el problema. Següent condició: ha de ser acompanyada de reducció d'hores extres. Següent condició: ha de fer un acompanyament per a reorganització del temps del treball; si reorganitzem el temps al treball i establim diversos torns, augmenta la productivitat del capital.

Doncs, amb tots aquests requisits, una reducció de jornada —està demostrat en altres països i també aquí— podria crear ocupació. Quanta ocupació? Doncs, ens atrevim a donar xifres. Els càlculs genèrics sobre Espanya parlen que la reducció de jornada acompanyada de reducció d'hores extres crearia 400.000 llocs de treball en dos anys. A Catalunya això s'ha aplicat, crearia 80.000 llocs de treball en dos anys. Ho repeteixo: 80.000 llocs de treball en dos anys.

Això és el que nosaltres entenem. I defensem això perquè amb la reducció de jornada és molt senzill. Mirin vostès, si augmenta molt la productivitat i no reduïm la jornada, creixerà el PIB, però la mateixa gent estarà produint més i no farà falta més gent. I això, donada la característica de les noves tecnologies, ens provocaria un creixement econòmic excloent una part de la població, i això els poders polítics no s'ho poden permetre. Tenim ja vint-i-dos anys d'experiència en aquest sentit.

D'altra banda, la reducció de jornada, a part de crear ocupació, milloraria la distribució de la renda, reduiria les càrregues de les cotitzacions socials que ha de pagar l'Estat per a atur i crearia més creixement, via demanda de consum.

Sabem que vostès, des dels escons conservadors, no han estat mai favorables a experiències noves. Però també sabem —i apellem a això— que tenen capacitat de reacció, que vostès tenen capacitat de reacció. I ja els ho he explicat, allò que vostès deien el maig que no, el juliol sembla que a través de la negociació entre sindicats i patronals i el Govern vostès van dir que sí. I fan un decret per incentivar la reordenació i la reducció del temps de treball.

El que estem aquí discutint és important, el creixement econòmic no crea ocupació, la flexibilització el que fa és que la fa més precària i, per tant, més cíclica. Vostès

diuen: «escoltin, que ara hi ha menys atur». Estem al 14%. Senyores diputades, senyors diputats, encara no hem arribat al 12% d'atur, que es va tenir fa uns quants anys a Catalunya. Encara estem amb més atur que fa temps i estem creixent molt, i les xifres són tossudes, les xifres els asseguro que són tossudes; de vegades no agraden, però són tossudes, i les xifres diuen el que els acabo de dir. Hem de canviar, hem de canviar de política, i si vostès no ho fan, ja ho faran potser uns altres. Però han de canviar de política. Si es continua per aquí, hi haurà creixement, però hi ha una part de la població que quedarà marginada, a l'atur o amb contractes precaris. La reducció de la jornada laboral feta a França, la reducció proposada al Parlament Europeu, la reducció que s'està estudiant a Alemanya i a Itàlia són efectes concrets, el que s'ha fet al País Basc, també.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, hem de fer reducció d'ocupació conforme a millorar les condicions de vida i crear nova ocupació per als ciutadans. En aquest sentit, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres presentem aquesta Proposta de resolució, que intentem que sigui de mínims, i ho dic ben clar. Podríem haver posat moltes més coses, ho hem fet de mínims per facilitar acords, si és que hi ha voluntat d'aconseguir-los.

En el primer punt del que parlem és que la duració es pactarà per convenis, però la duració màxima de jornada serà de trenta-cinc hores efectives com a mitjana de còmput anual. Això entrarà en vigor en dos anys —en dos anys—; transcorreguts dos anys, entraria en vigor. Donem un temps perquè ho negociïn patrons i treballadors. I també demanem, com a instrument per facilitar això, que hi hagin mesures fiscals i incentivadores, com, per exemple, ha pogut ser el decret que surt del pacte d'ocupació a Catalunya o el decret del Govern Basc, per incentivar i afavorir la reducció de la jornada laboral a trenta-cinc hores. Aquestes són les tres qüestions que nosaltres concretament plantejem.

Aquest diputat que els parla està convençut que amb aquest tema estem davant d'un moment històric. I està convençut també que vostès i nosaltres, si no és avui, més endavant, votarem i legislarem aquestes resolucions. Per què? Perquè ha sigut el signe dels temps, traslladar els increments de la productivitat al conjunt de la població. Si avui vostès s'hi neguen, retardaran el procés, però temo molt que no m'equivoco. El que avui vostès voten que no, d'aquí a un temps ho votaran favorablement, sigui en aquest escenari o sigui en uns altres.

Senyor president, amb el seu permís, aprofitaré per posicionar-me, també, sobre la Proposició de resolució que presenta el Grup Mixt.

Des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, donarem suport a la Proposta de resolució que presenta el Grup Mixt, perquè pensem que aborda tot un seguit de consideracions, no només la reducció de jornada, sinó el tema d'hores extres, el tema de vacances, el tema del temps parcial, des d'un punt de vista progressista. Nosaltres —ja ho hem dit abans— hem fet una resolució de mínims, no hem entrat en tants detalls com hi ha en aquesta resolució, però ens sembla convenient que això

6460

pugui anar al Parlament de Madrid i allà es debati. I des d'aquest punt de vista, doncs, senyor Lora, el nostre Grup donarà suport a aquesta proposta que vostès fan.

Simplement, per acabar, senyors diputats i senyores diputades, els diria que pensin en el que els acabo de dir. Si vostès no donen un vot favorable a aquesta Proposta de resolució avui, estaran retardant un procés que històricament es produirà en un moment o un altre. I també els demanaria la consideració que pensin que amb això nosaltres l'únic que fem és impulsar que això es discuteixi en el Congrés dels Diputats. No es tracta, per tant, d'una resolució que haguem de resoldre aquí, sinó que es resoldrà allà on poden realment donar-hi contingut, per a tot l'Estat.

Esperem que els arguments que els hem donat els puguin fer alguna reflexió en el sentit de la votació.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició de cada un dels grups parlamentaris de les dues propostes de resolució, té, en primer lloc, la paraula el diputat d'Esquerra Republicana senyor Josep Huguet. Deu minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Les dues propostes de resolució presentades pel Grup Mixt –Partit dels Comunistes de Catalunya– i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya en relació amb la modificació de l'Estatut dels treballadors, avanço que tindran el nostre suport positiu, i, per tant, la nostra votació favorable, però aprofito una mica per posicionar-me en el contingut.

Segurament, potser discrepo una mica que una cosa tan important com aquesta sigui viable fer-la unilateralment, tenint en compte que els sindicats s'han mogut, en fi, hi ha un pacte per l'ocupació, han mogut una sèrie de posicions pròpies a favor del repartiment del treball i que potser seria més lògic haver consensuat, haver parlat, haver digerit i arribat a punts que, segurament, no serien exactament aquests, però que potser ens donarien una mica més de força en enfocar aquesta qüestió del repartiment del treball. I, en qualsevol cas, jo evidentment, expressaré alguns elements..., jo estic en conjunt d'acord amb el que s'ha dit aquí, la diagnosi, però amb algunes matisacions, que, evidentment, si haguéssim tingut ocasió de parlar d'aquest document, doncs, hauríem aportat des d'Esquerra Republicana. Per exemple, algun element diferencial és el fet que, efectivament, bé, en això coincidim, que el problema en els moments actuals, tot i que s'ha anat rebaixant el còmput d'horari laboral, a la pràctica, com diuen alguns experts, es fa més hores de treball que mai, perquè entre tot el paquet d'hores extres que hi ha, creixent, i per altra banda, la creixent mobilitat a l'hora d'anar a treballar, és a dir, el tema del transport i el tema de la formació cada cop més important, que la gent s'ha de formar, molts cops a fora d'hores de treball, si empaquetem tot això, resulta que potser estem treballant més hores ara que no pas fa cinquanta anys. Per tant, aquí hi

ha uns elements d'aquests que s'haurien de tenir presents a l'hora de parlar de repartiment del treball perquè, efectivament, d'alguna manera hi ha hagut una ampliació *de facto* de l'horari laboral, encara que no sigui formalment així. Això per un cantó.

Per altra banda, nosaltres, en el moment que hi va haver el debat sobre ocupació, vam dir –i aquí hi ha alguna referència, almenys, en l'exposició de motius per part del Partit dels Comunistes de Catalunya–, el tema que nosaltres creiem que el repartiment del treball és un aspecte, però que no som especialment entusiastes que aquesta sigui l'única via de crear ocupació. Creiem que s'ha de fer això, però tant o més important és el que es diu aquí, una política industrial activa. I en aquest sentit, doncs, nosaltres hem insistit bastant que creiem que Catalunya, tot i haver-hi algunes qüestions que funcionen, està molt per endarrere, per posar comunitats autònomes veïnes, doncs, del que s'està fent al País Valencià, del que s'està fent al País Basc, ja no parlem de les polítiques de suport a les pimes a França o als districtes industrials del nord d'Itàlia, estem lluny, lluny de tenir una estratègia industrialista o de reindustrialització, tot i que la conjuntura és favorable, però està basant-se molt, amb algunes excepcions notables, en costos laborals baixos, i això no es pot mantenir.

És a dir, tot el que no sigui suport a la recerca i desenvolupament, tot el que no sigui suport a infraestructures competitives –avui en aquesta cambra hi ha hagut un debat sobre el TGV, per exemple, i l'altre dia n'hi va haver sobre el peatge, no?–, tot el que no sigui això difícilment ajudarà a crear el que alguns experts anomenen «atmosfera industrial», que és la que, en definitiva, permet que es creï ocupació perquè surten nous emprenedors, hi ha una cultura empresarial, doncs, que és la que facilita la creació de llocs d'ocupació.

Per tant, per nosaltres, tan important, almenys, com el repartiment del treball, crec que a Catalunya és bo plantejar, fins i tot des de l'esquerra, una política industrial activa que, malgrat que se n'ompli la boca, molts cops no té la dreta catalana.

I ja entrant, concretament, a les propostes, evidentment, nosaltres creiem que l'avanç cap a les trenta-cinc hores és possible. Nosaltres, segurament, preferiríem que es fes des de la negociació. Preferiríem que fos una negociació entre patronals i sindicats que arribés a promoure un canvi legislatiu. Veiem unes certes dificultats que això es pugui imposar per llei, perquè podria tenir efectes..., per llei, diguem-ne, per reial decret, per dir-ho d'alguna manera, només des de l'executiu, sense haver negociat amb els agents, perquè podria tenir efectes bumerang, i, per tant, nosaltres si ho haguéssim consultat o ho haguéssim consensuat, potser hauríem matisat com arribem a aquestes trenta-cinc hores. Però, bé, en tot cas, estem d'acord que s'ha d'avançar cap aquí. El tema de les hores extres sí que el considerem prioritari, tan prioritari que entenem que s'hauria de posar en primer lloc, perquè, si no, pot haver-hi l'efecte rebot, que ha passat ara a França, en algunes negociacions associacions col·lectives, on per reial decret s'imposen les trenta-cinc hores, però llavors els sindicats, o alguns sindicats, pacten convenis en què augmenten enormement la possibilitat d'hores extres, amb la qual cosa la

patronal recupera via hores extres la baixada aparent de..., en fi, de les hores de dedicació del treballador, i, per tant, això seria un error, començar la casa per la teulada, per tant, entenem que, efectivament, el tema de les hores extres hauria de passar a primer terme de qualsevol estratègia de repartiment del treball.

El tema de les festes i els permisos –avui s'ha discutit aquí una pregunta parlamentària, per exemple– estem encara molt lluny de la política europea, per exemple, de permisos laborals per motius parentals; hi ha molt camp per recórrer en aquest tema, per motius parentals o per motius d'assistència a gent gran o assistència a malalts amb gravetat, una sèrie de qüestions que es poden ampliar, francament, en l'Estatut dels treballadors; quedem molt lluny. Per tant, hi havia tot un tema a explorar, que segurament fins i tot aniria més enllà de la proposta, però en fi, en tot cas hi estem d'acord, també.

I finalment, per mencionar un altre aspecte, per no entrar en tots, és evident que un dels grans elements que nosaltres creiem que efectivament hi ha de creació d'ocupació, si es fa amb rigor i no és una excusa per eliminar treballs, per eliminar contractes sencers indefinits, seria el tema del temps de treball parcial. Entenem que el temps de treball parcial s'hauria de legislar, s'hauria de fer de manera que no fomentés la picaresca, la picaresca de la patronal; probablement, aquí hi ha un camp per córrer, important, que s'ha utilitzat en altres bandes, com a Holanda, que és el model que sempre es treu. Nosaltres creiem que, efectivament, això s'ha de potenciar, perquè és una forma, d'alguna manera, potser, d'obrir aquest camp del temps parcial, d'eliminar la precarietat que en aquests moments està en mans de les ETT; d'alguna manera, s'ha de donar una vàlvula de sortida a l'empresa i al treballador que vol treballar a temps parcial, que li interessa o que necessita treballar a temps parcial, doncs, perquè aquests contractes siguin realment sòlids, indefinits, que tinguin unes prestacions similars als contractes a ple temps, i per tant, doncs, aquest sí que és un gran camp que d'alguna manera s'hauria de legislar.

En qualsevol cas, amb aquestes matisacions, que, en fi, m'he atrevit a fer en la mesura d'enriquir el debat parlamentari –i per tant, no entro en tot allò en què coincidim amb els que ens han avançat, ens han precedit en el debat d'aquestes propostes de resolució–, repeteixo i acabo: potser ens hauria agradat més poder-ho concertar amb totes les forces de progrés, i fins i tot amb els sindicats, per arribar a unes propostes, doncs, amb més potència al darrere. Ho repeteixo, nosaltres segurament no diríem exactament això, però vist que la intenció és compartida, la intenció és bona, encara que matisadament no estem d'acord amb algunes de les proposicions, algunes de les parts de les proposicions, tal com estan, donarem suport a les dues.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'agradaria, primer, contestar al senyor Lora, que és el primer intervinent sobre aquest tema, encara que la proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds que ha posat el senyor Novella en un dels apartats coincideix que són les trenta-cinc hores, no? A nosaltres, realment, ho hem de dir en confiança, ens ha sorprès la presentació d'una proposició de llei per presentar a la Mesa del Congrés, del Grup Mixt, a través del Partit dels Comunistes de Catalunya, tan completa, perquè, en primer lloc, vol dir que tenen inquietuds per aquests temes; això és evident, és una part positiva, en la qual nosaltres podem coincidir. O sigui, ens sembla que la música, la música és bona, és actual, perquè hi ha uns problemes que, efectivament, en un moment determinat s'hauran d'apel·lar per trobar unes solucions entre totes les forces corresponents, però sí que ens sembla una miqueta d'estratègia política del moment, potser, doncs, de ser notícia com a tal partit polític a Catalunya, ja que en aquest moment, doncs, a la cambra catalana no tenen representació, llevat de la que ostenta el diputat senyor Lora.

Si entréssim una mica en detall sobre alguna de les consideracions i propostes que fa el Partit dels Comunistes de Catalunya, integrat al Grup Mixt d'aquesta cambra, hauríem de dir que evidentment, doncs, aquests punts que es tracten són punts que possiblement necessiten aquesta regulació; necessiten, almenys, tractar-los en profunditat; veure quines són aquelles coses que, després de la vigència de l'Estatut, doncs, que ja porta molts anys, convé millorar-les, perquè l'experiència ha demostrat..., i que el pas del temps, doncs, fa que totes les coses siguin perfectibles i que puguin ser variants amb la realitat del moment; però nosaltres entenem que aquest no és el camí més oportú.

Pensem, doncs, que aquesta proposta, des de la nostra òptica, té en aquest moment poques possibilitats de tirar endavant, perquè ens sembla que d'alguna manera –i que no s'ho prengui malament el diputat senyor Lora–, d'alguna manera s'intenta desvirtuar qui són els principals negociadors de qualsevol reforma laboral des de fa molts anys a l'Estat espanyol. Entenem que són les mateixes organitzacions sindicals, les mateixes organitzacions patronals, que són les que, impulsades en aquest moment pel mateix desig del Govern que es posin d'acord, intentin, doncs, buscar aquests punts de millorament del vigent Estatut dels treballadors, que, sens dubte –i en això coincidiria amb el senyor Lora–, sens dubte, necessita alguna modificació. Per tant, doncs, entenent que, en aquest moment, quant al que fa referència al context del que se'ns ha presentat per part del senyor Lora, nosaltres no hi podem donar la nostra aprovació, perquè ens sembla que no és en el marc d'aquest Parlament, en aquest moment, on, si bé reglamentàriament i legalment es pot fer, entenem que no és moment oportú.

Però, amb la coincidència de la presentació d'una petició en un punt molt concret per part d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds a través del senyor Novella, concretament en el tema tan tractat de les trenta-cinc hores, nosaltres entenem que està també dintre del mateix

context. Ens sembla que ja portem molt de temps que els sindicats, a nivell de tot l'Estat, a Catalunya també –vostè ha fet referència al País Basc, on sembla que hi ha algun punt ja de coincidència–, doncs, fan que hi hagi possibilitat real que els treballadors vegin minorada la seva jornada ordinària de treball mitjançant el càlcul setmanal o anual –això seria, crec, el menys important–, però que en tot cas nosaltres, des de la nostra òptica, no estem convençuts d'una cosa que ens sembla que és important a pesar de les consideracions que ha fet el senyor Novella, amb la preparació econòmica que té.

És que, a veure, ens costa molt de creure que una reducció de quasi un 15% de la jornada ordinària setmanal permeti que, sobretot, el teixit de la mitjana i petita empresa, que és la que està ocupant més del 80% dels treballadors en tot l'Estat, pugui, d'alguna manera, assumir el cost que això suposa. I vostè sap perfectament que hi ha tipus d'empresa on la productivitat no es pot millorar –no es pot millorar–; a veure, no es pot millorar l'increment que suposaria, doncs, fer la reducció de la jornada de treball. L'altre dia, com vostè recordava també, el nostre conseller de Treball ens explicava aquestes mesures per incentivar que aquelles empreses que en el seu context general puguin reduir la jornada sense minorar els ingressos dels treballadors tindrien la possibilitat de sol·licitar ajudes per part de l'Administració catalana a fi i efecte, doncs, d'incentivar aquesta situació.

Per tant, ens sembla que dintre del camp de la negociació sectorial, primer, del gran àmbit de negociació a nivell de tot l'Estat, en l'àmbit de la negociació independent que, com s'ha fet en el Pacte per a l'ocupació, puguin fer les forces sindicals a Catalunya, deuríem intentar trobar alguna fórmula que, sector per sector, perquè és evident que hi ha sectors que sí que poden incidir d'una forma directa a millorar la seva productivitat perquè, d'acord amb els treballadors s'aconsegueixi arribar a una productivitat que, sense merma dels ingressos dels mateixos treballadors, sense merma –podríem dir– del benefici de l'empresari, es pugui millorar una reducció de la jornada i que això pugui comportar, doncs, l'ocupació de nova gent mitjançant el contracte a temps parcial, que és una mesura que aniria molt bé per acabar de completar en el moment que sigui generalitzada la reducció de la jornada.

Però és que nosaltres entenem que en aquest moment –i quan parlo d'aquest moment dic que en la legislatura, en aquest moment, de les Corts Generals–, doncs, el nostre Govern no té previst, no té previst iniciar una reforma legislativa que faci que per decret o per llei, per modificació legal de l'Estatut dels treballadors es pugui rebaixar, doncs, de quaranta a trenta-cinc hores. I nosaltres entenem que en aquest moment, en aquest moment processal, en aquest moment econòmic que viu tant Catalunya com la resta de l'Estat, doncs, el convenient serà que ho deixem a les parts sindicals, les quals mitjançant la seva negociació, mitjançant la seva capacitat de convenciment entre els empresaris i els treballadors, puguem trobar, en definitiva, una solució que realment... A veure, ningú està a la contra que tothom pugui reduir la jornada de treball; pensem que una dis-

posició generalitzada de la reducció de la jornada de treball implicaria automàticament la modificació de l'actual horari de la mateixa Administració central, autonòmica i municipal, que aquí ningú n'ha fet esment, que és molt important. O sigui, no estem parlant solament de l'empresa privada, sinó que en el moment que hi hagués una normativa legislativa que donés aquest dret hauríem, evidentment, de modificar també el que fa referència a l'Estatut de la funció pública, pel que fa referència a la jornada de treball.

Per tant, nosaltres, doncs, no podem donar en aquest moment específic el vistiplau a les peticions formulades tant per l'il·lustre diputat del Partit dels Comunistes de Catalunya, inclòs al Grup Mixt, i el senyor Novella, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, més que tot perquè, si bé, doncs, a aquest desig crec que tothom hi aspira, no veiem que en aquest moment sigui viable per la via que s'ha proposat, i sens dubte perquè el nostre Govern central en aquest moment no està amb la idea de fer per llei, per disposició legal, la reducció de la jornada laboral.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Ens volem posicionar sobre aquestes dues proposicions de resolució que el que pretenen, tant una com l'altra, és entrar a intentar aportar solucions a un dels problemes més importants que té la nostra societat, el problema de l'atur, aquell primer problema que, quan es pregunta als ciutadans, tant els que el pateixen com els que no el pateixen, sempre es col·loca com el primer element de preocupació i de tensió, i fins i tot, ara que parlem molt del que ha succeït en un altre país d'aquest Estat fa poc, recordo que aquesta preocupació apareixia, si no ho recordo malament, en les enquestes, fins i tot per davant del problema del terrorisme al País Basc. Per tant, estem parlant del primer problema de les persones, perquè tothom sap que relacionat amb el treball s'hi ajunta la capacitat del desenvolupament de la persona, l'autosatisfacció de les necessitats i la capacitat d'autonomia de les persones. Per tant, abordar la situació de la problemàtica de l'atur és abordar el problema número u que té avui dia la nostra societat.

Problema número u que té algunes manifestacions, com ja s'ha posat de manifest aquí amb altres intervencions; a Catalunya patim una baixa taxa d'ocupació; no tan sols patim un excés important de persones sense feina, persones que volen treballar i no troben treball; un 14%, es deia, i recordo que és una xifra que fa que moltes organitzacions polítiques conservadores facin expressions que això va molt bé i que tot és meravellós, i amb taxes inferiors a aquesta, a Europa, els governs ara d'esquerres, però fins i tot quan hi havia algun govern conservador, quan les xifres d'atur pujaven al voltant del 8, del 9%, s'encenien tots els llums vermells

perquè consideraven que allò era insuportable. Aquí vivim d'alguna manera dient que això va bé perquè a Catalunya només tenim el 14%. Crec que aquesta és una xifra que no podem acceptar amb cap resignació.

Però és que, a més a més, tenim un altre problema afegit: a Catalunya tenim una baixa taxa d'activitat. Vol dir que del conjunt de persones en edat de treballar tenim un percentatge inferior a la mitjana europea. Alguna vegada jo he dit que, si demà ens trobéssim —com es diu col·loquialment— a la cantonada de l'*esquina* uns quatre-cents mil llocs de treball, que és el que necessitem per donar-li treball a totes les persones que avui estan a l'atur, demà passat ens apareixeria un altre nombre de persones equivalent; quatre-cents mil segur que estarien de nou apuntades i serien diferents, perquè així assoliríem la taxa d'activitat que hi ha en la mitjana europea. Per tant, no és el problema tan sols dels que avui apareixen com a persones aturades, sinó que és aquesta reserva que, fruit del desencís, encara ni opta a trobar treball. És des d'aquesta perspectiva que convé reconèixer que el creixement econòmic és necessari per crear ocupació, però el creixement econòmic no és suficient. No ho diem nosaltres, ho ha dit, fins i tot, la Unió Europea en la seva cimera de Luxemburg de novembre passat.

S'ha explicat ja aquí que la riquesa, que el producte interior brut ha crescut, ha crescut d'una manera important en els últims anys, però que això no ha suposat la col·locació, l'ocupació de més persones. És en aquesta situació que el creixement és necessari, l'hem tingut però ens ha demostrat a la pràctica que no ha suposat la creació de més ocupació, que convé incloure més i més fórmules de repartiment del treball.

Evidentment són fórmules complementàries, són fórmules que no són l'única, la panacea, però aquí el que ens trobem sempre és que, com que no són *la solució*, es van negant les solucions. I aquí apareix allò que aquí sembla que hi han organitzacions polítiques que els problemes no els fan, i els esmenten, i els plantegen per resoldre'ls, sinó que els problemes que pot comportar prendre aquestes mesures es plantegen com una coartada per negar que es prenguin.

Nosaltres som conscients que aplicar les trenta-cinc hores té problemes, ha de comportar una problemàtica perquè canvia formes de treball, formes d'organització. Si fos senzill, per dir-ho d'alguna manera, ja estaria fet, però no està fet; per tant, hem de veure quins problemes té, però per resoldre aquests problemes, no per dir que com que hi han problemes no ho fem, perquè aleshores estem impedit la solució d'un problema més gran que és el de l'atur.

En aquesta cambra, durant aquest any i l'any anterior, hem discutit allò que podíem fer, que des de Catalunya es podia anar fent per resoldre aquests temes, i sistemàticament, quan ho hem plantejat les forces d'esquerra, se'ns ha dit: «ara no toca». Tot allò que es podia fer de reducció de la jornada, de creació d'ocupació, d'organització del temps de treball, etcètera, etcètera, ho hem proposat en aquesta cambra i perquè no toca, perquè no és convenient, perquè mira això o mira allò altre, totes i cada una de les mesures han estat denegades, han es-

tat rebutjades per la majoria d'aquest Parlament que componen el grups parlamentaris de Convergència i Unió i del Partit Popular o Grup Popular.

És, doncs, que havent fet allò que podíem fer des d'aquí, crec que tots estem legitimats per intentar també que des d'aquesta cambra portem al Congrés de Diputats mesures que vagin en aquesta direcció. I no és contradictori, sinó que en tot cas, és complementari. Nosaltres, per tant, donarem el nostre suport a les dues proposicions de resolució que s'han plantejat.

Deixi'm dir que, el nostre plantejament en algun dels temes, i si tinguéssim la sort que això sortís i seguís la tramitació, és que faríem esmenes a aquestes proposicions, perquè, coincidint amb el fons, possiblement no coincidim amb el redactats concrets que tenen algunes de les mesures; però, en tot cas, com que volem poder esmenar això perquè surtin proposicions cap a Madrid, és pel que hi votarem a favor.

El nostre plantejament ha estat tradicionalment que l'aplicació d'aquestes reduccions de jornada ha de ser sempre negociada. Millor si també hi ha una iniciativa que parteix, però la història d'Espanya i de Catalunya, en aquest tema, no diu que sigui necessari primer fer la negociació i després fer la llei. És més, la història, la història laboral d'aquest país diu que l'any 80, quan se signa, quan es publica per part del Congrés de Diputats la primera versió de l'Estatut dels treballadors, que fixa una jornada setmanal de quaranta-dues hores, ningú s'encomana a ningú per reduir la jornada màxima legal, que en aquell moment era de quaranta-quatre, i passar a una jornada màxima legal de quaranta-dues.

És veritat que l'any 80 se signa un acord entre la UGT i la CEOE per reduir la jornada, i es va reduint fins a les 1.880 hores, que coincidia amb l'any 1982, però és que, l'any 84, el Congrés de Diputats, amb majoria socialista, aprova la Llei de les quaranta hores que fixava una jornada màxima anual de 1.826 hores. D'allà ençà, s'ha anat produint per la via de la negociació una reducció de la jornada màxima efectiva. I avui, quan s'estan plantejant les trenta-cinc hores, o el seu equivalent de 1.600, no estem parlant que a les empreses s'estigui fent o tinguem una jornada màxima legal de 1.826, l'Administració pública, en la seva gran majoria, la que no ja ha assolit la fita de trenta-cinc hores —alguna impugnada per la mateixa Generalitat, malgrat que l'alcalde és de Convergència i Unió—, quan no ha assolit les trenta-cinc hores, està en les trenta-set i mitja. Per tant no estem passant de les quaranta a les trenta-cinc, sinó empenyent, d'alguna manera, aquesta dinàmica que els agents socials ja han fet.

I crec que la llei el que haurà de fer és precisament això, plantejar, d'una banda, mesures d'impuls de la negociació. Si els agents socials ho haguessin fet, avui no ho estaríem discutint. Però, perquè no ho estant fent i tots tenim, o almenys nosaltres tenim la voluntat política que s'assoleixi aquesta situació, és pel que creiem que ha d'haver-hi una llei que al mateix temps tingui dos efectes: dinamitzar la negociació, oferir un espai temporal i, al mateix temps, com diuen en el món sindical, servir de llei escombria, com aquells camions escombria que van recollint aquells ciclistes que no poden conti-

nuar la cursa. Possiblement, en la negociació col·lectiva hi haurà empreses que no arribaran a les trenta-cinc hores fins que no s'hagi generalitzat i convingui una norma per poder-ho fer. Per tant, la llei que nosaltres plantejaríem, i que creiem que es pot desenvolupar, és una llei que permeti al mateix temps donar un horitzó a les empreses per adaptar-se, que aquesta aplicació sigui negociada i, si convé, que vingui acompanyada: conjuntament amb això, reducció d'hores extres o temps parcial són mesures en què tothom coincidim.

Des d'aquesta perspectiva, jo el que demano és que, malgrat que hi hagi algú que no coincideixi amb la redacció, com amb alguns temes nosaltres no hi coincidim, que votin, com ho farem nosaltres, a favor per poder-la esmenar en el tràmit, que coincidirem un cop s'hagin pres en consideració aquestes dues propostes de resolució, en què, ho repeteixo, nosaltres votarem a favor.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, en aquest debat, de fet, estem tots bastant pròxims, perquè partim d'una necessitat que sembla que s'hauria d'atendre. El que passa és que, en el debat, com passa, d'altra banda, en tots els debats, s'introdueixen elements, molts elements que a vegades distorsionen la realitat –fins i tot la realitat històrica, senyor Novella.

A veure, hem dit moltes coses i hem invocat Europa. Potser el primer que hauríem de fer és situar-nos com estem respecte a Europa, amb dades una mica en què ens puguem posar d'acord, perquè diem, a vegades, dades de memòria i tenim el risc d'equivocar-nos.

Quina és la situació de l'atur a Espanya? El primer problema que tenim a Espanya i a Catalunya; el gravíssim problema, hi coincidim tots, jo coincideixo que és el pitjor problema que tenim i el que es resisteix més a la solució. Però acotem-lo en les seves mesures, tampoc no exagerem. La realitat és que, amb dades del Ministeri de Treball, el mes d'octubre d'aquest any, nosaltres tenim un atur registrat, del qual tots els intervinents s'han cuidat molt de no parlar, i és tan legítim com l'altre, tan legítim com l'altre. No, no, si parlaré de l'altre, però tan legítim com l'altre és l'atur registrat, i l'atur registrat a Espanya era, a l'octubre, de l'11%, que no hi havia estat durant molts anys. L'atur de l'EPA era el 18.

En l'exposició de motius, el Grup Mixt diu: «i l'atur juvenil està quatre vegades per sobre». No és veritat, senyor Lora, no és veritat. L'atur juvenil estava al 13,6, l'atur registrat, i l'altre està al voltant del 25,5, està per sobre d'Europa, home, però no quatre vegades! I a Catalunya tampoc ningú ha dit que l'atur registrat és el 7,45, i l'altre, l'atur de l'EPA, és el 14, efectivament.

Lavors el senyor Novella... Bé, diguem una cosa, perquè el senyor Lora ha fet referència al gran grau de

precarietat, que jo hi estic d'acord: la nova contractació té un alt grau de temporalitat. El que passa és que vostè ha sumat tots els contractes, els ha sumat tots, els d'obra, els de temps indeterminat, els ha sumat tots; ja és vàlid, perquè em preocupa igual que a vostè aquest alt percentatge de temporalitat. Però la realitat és que la temporalitat a Espanya –dades, ho repeteixo, del Ministeri de Treball– és el 3,5%, i la de Catalunya, el 30. És que això està bé? No, no està bé, perquè respecte a Europa, que en té un 12, doncs, estem malament, però les mesures són les que són.

I diu el senyor Novella, i repeteix el senyor..., ho diu primer el senyor Lora i ho repeteix el senyor Novella i hi insisteix el senyor Rañé... Escoltin-me, les trenta-cinc hores, històricament –sobretot ho ha dit el senyor Novella–, les trenta-cinc hores és allò que es fa a Europa. Escolti'm, França no és tot Europa. I cal veure com anirà això. A Itàlia hi ha la possibilitat que això vagi endavant o no, perquè la SGIL, important sindical italiana, diu que *ni hablar*. Alemanya té algunes experiències ja, alguna de reeixida, que jo crec que és el camí, i és el camí que hauríem d'anar seguint.

I després ha fet una afirmació dient: «Europa, Luxemburg...». No, escolti, des del llibre de Delors del 97 fins a Luxemburg, si vostè llegeix amb paciència tots els tractats, tots els acords, cap diu: «escolti'm, hem d'anar per la reducció del temps de treball». I Rocard tampoc. Rocard diu: «escolti'm, els calés que ens gastem» –vostè ha mencionat en Rocard–, «els calés, els francs que ens gastem en polítiques passives invertim-los en polítiques actives. I jo hi estic d'acord, en això, però no diu tampoc que hem d'anar per la reducció de la jornada.

És que el problema... I a més, ha fet una altra afirmació: «a Espanya s'ha fet sempre així, dient primer la llei». No, no; a Espanya s'ha fet d'una altra manera, això... (*Veus de fons.*) L'he interpretat, doncs. A Espanya s'ha fet d'una altra manera. A Espanya s'ha fet sempre la reducció de la jornada després d'un conflicte obrer per demanar la reducció de la jornada. Té gràcia –gràcia, amb tots el respectes– que la Proposició del Partit dels Comunistes de Catalunya se'n va a parlar de la gran vaga de La Canadenca, que no es va plantejar en absolut per a la reducció del temps, però que va tenir com a conseqüència un primer decret, que per a alguns oficis reduïa el temps; però que tothom sap que la primera llei per reduir el temps de treball va ser del 28...

El president

Prego que es guardi silenci.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Però això ens portaria a fer història, i no cal. Anem a l'època més recent, la que ha utilitzat el senyor Rañé, diu: «el 80, quan vam fer el primer projecte de l'Estatut dels treballadors, es va fer una reducció de treball que ningú va qüestionar». Rigorosament cert. I immediatament després es fa l'acord marc entre la UGT, la CEOE i, més tard, s'hi suma la USO i es rebaixa la jornada.

Però vostè després ha fet un salt, que suposo que l'ha fet perquè tenia pressa, i se n'ha anat al 84. No, abans d'això van haver-hi dues negociacions més i van suprimir-se cinquanta hores anuals del 81 i el 82. Per què? Per Acord marc interconfederal en el qual ja intervenia Comissions Obreres.

Clar, i efectivament, en el 84, el Partit Socialista legisla, però legisla incorporant-hi l'acord, legisla incorporant-hi l'acord. És a dir, i ara continuem en aquesta via, per la via de convenis col·lectius fins a l'any passat que, l'any passat, hi ha haver un repunt cap amunt en el temps de treball. Però la veritat és que s'ha fet sempre d'aquesta manera.

Però ni tan sols aquesta és la qüestió fonamental. La qüestió fonamental d'aquest debat és: vostès han trobat algun autor que digui que la reducció del temps de treball crea mimèticament ocupació? No, no. Li demano que després em digui quin. Perquè tots, el autors, el que diuen –i en tinc uns quants, i una enquesta, a més–, tots el que diuen és que immediatament de la reducció del treball, immediatament, el que es produeix és un creixement de la productivitat i, diuen més, i qui finança realment la reducció de la jornada és la productivitat, el creixement de la productivitat. I això vostè ho ha dit, i és veritat. I la pregunta és: i si això és veritat, què incentivarà l'empresari a contractar? Què l'hi incentivarà? No incentivarà ningú a contractar. Com ho demostren els estudis, que ja en tenim, d'estudis en aquesta línia. Miri, li'n citaré un. Li'n citaré un perquè es més neutral, perquè és de l'OIT, i aquest sí que no es pot dir que sigui... Li podria citar un autor més modern, Giddens, però no el citaré, aquest. Tot i que podria fer-ho amb l'autoritat que és l'assessor d'en Blair. Però li'n citaré un que es diu Michael Right, que fa un informe per a l'OIT, i que diu: «Así pues» –està en castellà– «en los distintos países y períodos de tiempo, la reducción de la jornada laboral ha sido seguida de aumento de productividad suficiente, para anular los efectos de creación de empleo, para anular los efectos del crecimiento de empleo.» Hi ha una enquesta, que jo els recomano que recuperin perquè està publicada fa uns anys, però no és tan antiga, és de l'any 84, un estudi del Banc d'Espanya, i diu exactament això: escoltin-me, s'ha fet una reducció de temps –és del 84, recordin que s'acaba de fer una llei del Partit Socialista que reduïa la jornada–, i diu l'informe del Banc d'Espanya:

«Por lo que concierne al aumento del coste horario derivado de la reducción de la jornada pactada, ha sido absorbido totalmente por el incremento de la productividad, según un 33% de los centros encuestados, porcentaje que en el sector servicios se daba en 44%, mientras que en el 29% de los centros ha influido en el aumento de precios, y en el 54% en pérdida de beneficios de las empresas.»

I aquesta mateixa enquesta diu que el 58% d'aquestes empreses han superat la reducció de la jornada de treball mitjançant l'increment de la producció: l'11% fent nous torns amb la gent que tenien; el 8% fent hores extres i, efectivament, un 20% amb noves contractacions, un 20% de les empreses enquestades. No diu el nombre de persones contractades.

Però el problema està aquí, que de la reducció de la jornada del temps de treball fins ara ningú pot dir mimèticament: «això és la solució». El senyor Josep Maria deia: «però si no és la solució, n'és una part». Hi estic d'acord, en pot ser una part; estem d'acord que en pot ser una part. Ara, de totes maneres –i com que ja se m'acaba el temps–, permetin-me que faci una cita, perquè han citat diverses vegades Euskadi. Permetin-me que faci una cita literal d'un personatge important a Euskadi, un home que ha tingut la responsabilitat del món del treball a Euskadi, i diu: «Cinquè. L'aplicació de les mesures de repartiment, de totes les mesures que es puguin plantejar sobre el repartiment» –es refereix al treball– «passen indefectiblement pel pacte. No es pot fer res al marge de la voluntat de les parts. L'Administració pot proposar, estimular, ajudar, col·laborar, però són els sindicats i els empresaris qui han d'incorporar fonamentalment al seu ampli espai de negociació col·lectiva les diferents propostes que a continuació plantejaré.» Ho diu ell. Són paraules del senyor Jáuregui, conseller de Treball del Parlament basc durant molt temps. Després fa una sèrie de consideracions...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, si em permet trenta segons, perquè acabo dient el que m'interessa dir. (*Remor de veus.*)

Què estem fent a Catalunya? A Catalunya hem fet un pacte per l'ocupació, hem fet un pacte per l'ocupació. Com s'ha fet? Negociant. Un pacte d'ocupació que ha donat com a fruit un decret, un decret que es fa consensuat i que és dir: «escoltin, obrim les portes a la possibilitat» –és el que podíem fer, perquè no podem legislar– «de reduir a les trenta-cinc hores». Fem un pacte amb la gent que té la responsabilitat de negociar aquests temes i fem un decret, incentivem..., ja hi és, ja està publicat, el tenim aquí, el Decret 248, que diu que les empreses que vulguin, que puguin reduir el temps de treball, seran incentivades. Això és molt recent, no sabem quin fruit tindrà, però el fet és que el Govern de la Generalitat fa allò que... (*veus de fons*) –en tot cas, és el president qui m'ho ha de dir–, el Govern de la Generalitat fa allò que ha de fer: negociar, dialogar, i d'aquesta manera utilitza el temps de la millor manera possible.

Estem contra les trenta-cinc hores? No. Nosaltres creiem que les trenta-cinc hores arribaran, han d'arribar, però han d'arribar pel camí que correspon, és a dir, el camí de la negociació, com, d'altra banda, s'ha fet sempre.

Gràcies, senyor president, per la seva amabilitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació de les dues propostes de resolució, que s'han de votar separatament perquè no són exactament el mateix, una i altra proposta.

6466

Votaríem, en primer lloc, la proposta defensada pel diputat senyor Fidel Lora.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta proposta de resolució ha sigut refusada per 43 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament la proposta de resolució defensada pel diputat senyor Boada, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació. (*Veus de fons. Pausa.*) Perdó, pel senyor Novella. Perdó, eh?

Aquesta proposta de resolució ha sigut refusada per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Designació de dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el vuitè punt, designació de dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat. (*Remor de veus.*) Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci, si us plau.

D'acord amb l'article 31.a de la Llei 1/1982, del 25 de febrer, del Consell Consultiu de la Generalitat, els membres designats pel Parlament cal que ho siguin per majoria de les tres cinquenes parts, o sigui, un mínim de vuitanta-un vots.

Tal com consta en el *Butlletí* d'aquest Parlament, els candidats proposats són: el senyor Joaquim Tornos i Mas i el senyor Robert Vergés i Cadanet.

Atès que el nombre de candidats proposats pels grups parlamentaris correspon al dels llocs a proveir, si no hi ha cap objecció ni s'hi oposa cap grup, d'acord amb els antecedents, proposaria que les eleccions es facin per votació electrònica secreta. Hi està tothom d'acord? (*Pausa.*) No hi ha oposicions? (*El Sr. Guillot i Miravet demana per parlar.*) El senyor Guillot em demana la paraula.

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor president, s'entén que per separat. Dues votacions, demanaria el nostre Grup.

El president

Dues votacions.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies.

El president

Si un grup ho demana, s'ha d'acceptar. Per tant, votarem, en primer lloc, la candidatura del senyor Joaquim Tornos i Mas.

Iniciem la votació. És votació electrònica secreta.

El senyor Joaquim Tornos i Mas ha resultat elegit per 82 vots a favor, 1 en contra i 23 abstencions.

Procedirem, seguidament, a votar la candidatura del senyor Robert Vergés i Cadanet.

Iniciem la votació.

La candidatura del senyor Robert Vergés i Cadanet ha sigut elegida per 96 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Com que els vots positius sobrepassen la majoria de les tres cinquenes parts, queden designats membres del Consell Consultiu de la Generalitat el senyor Joaquim Tornos i el senyor Robert Vergés.

Interpellació al Consell Executiu sobre el futur de les comunicacions ferroviàries, especialment pel que fa referència al tren d'alta velocitat

Passem al capítol següent d'interpellacions. Iniciarem seguidament la tramitació del novè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el futur de les comunicacions ferroviàries, especialment pel que fa referència al tren d'alta velocitat, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, voldria aprofitar l'entrada d'aquesta interpellació per recordar que avui es compleixen cent cinquanta anys de la posada en funcionament del primer tren a l'Estat espanyol, el tren que comunicava Barcelona amb Mataró. I aprofitant aquesta coincidència jo crec que és un bon moment per fer un debat sobre la política ferroviària a Catalunya i sobre la política ferroviària més nova, que és la del tren d'alta velocitat.

Senyor conseller, respecte al tema d'alta velocitat, li he de dir que el Grup Socialista considera que vostè ha estat desautoritzat repetides vegades, desautoritzat i desmentit. Vostè, dissabte, a Girona, deia que el 2004 el TGV arribarà fins a la Jonquera, i ho deia amb gran contundència, i l'alcalde de Girona li agafava la paraula, perquè tots temíem que això era un desig, però que era molt improbable. Avui el mateix diari ens diu que Foment contradiu Macias sobre l'arribada del TGV. El Ministeri de Foment, el ministre l'ha desmentit, l'ha contradit, l'ha desautoritzat, però aquesta no és l'única desautorització, senyor conseller, respecte al tema de l'alta velocitat.

No arribarà a la frontera francesa, ens diu el ministre –i ens ho diu ahir–, fins al 2006 o al 2007, i ja veurem, perquè això va per llarg, senyor conseller, i vostè ho sap. Vostè ens pot dir 2004, el president Pujol pot dir: «farem tot el que podem», però qui mana, qui decideix ha dit el 2006 i el 2007. I o fem una política comuna i ajuntem esforços de les administracions o no ens en sortirem, i de moment no anem junts, sinó que anem molt separats. Fins i tot dins la seva coalició hi ha po-

sicions diferents respecte al tema. El senyor Molins, el senyor Roca diuen coses diferents de les que diu el senyor Pujol o de les que diuen vostès, que acaten la decisió del ministre.

Deia que no és l'únic desmentiment, perquè fa cosa de vuit o nou mesos, el 26 de febrer, en aquesta cambra també fèiem una interpellació per parlar sobre l'alta velocitat, senyor conseller, i vostè ens deia: «Precisament ahir vam acordar amb el Ministeri que la gran estació central d'aquesta línia d'alta velocitat, la gran estació central de Barcelona, i que jo deia de Catalunya, serà l'estació de la Sagrera.» Doncs, quina casualitat, que també ara ens diuen que l'estació de la Sagrera, de moment, no es farà. El president Pujol abans ens deia que el 2004 el tren arribarà a la Sagrera; jo li demostraré, crec, que això és impossible.

Per tant, també el ministre el desmenteix quan diu que el tren arribarà a Sants, i de Sants, de moment, no continua, senyor conseller; el 2004, si és que arriba, a Sants, però no continua ni a la Sagrera ni a la frontera francesa. Per tant, desmentit i desautoritzat respecte al 2004 a la frontera francesa, desmentit i desautoritzat respecte a l'estació de la Sagrera.

També deien vostès a l'exposició «Catalunya, demà», «Ara és demà», que l'estació de la Sagrera seria la gran estació de Catalunya. Per tant, senyor conseller, vostè és un conseller desautoritzat, desmentit. Però no és l'única vegada que el desmenteixen i que el desautoritzen en el tema de l'alta velocitat. Vostè ha portat vuit o nou mesos anunciant-nos les rebaixes dels peatges que mai s'han produït i quan es produeixen llavors diuen que, aquestes rebaixes, vostès no les comparteixen.

Senyor conseller, jo crec que vostè s'hi hauria de fixar una mica més, perquè a base de fer anuncis que llavors es desmenteixen perd credibilitat i fa perdre credibilitat al Govern de Catalunya, i fent perdre credibilitat al Govern de Catalunya fa perdre prestigi al país, a Catalunya. Les seves posicions, que són les del Govern, no són serioses, no s'aguanten, no es sostenen en els fets, en els temes, en les decisions ministerials. Llavors resulta, senyor conseller, que vostè ha d'anar dient: «no, escoltin, no ens en sortim prou bé, potser farem esforços per sortir-nos-en». Vostè, senyor conseller, sap perfectament que es dedica moltes hores a fer rodes de premsa, moltes hores de visita a les comarques gironines i penso que no dedica prou hores a decidir, a treballar sobre els grans temes de política territorial i d'infraestructures d'aquest país.

Senyor conseller, vostès i nosaltres coincidim en el model ferroviari, per molt que el senyor president Pujol faci volar coloms. Nosaltres hi coincidim, i vostè deia: «volem una línia ferroviària d'altres prestacions». També la volem, la línia ferroviària d'altres prestacions, que serveixi per a l'alta velocitat a grans distàncies, per a trens regionals, per a mercaderies; hi estem d'acord. Per tant, hi ha una coincidència important. I també coincidim amb vostès quan diem que l'alta velocitat pot ser un element fonamental d'equilibri territorial a nivell europeu i a nivell espanyol, i a nivell català. Però, precisament, senyor conseller, perquè estem d'acord i coincidim amb aquest model, les decisions que ara ens

promet el Ministeri trenquen aquest model i posen en perill, en greu perill, aquest equilibri territorial: a nivell espanyol, a nivell europeu i a nivell català.

Perquè –ho repeteixo, senyor conseller– si el tren arriba a Sants i no continua fins a la frontera francesa, es produirà allò que deia avui el senyor Joan Ferran, que Catalunya serà la cua, serà la perifèria d'una línia d'alta velocitat espanyola, d'un AVE que arribarà a Sants però no continuarà cap a la frontera francesa, i no serem el centre d'aquella regió europea que vostès i nosaltres volem que sigui Catalunya, regió europea que té uns extrems a Montpeller, a Tolosa de Llenguadoc i a València.

Per tant, quedar-se a Sants trenca aquest equilibri europeu. No som un TGV, no som el tren de gran velocitat europeu francès, som un tren d'alta velocitat espanyol, som un AVE. Però deixi'm dir, senyor conseller, som un «ave», entre cometes, alatrencat; som un «ave» com aquests flamencs que tenim aquí al zoològic, que tenen una ala trencada perquè no surtin d'aquí a Barcelona. Doncs, l'AVE que arribi a Sants és un AVE alatrencat; no és un TGV. Però aquest desequilibri regional que es produeix a nivell espanyol també es produeix a nivell català, perquè resulta, senyor conseller, que si el tren es queda a Sants i no continua cap a la Sagrera i cap a la frontera francesa, doncs, es produeix un desplaçament de l'equilibri, de la balança, dels platets d'aquesta balança cap al sud; resulta que cap al sud, cap a Tarragona i cap a Lleida, tindrem alta velocitat; cap al nord, el Maresme i les comarques gironines no tindrem alta velocitat.

I jo llegia aquest cap de setmana un article en un diari, d'un periodista que ens explicava que la decisió de construir la Ciutadella, aquí on som avui tots nosaltres, aquí al nord, va suposar una barrera que va impedir el creixement de la ciutat de Barcelona cap al nord i va fer que la ciutat de Barcelona creixés cap el sud, cap a l'Hospitalet, cap al Baix Llobregat. Doncs avui, senyor conseller –i vostè és conseller de Política Territorial–, ha de buscar l'equilibri a Catalunya; però a més és diputat per Girona, i ha de vetllar també pels interessos de les comarques gironines, avui la decisió de fer quedar l'AVE a Sants suposa un desequilibri territorial intern a Catalunya que potencia les comarques del sud en detriment de les comarques del nord, que vostè i jo hem de defensar per Catalunya, però també perquè som diputats d'un determinat territori, senyor conseller. Estem plantejant un model de desequilibri territorial a nivell espanyol, a nivell europeu i a nivell català.

Però aquest model, senyor conseller, arribant a Sants, és un model insuficient i ineficient; vostè sap perfectament, senyor conseller, que arribant a Sants tindrem problemes amb mercaderies i tindrem problemes amb passatgers. Tindrem problemes amb mercaderies perquè la línia d'alta velocitat o l'amplada europea que arribi al port només servirà per fer sortir mercaderies des del port amb alta velocitat i en línia d'ample europeu cap al sud, però no cap el nord; cap a la frontera francesa no hi podrem anar, perquè la línia del Vallès de moment no està plantejada, la línia del Vallès no està plantejada i, per tant, no podran sortir mercaderies des del port cap al nord; per tant, és insuficient. Però tam-

bé planteja greus problemes respecte a les rodalies, perquè de moment, si vostès volguessin fer continuar aquest tren –com deia avui el president Pujol– fins a l'estació de la Sagrera, haurien d'utilitzar l'actual túnel de Sants, Passeig de Gràcia i Clot - Aragó; haurien d'utilitzar aquest túnel, i utilitzar aquest túnel va en detriment dels trens regionals i de les rodalies, i per tant, dels trens convencionals. Jo li voldria recordar, senyor conseller, que les rodalies avui a Catalunya són uns vuitanta-cinc, vuitanta-sis milions de passatgers anuals. Per tant, estem posant en perill un equilibri territorial, un model de transport en aquesta conurbació de Barcelona fent arribar el tren a Sants o, com deia el president, potser arribarà fins a la Sagrera. Però com, per aquest túnel? Això és inviable.

Per tant, el model que avui ens proposa, senyor conseller, és insuficient i ineficient, i a més –i en parlarem més endavant–, hi ha un greu problema, i en parlarem perquè avui el senyor president ha fet una amenaça molt greu sobre el tema del Vallès. També en parlarem.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta a la interpellació, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el diputat senyor Nadal, Manel, avui segurament deu enyorar el seu germà i deu enyorar tots els gironins que estan de festa, per això ens ve especialment excitat, tal com hem vist ja des d'aquest matí. Bé, de totes maneres, senyor Nadal, com sempre, sap que a mi m'agrada fer, plantejar les coses des de la serenitat i des dels raonaments, també des del rigor, cosa que alguns poden fer i d'altres evidentment no poden fer. Té raó vostè, avui és el cent cinquantè aniversari del primer ferrocarril a l'Estat espanyol, amb una curiosa anècdota, no? Fa cent cinquanta anys l'Estat espanyol també posseïa els territoris de Cuba, i vostè sap que a Cuba, entre l'Havana i Matanzas, abans d'ara fa cent cinquanta anys ja hi havia un ferrocarril, no? Per tant, aquesta efemèride l'hem d'acotar amb aquesta curiosa circumstància.

Miri, nosaltres tenim un model ferroviari des de fa bastant de temps –hi ha fet referència el president Pujol fa una estona. I jo li vull agrair, d'entrada, una cosa: li vull agrair que vostè en la seva intervenció utilitzi la «línia d'altres prestacions» o el «tren d'altres prestacions», la línia d'altres prestacions; bé, li ho agraeixo perquè sap que aquesta és una expressió i un concepte que vaig utilitzar per primera vegada i després ha fet fortuna i estic content que vostè l'accepti; he d'entendre que si accepta aquesta denominació i el que hi ha darrere, està d'acord amb el model que nosaltres mateixos vàrem llançar.

El nostre és un model ferroviari que, efectivament, com vostè diu, passa per l'ample europeu; com vostè diu, passa perquè puguin passar-hi trens de mercaderies, i passa també per l'alta velocitat, i jo no vull reiterar aquesta argumentació. El que sí que voldria és dir-li que

aquest model ferroviari, per nosaltres, passa per tres circumstàncies molt òbvies que, si vostè les entén, m'estalviarà qualsevol altre comentari: aquesta xarxa ferroviària ha d'estar ben coordinada amb la resta de les altres xarxes de transport, especialment amb el sistema ferroviari, però amb totes les altres xarxes de transports, en primer lloc; en segon lloc, ha d'estar ben inserida a les ciutats, i finalment, ha d'estar ben col·locada des d'un punt de vista territorial. I és obvi que en tots aquests aspectes el Govern de la Generalitat ha fet aportacions substancials des de sempre, des de fa ja una bona colla d'anys, i que ens permet de parlar del rigor amb què nosaltres coneixem perfectament el model que persegüim. Vostè sap que aquest model que nosaltres persegüim és un model de xarxa ferroviària que vingui, lògicament, de les terres aragoneses, que entri per les terres lleidatanes, vagi cap a les terres de Tarragona, passi a Barcelona, completi tot un anell ferroviari i després connecti a França, lògicament, passant per les terres gironines.

Hem de connectar-ho bé amb la xarxa de rodalies. I des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que ha de tenir tota una sèrie de punts de coordinació, dels quals jo n'hi podia posar molts exemples que hem estat treballant i alguns dels quals encara s'estan treballant, i que segurament –segurament, senyor Nadal– portaran discussions a nivell local, a nivell regional i a nivell de tot el nostre país, però que, en canvi, els objectius són clars. Li vull posar un exemple: el Govern de la Generalitat, l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès, el Consell Comarcal del Penedès, de l'Alt Penedès, varen presentar conjuntament una alegació que demanava que el traçat en el seu pas pel Penedès central no passés per la banda d'Olèrdola, sinó que passés pel centre de Vilafranca, fent possible en el si, en el bell mig de Vilafranca, a part de la millora de les condicions ambientals del traçat actual, que hi pogués haver una possibilitat de connexió entre els trens que passin per la línia d'altres prestacions i per les vies convencionals. Aquest és un exemple –n'hi podria posar molts altres– que nosaltres creiem que la xarxa ha estat ben inserida amb totes les altres xarxes existents.

Li vull dir que des d'aquest punt de vista és especialment important garantir la connexió també amb els altres modes de transport; per exemple, amb el sistema aeroportuari, amb els tres aeroports principals de Catalunya, de manera molt especial amb el del Prat. Jo no li vull negar la satisfacció del Govern perquè amb la proposta que va fer la setmana passada el ministre i que va explicitar el secretari d'Estat d'Infraestructures, amb el qual nosaltres, com vostè sap, doncs, dissenyem pel tema del permís de la Sagrera, però que en canvi estem d'acord que s'hagi ja donat el vistiplau que hi hagi una estació a l'aeroport del Prat.

Però nosaltres també volem, senyor Nadal, que la xarxa, i especialment les estacions del tren de gran velocitat, estiguin ben inserides al si de les ciutats. Quin és l'exemple millor de tot això? Home, és la defensa absoluta, decidida, que fem que l'estació central del tren de gran velocitat a Catalunya ha de ser l'estació de la Sagrera, i la defensa que fem la fa l'alcalde Molins, la fem també nosaltres, de dir que la Sagrera ha de ser

l'estació central a Barcelona i a Catalunya, i vostè sap perfectament que el mateix ministre de Foment, la setmana passada, va oferir la possibilitat de crear un grup de treball per impulsar els treballs de l'estació de la Sagrera i que nosaltres, lògicament, estem absolutament d'acord amb un objectiu: que el 2004 aquest TGV, que ha de venir del nord i que ha d'arribar el 2004, entri també i tingui l'estació situada a la Sagrera; per tant, la Sagrera com a exemple d'estació ben inserida a la ciutat que ajuda, que estructura i que col·labora a l'eficàcia i a l'eficient creixement urbanístic d'una ciutat, en aquest cas la principal ciutat de Catalunya.

Finalment, el nostre model ferroviari és un model ferroviari basat a col·locar bé damunt del territori. I li posaré un altre exemple que vostè també segurament, doncs, coneix com a diputat que és de les comarques gironines, que és el pas del tren d'alta velocitat per una franja especialment sensible com és la franja entre el Gironès, l'Alt Empordà i el Pla de l'Estany, és a dir el traçat pel nord de Girona fins arribar ja a la plana empordanesa; en aquest espai, en aquest pas del territori, un territori ondulat, un territori d'uns grans valors paisatgístics, s'han fet aportacions molt notables que esperem que siguin recollides i que el traçat que surti a exposició pública properament reculli aquesta bona inserció en el territori. Per tant, jo voldria dir-li, senyor Nadal, que més enllà, diguem-ne, d'aquests nerviosismes festius, estigui tranquil, nosaltres tenim clar quin és el model, entre altres coses perquè l'hem dissenyat; entre altres coses perquè des d'un punt de vista urbanístic hem reservat el territori; vostè sap perfectament l'existència de plans especials de reserva de les traces a tot el llarg del territori i vostè sap perfectament que la paternitat d'aquests plans especials, lògicament, és del Govern de la Generalitat.

No li vull amagar, com ho ha fet el president de la Generalitat, que a nosaltres no ens agrada gens ni mica el fet que es vulguin posar pretextos vinculats a l'Estat francès en relació amb l'hipotètic retard que nosaltres no acceptem. Li vull reiterar una vegada més l'arribada del tren d'alta velocitat des de França, li reitero una vegada més això perquè li quedi ben clar, però també li vull demanar que en la mesura de les seves possibilitats del Grup que vostè representa en aquesta cambra, que aquesta és una feina d'aconseguir complir un calendari que depèn de molts factors; un dels factors més importants és trobar un bon marc per poder dialogar; crec que amb el traçat des de Martorell fins a Lleida s'ha aconseguit un bon nivell de diàleg amb totes les administracions, presentant a moltes administracions locals governades per diferents partits moltes al·legacions en comú, i jo espero que això també succeirà a l'entorn de la conurbació de Barcelona i, per descomptat, jo espero que això també passarà per les comarques de Girona, on a vostè li consta perfectament que nosaltres estem treballant al costat de diferents organismes de l'Administració local.

Senyor Nadal, per nosaltres el projecte del tren de gran velocitat és un projecte d'aquells amb el qual no hauríem de fer politiqueta, sap? Ens desplaui que se n'hi faci. Ja sap que a mi no m'agrada mai tirar llenya al foc i, per tant, jo faria una crida a la responsabilitat del seu

Grup –que diverses vegades l'ha demostrada– perquè en aquest tema no faci aquesta politiqueta, que l'únic que podria fer és retardar el projecte i llavors, sí, ser vostès els responsables del retard del 2004, no el 2007, sinó, potser, molt més enllà.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula el senyor diputat per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyor conseller, un model de rigor no ho són pas. I vostè ho sap bé, perquè les propostes de representants del Govern, propostes escrites i amb els plànols corresponents, són tantes i tan canviants, que no sabem quin és el model. Vostè diu: «el tenim perfectament definit»; jo, francament, senyor conseller, miri, aquest és un plànol de vostès, del Pla territorial metropolità de Barcelona, de l'abril del 98, un model que ens proposa que l'entrada, pel Vallès, sigui a través d'un túnel que comunicaria Cerdanyola –estació de Cerdanyola, terrenys de l'Incasol– amb l'estació de la Sagrera. Això és de l'abril. Vostè sap que això és un model que proposa un representant del Govern, però resulta que aquest model, que diuen que és el que se'ns proposa ara per part del Ministeri, ens posa l'estació del Vallès a Rubí, cotxeres de Ferrocarrils de la Generalitat. Escolti'm, aquest deu ser un model canviant, lliscant, a favor dels interessos del grup del Departament que pressiona més, el senyor Solans, el senyor Ticó, el senyor Roger, però una posició coherent del Govern, senyor conseller, no hi ha estat, rigorosa, no hi ha estat. I ho lamento perquè en els punts generals estem d'acord, senyor conseller. Però no estem d'acord en la proposta de prioritats que ara se'ns presenta perquè, per molt que vostè digui, la Sagrera penja i molt, i França veurem quan arriba.

Però, és clar, senyor conseller, avui el president Pujol ha fet un acte d'una amenaça a una administració que, com a mínim, és tan digna com l'Administració de la Generalitat, que és l'Administració local, dient: «vostès no intervinguin en el seu territori sobre el tema del TGV perquè posen en perill un tema cabdal per a Catalunya, si vostès hi intervenen i fan recursos estan actuant contra Catalunya». I els ha amenaçat. I, senyor conseller, vostè m'acaba de dir que el Consell Comarcal del Penedès, l'Ajuntament de Vilafranca i vostès han fet al·legacions sobre el traçat del Penedès. Així, vostès poden fer al·legacions, però els alcaldes socialistes del Vallès no en poden fer. Això és intolerable, senyor conseller. Vostè diu que és fer politiqueig, però és el que fan vostès, és el que fa el president de la Generalitat, i nosaltres li diem, i amb contundència, senyor conseller, així com estem d'acord que el tren entri, prioritàriament, pel canal del Llobregat, aeroport i port, i Sants pot ser acceptable com un tema, diguem, en aquests moments..., sempre que continuï fins a la Sagrera, estem d'acord en això fins que arribi a la Sagrera –he dit–, estem d'acord en això, però vostè sap perfectament, senyor conseller, que en el model final, en

6470

l'anella final tenim una discrepància cabdal. Nosaltres pensem que l'anella del Vallès s'ha de fer. Però no tal com vostès la proposen. No amb la reserva de sòl que vostès proposen, no per a un tren d'alta velocitat per al Vallès. Nosaltres volem i proposem que s'utilitzi l'actual corredor de la línia Mollet - Papiol, per desdoblant línies, per posar-hi amplada europea, i que serveixi per a la sortida de trens de mercaderies, amb amplada europea, cap a la frontera francesa. Però no pensem que sigui necessària una nova línia, unes noves ocupacions, unes noves privacions de la llibertat municipal de planejar el seu territori, que deteriorin el medi ambient, que deteriorin el territori del Vallès encara més. Ens sembla que hi ha un espai ferroviari utilitzable per solucionar el problema de completar l'anella pel Vallès. I per això, quan el president Pujol diu: «vostès no facin actuacions», nosaltres diem: «en fem i en farem», perquè no compartim aquest model, senyor conseller. Nosaltres pensem que l'alta velocitat entra pel Llobregat a través de Barcelona i surt cap a la frontera francesa. I si de cas, les mercaderies, i si volen una circumvallació per al futur i si volen fer-hi una línia regional o de rodalia, que sigui la línia del Vallès, també hi estem d'acord, però no una nova línia d'alta velocitat per al Vallès.

I, ho repeteixo, farem totes les actuacions, fins i tot les jurídiques, perquè aquest traçat no es faci com vostès el proposen, perquè els alcaldes encara tenen coses a dir respecte al territori. I no acceptem amenaces, senyor conseller. Això que han fet avui vostès és intolerable i, a més, és polític i és partidisme –com vostè acaba de dir– que a Vilafranca i al Penedès vostès fan al·legacions.

Per tant, sàpiga que no tolerarem aquesta posició del Govern. Estem d'acord a treballar conjuntament, senyor conseller, però dialoguem tots, no vulguin imposar el seu criteri. I voldria dir-li una cosa, senyor conseller, vostè sap que el Partit Popular, d'una manera molt hàbil, està retardant totes les actuacions, està fent veure que el que avui diu, demà ho canvia, i que vostès han d'intervenir a última hora, aconseguint allò que ja estava promès fa molt de temps. El Segarra-Garrigues, avui, l'estació de la Sagrera, l'arribada de l'AVE, les infraestructures del Pla de deute, diuen: «ara no ho fem», intervé el conseller de la Generalitat: «ara sí que ho farem, però ja com una gran conquesta», quan eren promeses que estaven fetes fa molt de temps, i que, a més, vostès han volgut utilitzar com a bandera electoral.

Senyor conseller, ens trobaran per treballar per Catalunya, però no ens trobaran per treballar per un interès partidista que vagi en detriment de Catalunya. Estem a favor de l'alta velocitat que comuniqui amb Europa, estem d'acord en un model d'equilibri territorial, cap al nord i cap al sud, però no estem d'acord en un AVE alatrecat que es quedi a Barcelona.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Nadal, fa no gaires mesos el que deu ser el primer secretari del seu partit va anar a Sant Cugat i davant de la premsa va dir –i ho van recollir, i si vol, li'n donarem els retalls–..., defensant el pas de la línia principal d'alta velocitat pel Vallès. Sí, sí, l'hemeroteca..., que jo demà donaré a tots vostès perquè tinguin coneixement del que va defensar el primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya, que suposo que algun pes específic deu tenir en el si del seu partit.

Per tant, home, no em pot donar vostè la més mínima lliçó de rigor, sobretot, perquè vostè pertany a un partit que va començar la connexió tan desitjada que diu, ara, amb França, anant de Madrid a Sevilla. I per tant, això és un actiu que vostès tenen i que com que vostès tenen, nosaltres, lògicament, els l'hem de recordar quan vostès ens plantegen qualsevol element de rigor.

Miri, jo agraeixo, de totes maneres..., sap que sempre m'agrada agafar les vessants positives. I li agafo una vessant positiva. Vostè diu que veu bé això de Sants; quan vostè ho deia, l'alcalde de l'Hospitalet, com tots els ciutadans de l'Hospitalet, hi assentia. Bé, jo penso que això millorarà molt la qualitat de vida dels ciutadans de l'Hospitalet, perquè els permetrà treure, si es fa tota l'anella, les mercaderies del seu terme, els permetrà cobrir part de les vies, i per tant, com a mínim, com a mínim, he d'entendre i m'agradaria també, doncs, que això ho digués vostè, però ho constates el seu partit en conjunt, que es veu bé aquesta proposta d'entrada per l'estació de Sants, de connexió amb l'aeroport. M'agradaria que vostè també, doncs, que utilitza aquesta mena d'aparellatges de llamps i trons que hi ha al meu país, doncs, reconeguéssim també la bona feina que s'ha fet entre tots, entre tots, de convenciment al Ministeri que, finalment, i fins i tot el 2004, tinguem estació també per completar el gran projecte de l'aeroport, en el qual m'imagino que vostès també estan. I això poden dir vostès que és una conquesta de qui sigui; en qualsevol cas, nosaltres creiem que s'hi ha aportat el gra de sorra i que la millora del traçat per l'Hospitalet, pel que significa per a l'Hospitalet aquest plantejament, el que significa de millora per a tota la concepció de la xarxa de rodalia l'esquema que va presentar l'Albert Vilalta de l'estació de Sants, el que significa la consolidació del projecte aeroportuari amb la portada del tren a l'aeroport l'any 2004, tot això –tot això– ja deu ser algun mèrit, més enllà de tots aquests mercadejos que vostè ens diu.

Jo voldria acabar per dir-li una cosa, senyor Nadal. Comprendrà que la puc dir des de la més absoluta tranquil·litat. Jo comparteixo la preocupació, que he sentit i que segueixo sentint, però que he viscut de manera especial durant molt de temps com a autoritat local, de defensar els interessos d'un territori, no?, d'un municipi i, per tant, comprenc, entenc el que determinats municipis formulin al·legacions i que, fins i tot, es plantegin, en un moment determinat, de formular, doncs, una qüestió, un requeriment judicial davant d'alguna cosa que creuen que no és correcta des del seu punt de vista. Jo, això, ho entenc i, evidentment, no podria fer-ne el més mínim retret. El que passa és que,

com autoritat local que he estat, sé que una adhesió d'aquestes pot comportar uns riscos; és a dir, vostè sap perfectament que una decisió d'unes quantes autoritats locals –que hem de respectar absolutament–, com és plantejar, doncs, una qüestió judicial en el tema d'Igualada - Cervera, coneixent, com per desgràcia coneixem, doncs, els llargs terminis que duren els processos judicials, pot comportar, efectivament, un retard en una infraestructura. Jo, com a autoritat local, abans de prendre una decisió d'aquestes, com a mínim, ho hauria rumiat molt. I jo entenc que la reflexió que els feia el president de la Generalitat era una invitació a dir, amb el màxim respecte per tota la defensa que vostès vulguin fer del seu territori, fins i tot contradient el seu primer secretari, amb el màxim respecte amb el toca fer, però sàpiguen que aquesta possible decisió que vostès prenen en un moment determinat ens podia situar en la mateixa situació que estem ara amb la Cervera - Igualada. I un cop s'ha fet aquesta reflexió, dir, doncs, molt bé, nosaltres la prenem perquè creiem que el prioritari és això o és allò altre. I jo em penso que la reflexió del president anava en aquest sentit. Però, bé, senyor Nadal, jo el convidaria que vostè passés la setmana de festes de Girona, jo el convidaria que s'ho passés ben bé, jo el convidaria que gaudís d'aquesta ciutat fantàstica que és Girona, però que la setmana que ve arribés més reposat i que quan aquí portéssim una moció, aquesta moció permetés més treballar que no pas discutir, permetés més trobar solucions que no pas fer aquestes polítiques que jo crec que, per bé que estem a pocs mesos o a molts mesos d'unes eleccions, no són bones per al país i que, al final, el ciutadà acaba donant responsabilitats al que fa aquestes polítiques realment admissibles com a festívoles, però no des del punt de vista del rigor.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El diputat senyor Clotas em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Clotas i Cierco

Senyor president, per a un aclariment o per a una precisió en una frase que ha fet l'honorable...

El president

Mig minut per a un aclariment.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, el senyor conseller ha dit, referint-se al primer secretari del PSC: «el que ha de ser el primer secretari», i amb un to que és impropï del Govern, perquè jo estic segur que el senyor conseller sap que el senyor Serra és el primer secretari del PSC, aleshores pot dir el primer secretari o el secretari general del seu partit, perquè, si no sap que és el senyor Serra, és preocupant d'un membre del Govern.

Per tant, considero que l'afirmació o la frase de dir: «el que ha de ser el primer secretari del PSC», em sembla que és desafortunat i impropï del Govern.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller, demana la paraula, per què me la demana?

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Per aclarir, per aclarir tot això.

El president

Mig minut.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Jo no he dit «el que ha de ser». En fi, en tot cas, pel que és i pel qual, lògicament, des d'un punt de vista institucional sentim tots plegats el màxim respecte i, a més a més, desitgem que faci la seva feina el millor possible.

El president

Moltes gràcies.

Alteració de l'ordre del dia

Senyores i senyors diputats, aquesta presidència ha de fer avinent al Ple que ha rebut un escrit de diputats sotassegnats de l'escrit del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que representen en més d'una cinquena part els membres de la cambra que, d'acord amb el que disposa l'article 62.4 del Reglament, sol·liciten una alteració de l'ordre del dia. Aquesta alteració de l'ordre del dia és que després del punt número 9 que acabem de substanciar, de la interpellació d'urgència amb el número de la tramitació 301, siguin substanciats els punts números 15, 16 i 17, amb el seu número de tramitació corresponent cada un d'ells. Si no hi ha inconvenient per part del Ple passaríem, alteraríem l'ordre del dia i, per tant, seguidament, substanciaríem el punt número 15. És així? (*Pausa.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre el transport ferroviari a Catalunya

Endavant, doncs: interpellació al Consell Executiu sobre el transport ferroviari a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular la interpellació el diputat senyor Pere Jordi Piella per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vaig a substanciar aquesta interpellació en uns moments que, com s'ha dit abans, és el cent cinquantè aniversari del ferrocarril a Catalunya. Hauríem d'esperar que aquest cent cinquantè aniversari no sigui per posar el ferrocarril en un museu, sinó que serveixi per explorar les moltes contingencialitats que té un mitjà de comunicació que em penso que pot donar molt de sí.

Abans el senyor conseller ha dit que hi havia un model ferroviari per a Catalunya. Jo crec que hi ha un model,

6472

si de cas, d'alta velocitat; el ferroviari no el veig massa enlloc, i el model d'alta prestació, que en el fons és un tren que és un híbrid entre un tren i un avió, és una altra cosa. Però, vaja, ja li ho accepto i anem directament al tema de la interpellació.

Jo crec que si una obligació té el Govern, perquè ho diu l'Estatut, és vetllar per l'equilibri territorial. Que ho faci amb trens, amb cotxes o amb autobusos és una cosa secundària, i crec que això és important si es vol que hi hagi una certa mobilitat, que hi hagi una certa accessibilitat, i això ho podem fer, evidentment –i ho diu el Pla territorial–, podem fer-ho amb dos mitjans principals, és a dir, amb el ferrocarril o podem fer-ho concretament amb la carretera.

Fins ara hi ha hagut un model de carretera, no hi ha hagut un model de ferrocarril. Vostè contínuament té problemes perquè han entrat en una dinàmica, diguem-ne, de demanda, en la qual contínuament els ciutadans li estan demanant que faci més autopistes, que faci més carreteres i sempre veu que va més endavant la demanda ciutadana que no pas les seves realitats.

I això és normal, perquè jo li vaig a fer ara una observació que potser l'ha fet vostè, però li faria..., em penso que és important per saber que de la manera que han enfocat vostès el problema no té solució. Si són veritat les estadístiques que dona la Generalitat, que crec que ho són, i vostè agafa tots els vehicles que es matriculen en un any a Catalunya, que són de l'ordre de dos-cents mil, i els posa un al costat de l'altre, només per aparcar –només per aparcar, eh?, no per moure's– vostè, per poder tenir només aquests vehicles parats necessita fer cada any un eix transversal. Així de clar, faci els números i ho veurà; només un eix transversal.

Vol dir que la seva política de mobilitat i d'equilibri territorial, i que, evidentment, la gent estigui satisfeta perquè es pot moure cada dia més lliurement, crec que està condemnada al fracàs. Això, en definitiva, no és cap mena d'invent; és una cosa que, concretament, ja ho estan veient tots els països d'Europa. És a dir, si és veritat això, que crec que és veritat –he fet els càlculs diverses vegades–, si vostès no canvien aquesta política de demanda a una política d'oferta difícilment se'n sortiran.

Vostès només han fet plans de carreteres, n'han fet dos, un l'any 94 i l'altre l'any 95; no han fet cap pla de ferrocarrils i crec que el ferrocarril hi pot ajudar, no solucionar totalment el tema de la mobilitat de les persones. Actualment, la mobilitat l'aconsegueixen el 75%, tot a base de carreteres i autopistes.

Això, diguem-ne, només és un tema que tècnicament li dic que és irresoluble, sense entrar en qüestions de tipus mediambiental, com és, per exemple, la quantitat de milions de contaminants que es llencen a l'atmosfera o la quantitat de morts i ferits que hi han, que no vull entrar-hi, perquè, en definitiva, crec que potser és millor centrar el tema en aquests nivells.

Jo crec que la política de fer cada vegada més autopistes, més carreteres és la política d'incentivar cada vegada més cotxes, més carreteres, més cotxes, i al final això no porta enlloc. Jo crec que s'ha de canviar això i

s'ha de canviar en la direcció que ho estan fent, per exemple, a Alemanya; ho estan fent a Suïssa, ho estan fent bastants països d'Europa.

I, en definitiva, no voldria fer aquí cap mena d'invent, en definitiva; abans de fer aquesta interpellació m'he llegit el Pla territorial i al Pla territorial vostès diuen què s'havia de fer, i ho diuen molt clar, el model actual no porta enlloc, és necessari buscar un mitjà de transport –que, en definitiva, vostès també diuen que és el ferrocarril– per tal de mirar de resoldre un atzucac, que en definitiva és difícil de sortir-se'n. És a dir, un tema que, com més facin, més els exigirà aquesta demanda.

Jo crec que una part d'aquesta solució és el transport ferroviari. No per res el transport ferroviari és capaç de portar cinc i sis vegades més viatgers del que porta una autopista.

Si mirem com està el transport ferroviari a Catalunya veurem que Catalunya i Espanya estan per sota de tots els paràmetres, estan per sota de tots els països europeus: França, Alemanya...; només està per sobre de Portugal i de Grècia.

Jo crec que si volem realment solucionar aquest problema crec que valdria la pena que ens comencéssim a creure el que diuen els mateixos documents que aprova aquest Parlament. Vostè abans ha dit que mancava seriositat segons a quines intervencions, però, senyor conseller, un govern que presenta uns plans, que va durar molts anys aprovar-lo; si presenten al·legacions, s'aprova, i després no se'n fa cap mena de cas, jo crec que no diu pas massa a favor de la seriositat d'un govern.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Jo crec que és important que, si vam fer un Pla territorial que tenia en compte la solució ferrocarril i tenia en compte la solució, concretament, de carretera, com a mínim creiem-lo, tirem-los endavant, i mirar si per aquí és possible solucionar un problema que cada vegada se'ns fa més difícil.

Tampoc li voldria dir, tampoc voldria que vostè interpretés que el que estic dient aquí és que passem de la solució carretera a la solució ferrocarril. Jo crec que ens equivocaríem. Jo penso que la solució, en el fons, és una solució intermèdia, jo crec que el ferrocarril serveix per a algunes coses, no serveix per a tot, de la mateixa manera que els cotxes, les carreteres, aquest sistema motoritzat no serveix moltes vegades per a massa res, perquè aconseguim que aquest paradigma de llibertat que representa o que vol representar el cotxe es converteixi en un paradigma d'un conjunt de senyors que estan estancats en un moment determinat, en un lloc determinat, i no poden sortir perquè està tot completament col·lapsat.

Jo crec que si vostè agafa el Pla territorial veurà que el Pla territorial parla d'un Pla intermodal de transports. Què s'ha fet amb aquest Pla intermodal de transports? Algú hi treballa? Es té, com a mínim, com una possible solució per resoldre els problemes de mobilitat que, si és veritat el que ha dit abans, han arribat ja a un límit?

Com està, per exemple, el problema, concretament, del tram baix, és a dir, del ferrocarril del Baix Llobregat, o el Mollet - Papiol? No s'hi treballa, en aquest tema? Després, si realment volem potenciar un sistema de ciutats —que tothom ho diu, però no sé amb quin sistema volem fer-ho, si només volem fer-ho amb un pla de carreteres; a veure, la penetració cap a Vic, com la tenim? Com tenim la penetració cap a Manresa, i com tenim, concretament, la penetració cap a Igualada. I després, també, si volem potenciar la Catalunya interior, què passa concretament amb el ferrocarril Barcelona - Vic - Puigcerdà - Toulouse, que és un ferrocarril internacional?

Jo crec que aquí hi ha un conjunt de preguntes, jo crec que aquí és qüestió que ens comencem a plantejar —i evidentment ja no ho dic jo, ho diu el Pla territorial, que vam aprovar l'any 95, és a dir, fa tres anys—, crec que val la pena que ens comencem a plantejar un nou paradigma. Jo crec que aquest sistema que estan fent vostès de fer una política de transports sobre la demanda no té sortida; cada vegada els exigiran més autopistes, cada vegada més carreteres, etcètera. En el fons també és una política que està sotmesa als *lobbies* i a les pressions de la gent a qui interessa cobrar peatges, la gent a qui interessa vendre cotxes i la gent a qui interessa fer obra pública només en carreteres.

Jo crec que si vostès miren el futur, si vostès volen tenir una visió més enllà del 2000, crec que és qüestió que comencem a agafar un cert model del que estan fent, per exemple, a Suïssa o el que s'està fent a Alemanya, o el que s'intenta fer en altres països europeus, comencem a adonar-nos que la solució només carretera, la solució només automòbil no porta enlloc a la llarga, i l'exemple que li he posat, que és que si vostè agafa el conjunt d'automòbils que es matriculen cada any a Catalunya té l'obligació de fer un eix transversal, és a dir, 60.000 milions de pessetes cada any, gastar-los només per poder-los aparcar, això no porta enlloc.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Piella i Vilaregut

De seguida estic, un moment.

El que li estic demanant és reflexionar no *ex novo*, sinó una cosa que fa molt temps que ja hem reflexionat, que és el Pla territorial, i sobre el Pla territorial desenvolupem-la per tal que no ens trobem amb aquesta situació actual, que la gent està al carrer perquè no està satisfeta amb el sistema de mobilitat que els estan oferint.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, és realment suggestiu el tema que plante-

ja el diputat senyor Piella, i jo li agraeixo, i a la vegada sap ell que comparteixo en bona mesura, aquest seu capteniment en aquests temes.

Jo voldria, fins i tot reiterant l'argumentació que vostè deia, donar algunes magnituds que crec que reforcen la necessitat, que el Govern de la Generalitat contempla, de donar prioritat al transport ferroviari.

Miri, algunes dades. Per exemple, des del punt de vista de capacitats, una autopista de tres carrils per sentit, per exemple l'A-7, en hora punta té una capacitat de 9.000 viatges per hora. Una línia de tren d'altres prestacions té una capacitat pràcticament igual, de 8.000 viatges per hora, el que passa és que, des del punt de vista d'ocupació del territori, la plataforma només ens ocupa 13,9 metres en lloc dels 32 metres de la plataforma d'una autopista, i a la vegada un tren no necessita els enllaços, àrees de serveis, etcètera que requereixen. Per tant, des del punt de vista d'ocupació del territori és cert que la rendibilitat territorial del ferrocarril és extraordinàriament superior.

Si ho mirem des d'un punt de vista ambiental, hi ha també una dada molt, molt, molt substancial, que és que el consum d'energia, que per un viatger que fa un quilòmetre amb automòbil és de 0,17 quilowatts hora, un viatger transportat per un tren d'alta velocitat només consumeix 0,06 quilowatts hora per quilòmetre, i si és per un tren de rodalies aquesta xifra es divideix per dos.

És, per tant, obvi que des d'un punt de vista d'eliminar o de minorar les emissions de CO₂, des d'un punt de vista de millorar la qualitat de vida, el transport per ferrocarril és òbviament i clarament competitiu amb el transport per carretera. Si vol, fins i tot des d'un punt de vista de sorolls, que és un altre dels elements en què tot sovint tenim dificultats, una línia d'alta velocitat —d'alta velocitat, jo no dic una línia d'un tren de rodalies, que és menor— té degudament apantallat un soroll, una incidència de soroll de 70 decibelis, mentre que una zona propera a una carretera de primer ordre té un soroll continu proper als 95 decibelis.

Per tant, en qualsevol dels casos, ja veu, senyor Piella, que nosaltres podem compartir els raonaments que vostè fa, i fins i tot el de la política general de la mobilitat. Anem a veure, en el nostre mode d'entendre, com s'ha de traspasar això damunt del territori. Nosaltres creiem que, pel que fa a la política de ferrocarril, de transport per ferrocarril, de potenciació —i això és obvi que s'ha de fer—, necessitem potenciar quatre diferents subsectors: el subsector de transport de mercaderies; el subsector que en podríem dir de rodalies, on també inseriríem el transport metropolità; el subsector de regionals, i el subsector de llarga distància.

Em permetrà que, com que abans ens hem estès en el tema de la xarxa d'alta velocitat, li parli més ara de dues qüestions que crec que estan en el seu interès, que són especialment el que pertoca al transport de viatgers, tant el que fa a un àmbit metropolità com el que fa a l'àmbit regional.

Jo li puc dir que des d'un punt de vista del transport metropolità —i citant-li només alguns antecedents—, vostè sap perfectament que el juliol de 1995 es va sig-

6474

nar el primer conveni de finançament de les infraestructures ferroviàries de la xarxa metropolitana –Ferrocarrils de la Generalitat i Transports Metropolitans de Barcelona–, que ha permès que en tres anys s'inverteixin en aquesta xarxa, tota ella ferroviària, 32.000 milions de pessetes, en tres anys.

Però bé, aquest any, l'any 98, el Govern central i el Govern de la Generalitat han signat un nou conveni de finançament que per al període 98-2000 converteix aquests 32.000 milions en 44.618.

Òbviament és una xifra important, algú diu que insuficient, òbviament jo també diria que, si en tinguéssim més, millor, però que augmenta d'un 50% les xifres disponibles a invertir. No tenim en cap cas, en les inversions de carretera, un increment del 50% d'aquests tres anys en relació amb els anys anteriors. Per tant, vol dir que en l'àmbit del transport metropolità, l'esforç substancialment del Govern de la Generalitat, que és qui paga les dues terceres parts i una tercera el Govern de l'Estat, és obvi des del punt de vista de potenciació del transport metropolità.

Jo no vull, ara, donar-li moltes dades, però sí que li vull donar unes dades importants. Miri, l'anomenat metro del Baix Llobregat, els nou primers mesos d'aquest any, ha tingut un increment de trànsit del 27%. Això no és una dada casual. Això no és una dada, diguem-ne, fruit de cap circumstància. També el metro de Barcelona aquest any ha augmentat bastant, un 10%, però, és clar, com que l'any passat hi va haver vaga les dades no són realment comparatives.

Per tant, aquesta major inversió que efectua el Govern de la Generalitat en el que és la xarxa de rodalies, en la xarxa metropolitana, lògicament, doncs, té una traducció immediata pel que fa als trànsits captats, i, lògicament, el senyor que va en ferrocarril metropolità, Ferrocarrils de la Generalitat, deixa d'anar per carretera.

Voldria, també, fer un petit excurs –no tinc massa temps– al transport regional. Aquí jo he de compartir amb vostè una preocupació, perquè, des d'un punt de vista de planificació que va fer Renfe en un determinat moment, va prioritzar, dels tres grans apartats del transport de viatgers, en primer lloc, aquell que atenia un major nombre de viatgers, que era el de rodalies. A continuació, des d'un punt de vista estratègic, de política territorial de tot l'àmbit de l'Estat, el dels trens de grans recorreguts. Per això es fan aquestes grans inversions en alta velocitat. I va quedar pendent una assignatura que és el transport regional. A aquest fet històric se li suma una altra circumstància que, com vostè sap, és que l'Estatut d'autonomia atorga competència al Govern de Catalunya sobre la xarxa de ferrocarril que no vagi més enllà del territori.

I per tant, nosaltres entenem que, tard o d'hora, caldrà plantejar que la xarxa dels regionals de Renfe a Catalunya –que quedarà, evidentment, remodelada amb tota l'entrada en servei de la xarxa d'alta velocitat– haurà de tenir una incidència en el Govern de la Generalitat.

Mentrestant, és obvi que nosaltres hem portat a terme moltes actuacions. Jo li'n vull esmentar una. No fa gaire setmanes vam arribar a un acord amb el Ministeri de

Foment per poder fer possible una inversió important en la línia de la Pobla de Segur, que garanteix la continuïtat d'aquesta línia, que garanteix –amb una inversió que ja està pressupostada en els pressupostos generals de l'Estat d'aquest any, i les conseqüents anualitats successives– la supervivència d'aquesta línia tan important des del punt de vista de l'equilibri territorial de les terres de Ponent.

A nosaltres ens preocupen altres línies, de les quals li esmentaré una preocupació molt especial per la línia del tren de Vic a Puigcerdà, encara que també de la Garriga a Vic. Vostè sap que per Renfe rodalies acaba a Vic. Nosaltres creiem que tot el tram de la Garriga a Vic i de Vic a Puigcerdà ens preocupa, i, també, la línia Lleida - Manresa. Per totes aquestes hi ha una acció del Govern de la Generalitat –mentre no es produeixi aquesta negociació pels traspassos– per fer possible que Renfe i el Ministerio de Fomento inverteixin les sumes necessàries per garantir la viabilitat d'aquestes línies.

És obvi que tenim altres aspectes per comentar, però crec que centrar el tema entorn dels grans subsectors ens pot ajudar en aquest debat –ho repeteixo– tan suggestiu que vostè planteja i penso que és molt positiu de cara al futur de l'equilibri territorial del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere-Jordi Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Miri, jo, després d'escoltar-lo estic més preocupat perquè hi ha una dita que diu que qui no sap on va, difícilment arriba enlloc. I jo li estava demanant, li he fet un conjunt de preguntes sobre quins plans..., és a dir, a més, no li deia pas res *ex novo*, li estava dient: escolti, dintre del Pla territorial, què pensen impulsar? I vostè m'ha fet aquí una disquisició que, evidentment, ho suposo, deu estar molt bé fer-la segons on, però no crec que ho sigui fer-la en el Parlament de Catalunya, que el que ha de mirar és intentar solucionar problemes als ciutadans.

Miri, aquí tinc una documentació recent. Una fa referència al tren, concretament, que va de Barcelona a Puigcerdà. I veig dues coses molt curioses: la màxima inversió és soterrar una estació, que al final ens podem trobar amb una estació on no hi arribi el tren; i, l'altra, diguem-ne, que hi ha un pla, pel que sembla, de suprimir un conjunt de trens. És clar, després, jo arribo a la següent conclusió: senyor conseller, hi ha algun tipus de comunicació entre vostès i Renfe? En parlen alguna vegada per saber què pensen fer? En parlen alguna vegada amb el Ministeri de Foment? És que al final arribo a aquesta conclusió: aquí hi ha una espècie d'incomunicació, perquè, si és veritat el que em diuen..., després, aquí, fins i tot, hi ha uns plans de Renfe, de suprimir uns passos a nivell d'una línia que fa divuit anys que està, doncs, sense servei.

Clar, després, en definitiva, vostès què hi fan, al Govern? (*Veus de fons.*) No, a veure, a mi em preocupa perquè, és clar, jo crec que el principal que ha de fer un govern és ser responsable. Vostès no són responsables. És un govern irresponsable. Sempre la culpa la té l'ajuntament, els mestres, els pares... Clar, escolti, vol dir que es guanyen el sou, vostès? Clar, és una pregunta que em faig, si més no, és una cosa que em deien a casa: «Mira de guanyar-te el sou.»

Clar, després, a partir d'aquí, doncs, he agafat també els pressupostos generals de l'Estat –el Projecte, ara, deu estar aprovat–, i quedo també una mica perplex. És a dir, sí que hi ha una inversió important de rodalies de 14.000 milions de pessetes. Però després veus que la segona inversió en importància, que no sigui de l'àrea metropolitana, és, concretament, de 4.000 milions de pessetes per soterrar una estació de ferrocarril, que em sembla molt bé, si a darrere hi haguessin 40.000 milions de pessetes més per arranjar aquesta estació de ferrocarril.

En definitiva, jo arribo a la conclusió que s'està jugant amb els diners públics; que aquí aprovem uns plan territorials –com vam aprovar l'any 95–, i vostès ni en fan cas. I, després, a partir d'aquí, li fem una interpellació per dir: «què pensa fer, vostè, amb el transport ferroviari? I aquí, una mica més i ens canta..., no ho sé, ens canta la sevillana o alguna cosa d'aquest tipus. Escolti, li asseguro que he quedat una mica perplex, perquè jo crec que l'obligació dels diputats –i, en aquest cas, de l'oposició– és demanar al Govern què pensa fer en un cas determinat. Crec que li ho he raonat. Crec que ho he fet amb el màxim, diguem-ne, d'atenció, amb un raonament amb una certa lògica, i vostè surt per petaneres: «miri, anem molt bé amb aquest sistema». Amb aquest sistema, en definitiva, vol dir que a vostès tant els en fot, diguem-ne, arreglar o no arreglar els problemes d'aquest país. Si hi ha problemes de manifestacions perquè la gent talla les carreteres, ja ho arreglarem d'una altra manera.

Jo el que els demano és que siguin un govern responsable, que intentin agafar els problemes per on són. Si els arguments que li dono jo no són adients, diguim-ho. Li he posat un argument molt clar. Miri, només per aparcar els cotxes que cada any es matriculen a Catalunya –només per aparcar– han de construir, cada any, un eix transversal. Això és impossible. Si, a partir d'aquí, vostès no reaccionen, allà vostès, vol dir que no són dignes de governar Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, senyor Piella, nosaltres fem moltes coses. Per exemple, quan hi ha un problema a Ulldecona, que es fa una modificació dels serveis i que perjudica els ciutadans, hi anem. Posteriorment, ens reunim amb Renfe

i s'arregla. Quan la línia de la Pobla de Segur està amenaçada de tancament des de fa una colla d'anys i ningú l'arregla, fins i tot, algun il·lustre fill de la Pobla de Segur, nosaltres anem i amb el Partit Popular pactem, amb el Govern de l'Estat pactem una solució que garanteix això. Cosa que abans no s'havia fet. I, per tant, com a mínim..., com a mínim per això estic segur que a alguns ja ens garantirien aquest sou que vostè ens nega.

Però fem coses molt més importants. Per exemple, nosaltres estem redactant en aquest moment el Pla intermodal de transports que, en definitiva, és la planificació sectorial que segueix amb el Pla territorial general de Catalunya. Per exemple, fem un planteig rigorós del que ha de ser l'esquema director dels serveis per ferrocarril a Catalunya. Per exemple, nosaltres en aquest moment estem preparant una estratègia de cara al que ha de ser el ferrocarril de Catalunya al segle XX. Des del punt de vista de quin ha de ser el marc de competències, de com hem de tenir una relació entre l'autoritat del transport metropolità i rodalies de Renfe. Aquest és un tema molt important. És a dir, les administracions estem fent un gran esforç per invertir en Ferrocarrils de la Generalitat, per invertir en Transports Metropolitans de Barcelona, però, lògicament, també hem de fer un gran esforç de coordinació amb Renfe, i això s'està fent. Hi han comissions mixtes.

Jo crec, senyor Piella, que vostè se n'adona que, gràcies a aquesta nostra intervenció, fins i tot, resollem problemes de municipis. Miri, dos municipis, de diferents colors polítics, el de Sant Feliu de Llobregat i el de Vic, varen sol·licitar al Govern de la Generalitat el seu suport per resoldre un problema urbà important, per resoldre un problema de creixement, de bona inserció de la línia C-4 del ferrocarril. El Govern de la Generalitat va anar al seu costat davant del Ministeri de Foment i ha aconseguit, en els dos casos, compromisos de resoldre aquesta problemàtica, que tenen molts municipis i que no només es tracta de resoldre unes molèsties, sinó que es tracta, d'alguna manera, d'organitzar bé un territori a l'entorn del ferrocarril. Jo penso que els ciutadans de Vic tenen el mateix dret que els ciutadans de Barcelona a tenir un entorn digne a l'entorn del ferrocarril. Per això es fa aquesta inversió.

Jo crec, de totes maneres, senyor Piella, que vostè fa aquesta segona part de la intervenció amb aquest to motivat segurament per una qüestió, que és que entre aquesta feina, que encara hem de culminar, hi ha la de poder garantir una viabilitat a la línia del ferrocarril –que a vostè, potser, territorialment, li pertoca més– que és el que parlava abans de la Garriga - Vic i de Vic a Puigcerdà.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres esperem tenir ben aviat, doncs, un document que ens permeti conèixer les potencialitats d'aquesta línia, i, d'altra banda, estem i, fins i tot, hem incitat la presentació d'esmenes al pressuposts que ens permetin un tema molt important com és l'inici de l'estudi del desdoblament entre Vic i la Garriga, necessari perquè la línia de rodalies doni bon servei fins a Vic. I, com és lògic, perquè els pressupostos de l'Estat incloguin, també, una partida per fer front a l'arranjament del ferrocarril en el seu tram de Ripoll

6476

fins a Puigcerdà per aconseguir velocitats comercials més importants.

Jo crec que, per tant, tot això –tot això– són moltes coses. Tot això són molts de resultats i estic segur que vostè, que és un lector de la premsa del nostre país molt atent, se n'adonarà, setmana darrere setmana, de l'eficàcia d'aquesta nostra actuació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el transport i la mobilitat dels ciutadans a Catalunya

Setzè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre el transport i la mobilitat dels ciutadans a Catalunya. En nom del Grup Socialista, té la paraula per fer l'exposició la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, intentaré amb serenitat i també amb responsabilitat plantejar situacions que es produeixen en la mobilitat dels ciutadans de Catalunya i allà on hi ha més ciutadans, que és a l'entorn de Barcelona. I abans de fer-ho li diré que, a Mollet, no estem en festes. Per tant, no porto alegria ni neguits derivats de festivitats ni de Mollet ni del Vallès. Però sí que li vull fer, senyor conseller, unes consideracions, com a conseller de Política Territorial, que em semblen del tot importants.

Perquè, quan ens posem a discutir la situació de la mobilitat dels ciutadans i les accions que s'han de prendre per intentar garantir-la en condicions i evitar el seu col·lapse, evitar en excés la seva conflictivitat, entenquem que, en aquesta darrera dècada, fonamentalment, hi ha hagut una part molt important de la població que s'ha desplaçat des de Barcelona ciutat i des del primer cinturó cap a l'anomenada segona corona. En una part important d'aquest desplaçament, potser raonablement, perquè hi havia densitats de població molt elevades a Barcelona i a altres ciutats del seu entorn; en d'altres, per raons estrictament de cost de l'habitatge, i en d'altres, per raons d'un tipus d'urbanització difusa que s'ha produït en moltes comarques, entre elles els dos Vallesos. Però això ha generat una situació que jo crec que requereix l'atenció detallada del Govern de Catalunya, per veure quines conseqüències en matèria de mobilitat i de transport ha produït aquesta circumstància.

Si vostè analitza l'evolució del conjunt de poblacions, veurà com incrementen els petits i mitjans municipis de l'anomenada segona corona, com cau a nivell general la població de les grans ciutats i, fonamentalment, de Barcelona i el seu entorn immediat, i a més, si analitza una cosa, que cal analitzar i que no sempre, em sembla,

es té en prou consideració, que l'anomenada autocontenció –que vol dir la capacitat d'un municipi per retenir dins del seu propi terme la mobilitat laboral que genera– ha caigut en picat, de manera que avui, la major part de les persones que habiten a l'entorn metropolità –en l'anomenada «regió metropolitana» i, si volen, una part més concretada d'ella, que és aquesta primera i segona corona immediata de Barcelona– es produeix tal quantitat de viatges diaris entre persones que habiten en un lloc, treballen en un altre lloc, potser fins i tot porten la criatura a l'escola bressol d'un altre lloc i, a més, van a dinar a casa dels pares en un altre municipi, que fa que necessàriament s'hagin de plantejar polítiques molt serioses en dos àmbits.

Una d'elles, la potenciació del transport públic; o sigui, l'anàlisi detallada de la utilització del transport públic en aquesta segona corona metropolitana és una cosa que diguem que fa feredat i que, si sempre ha estat en percentatges molt baixos –l'any 1990 només el 9,3% dels desplaçaments que es produïen d'aquesta segona corona cap a la ciutat de Barcelona es produïen per transport públic–, cinc anys després, lluny de pujar, aquest percentatge ha baixat. I per tant, en aquests moments, només el 7% d'aquests ciutadans es desplacen amb transport públic. No m'estendré en la necessària millora de la infraestructura de transport públic ferroviari, perquè ja hi ha hagut una interpellació anterior. En tot cas, només dir-li que el desdoblament de la línia de Puigcerdà s'ha de fer des de Barcelona fins a la Garriga o fins a Vic. No des de Garriga i Vic, que és el que vostè ha dit fa una estona. Perquè, si hi ha de donar servei, ha de donar servei en aquest àmbit on es concentra tal quantitat de població. Però també –i avui ha sortit aquí diverses vegades– el tema d'una infraestructura ferroviària absolutament inutilitzada o infrautilitzada com és el tema del Mollet - Papiol, que només hi passen mercaderies i que hi podrien passar viatgers i que és una reivindicació històrica del conjunt d'aquella zona, que veu com, cada dia més, creix el seu nombre d'habitants, no creix el transport públic per oferir a aquests habitants, i per tant, la utilització del vehicle privat es produeix en uns percentatges que fan que la xarxa actual de carreteres i d'autopistes es vegi col·lapsada, i la visió d'ocell o d'helicòpter dels matins a dos quarts de vuit del matí, a les vuit del matí, a dos quarts de nou del matí, és de país col·lapsat.

Per tant, si volem ser veritable motor d'Europa, si volem articular-nos com un gran centre d'activitat econòmica, una de les primeres coses que hem de resoldre és aquesta sensació de col·lapse, de desbordament, d'insuficiència de determinades vies que haurien de servir, precisament, per connectar aquests espais en el quals la població de Catalunya s'ha distribuït i ha variat tant el seu comportament en la darrera dècada. Dècada en la qual vostès n'han estat responsables; i per tant, si es produïa un determinat disseny d'ocupació del territori o un determinat desplaçament de població, calia garantir que aquest desplaçament anés acompanyat sempre d'una correcta xarxa que permetés la seva vinculació per evitar això, que jo li parlo de col·lapse i que crec que no menteixo quan ho dic. És a dir, no sé si escolta la ràdio a les vuit del matí, però els que viatgen a l'entorn aquest de la segona corona ho fan sempre. Jo no sé si

algun dia deixarem de sentir els col·lapses a Vallirana - Cervelló, al nus de la Trinitat, als laterals de la B-30, etcètera. Aquesta situació –permanent col·lapse– i la situació de l'entrada de Barcelona, amb la quantitat de vehicles privats que, des de fa uns anys, hi entra, s'ha d'abordar amb valentia, amb projectes concrets i amb solucions que tendeixin a invertir aquesta tendència de prioritzar, de potenciar, el vehicle privat i beneficiar el transport públic.

Només en set anys Barcelona ha passat de rebre 840.000 vehicles privats a rebre'n gairebé 1.200.000; i en aquests anys ben poca cosa hem fet per promoure i millorar el conjunt del transport públic, perquè, com ja li he dit, el percentatge de persones que es mouen amb transport públic procedents de la segona corona ha baixat, ha disminuït; i algunes de les coses que hem fet aquests darrers dies jo crec que han anat precisament en detriment d'aquest plantejament que el territori es mereix. I em concretaré en una d'elles que sap vostè que ha estat motiu de debat, que és, per exemple, el plantejament de mantenir en el bell mig de la conurbació de Barcelona «guixetes» de peatge. És a dir, s'ha fet un acord en funció del qual, aquestes «guixetes» persistiran més anys dels que ja estava previst que persistissin. I nosaltres creiem que aquesta decisió s'ha fet sense analitzar totes aquestes dades i moltes més que jo no tinc temps d'exposar-li en una interpellació, que demostren que precisament al costat de vies de peatge, a vegades infrautilitzades, es produeixen importants col·lapsaments. I en lloc de ser valent i plantejar-nos un model que tendeixi a la inversió d'aquesta situació, el que s'ha fet ha sigut plantejar un model que la perpetua, que la perllonga, que l'allarga i que fa que durant molts anys aquestes «guixetes» de peatge persisteixin en el bell mig d'una conurbació; cosa impensable en qualsevol altra àrea metropolitana europea que pretengui, a més, ser motor d'aquesta Europa moderna.

Aquest ha estat, des del nostre punt de vista, un error extraordinari, perquè el que ve a fer és que continuïn col·lapsades les carreteres que van cap a Barcelona, continuïn infrautilitzades les autopistes que entren a les grans ciutats, que no es tingui un tercer cinturó de la ciutat que sigui gratuït, de manera que les rondes de Barcelona siguin gratuïtes mentre que el tercer cinturó, que és el que hauria de ser gratuït, no ho sigui. I per tant, un sistema absolutament pervers que, lluny de resoldre aquesta situació que jo li plantejo de realitat, d'evidència, de claríssim desplaçament de la població de Barcelona cap a la segona corona i de la quantitat de moviments que es produeixen diaris amb vehicles en el conjunt d'aquesta situació, en lloc de tenir l'oportunitat, jo diria que gairebé històrica per la situació en què ens trobem avui de desplaçaments demogràfics que no s'havia produït en cap altra etapa històrica del nostre país, s'hagi desaprofitat de la manera que s'ha desaprofitat. I per tant, en això sí que vostès tenen una part de responsabilitat. Perquè no val això que ara darrerament se'ns diu que això és un acord amb el Ministeri, perquè saben vostès que una de les autopistes que té un peatge en el bell mig de la conurbació i just a la sortida de la gran ciutat, com si d'una muralla es tractés, van reclamar-ne vostès la titularitat fa uns anys, en són vostès competents i eren vostès l'Administració que podia

haver resolt la situació d'aquest peatge. I m'estic referint molt concretament a l'A-17.

Em sembla que se m'ha acabat el temps. Tinc més coses per dir-li, però ja les hi diré en el segon torn, tot i que el president no m'ha avisat. Se m'ha posat vermell i...

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Ja es veu que la senyora diputada no està en festes, perquè és absolutament disciplinada, pel que fa als torns...

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, vostè planteja un altre debat d'aquests tan suggestius que avui aquesta tarda tenim aquí, no? I jo li agraeixo que faci ho plantejant-lo des de dos punts de vista, els quals nosaltres podem compartir plenament. Primer punt de vista: una anàlisi a partir de la mobilitat. Vostè sap perfectament que jo crec que un dels grans acords, que jo puc aplaudir perquè no en vaig ser en absolut partícip, que els últims anys ens ha portat el nostre país és l'acord de formació de l'Autoritat del Transport Metropolità. Aquest acord va fer possible que, en un ampli àmbit, en el qual el seu municipi es troba, els temes de transport, de mobilitat en general, però de transport públic en específic, puguin ser plantejats a partir de la concertació entre administracions i a partir de la racionalització d'aquesta mobilitat.

És obvi que la gran batalla que té plantejada l'Autoritat del Transport Metropolità és la batalla d'aconseguir captar mobilitat per al transport públic i treure'n del sistema privat. I des d'aquest punt de vista –no ho dic jo; ho diuen els experts– hi han dos tipus de polítiques: una política activa –lògicament de construcció, de millora, de perfeccionament de les infraestructures de transport públic existent– i una política, diguem-ne, passiva o una política contrària a facilitar la mobilitat. Per exemple, sense anar més lluny, en un carrer molt centric de la ciutat de Barcelona el que es va fer és suprimir dos carrils per banda i, òbviament, això, que eliminava capacitat a aquesta via, feia que la probabilitat que hi hagués congestió fos més alta, però també feia que, en ser més alta aquesta probabilitat de trobar-se congestionada aquesta via –estic parlant del carrer Aragó–, menys ciutadans tinguessin, diguem-ne, entre cometes, la «temptació» d'utilitzar-lo. Per tant, és obvi que al costat d'aquest capteniment per invertir tot el que podem en transport públic, és obvi que també aquesta política, des de molts municipis s'està portant a terme, de dificultar el transport privat, bé, lògicament, té un instrument que és, diguem-ne, el col·lapse. Bé, instal·lar un semàfor allà on abans no n'hi havia significa, lògicament, que disminuïm la capacitat d'una via. Si disminuïm la capacitat d'aquesta via, augmentem la probabilitat, si més no, de col·lapse, i sobretot augmentem la capacitat de convenciment dels ciutadans perquè deixin el vehicle i se'n vagin amb transport públic.

Tot això crec que ho podem compartir; en tot això tots plegats hi tenim experiències, i tot això no treu la necessitat que nosaltres fem front a una altra qüestió importantíssima, que és la de la racionalització del nostre sistema viari a l'entorn de Barcelona. I òbviament, aquesta racionalització planteja dos tipus de qüestions: planteja la racionalització del marc de peatges i planteja la «completació» de la xarxa viària. Nosaltres ens trobem en aquest moment que, en general, a l'entorn de Barcelona –però jo diria que aquesta anàlisi es podria fer per a tot Catalunya i aquesta anàlisi es podria fer també de manera, jo diria, molt ajustada per a altres comunitats autònomes confrontants amb la nostra: el País Valencià, Aragó, Navarra i el País Basc, com a mínim com nosaltres, en algun cas, fins i tot, les relacions són, diguem-ne, pitjors–, si nosaltres establim una relació entre vies lliures i vies de peatge veurem que aquesta relació en aquestes comunitats que li he dit –Catalunya, també– és una relació molt desequilibrada a favor que hi han masses vies de peatge i poques vies de gran capacitat lliures.

Nosaltres hem fet aquest exercici –i m'agrada que vostè faci aquesta anàlisi dient «de la darrera dècada»–, nosaltres hem fet aquest exercici i li hem posat una data significativa, que és l'any 90, i n'hi hem posat una altra que és el 2000, entre altres coses perquè el 2000, coneixem la situació perquè les infraestructures que s'estan construint ara sabem que al 2000, poc abans o després, estaran culminades. I nosaltres hem pogut observar, a través d'aquest exercici, com a Catalunya partíem l'any 90 d'una situació molt dolenta –hi havien molts quilòmetres de vies de gran capacitat de peatge i pocs de lliures. Aproximadament, la relació a l'any 90 era: un 80% de les vies de gran capacitat de Catalunya eren de peatge; un 20% eren lliures.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Bé, després d'aquests deu anys –ho repeteixo: les meves dades són en relació, el 2000, amb el que previsiblement ens construirà– aquesta relació ha passat a ser de vies de gran capacitat lliures, 40%; vies de peatge, 60%. Estem, per tant, encara en un marc de desajustament que reclama dues consideracions, que són: evitar en la mesura del possible construir més vies de peatge –i jo en una intervenció anterior ja vaig anunciar que aquest era el capteniment del Govern excepte en alguns casos molt puntuals–, és a dir, no fer-ne més de peatge, i aquesta política la comparteix en aquest moment el Ministeri de Foment, a Catalunya, no a la resta d'Espanya, on precisament s'estan construint vies de peatge i se'n treuran a concurs properament més, tot igualant per l'altra banda també aquesta proporció; però, sobretot, el que requereix és que a Catalunya es construeixin totes aquelles vies que no s'han construït i que ajuden, diguem-ne, a igualar el percentatge. De quines vies parlem? Miri, només n'esmentaré una a què vostè ha fet referència, no? L'etern, el lamentable i trist problema de Vallirana i de Cervelló, no? I és evident que necessitem aquesta via d'alta capacitat. Bé, per tant, aquest és un element d'aquesta política de mobilitat.

Un altre element, no obstant, és la racionalització dels peatges; què entenem nosaltres per racionalització dels

peatges? Doncs, entenem que els peatges tinguin, estiguin en un marc, diguem-ne, coherent amb el que són els peatges en els països semblants a nosaltres. Quin és aquest entorn? Doncs, miri, aquests països que porten a terme polítiques semblants parlen de peatges de 10 a 12 pessetes per quilòmetre; nosaltres ens hem fixat que això estigui més aviat en el llindar de 8 a 10 pessetes, i per això els acords que s'estan fent van en aquesta línia. Per exemple, jo n'hi esmentaré un, el Govern de la Generalitat va posar en funcionament fa uns mesos l'autopista A-16, el tram des de Sitges al Vendrell, i aquesta autopista té un peatge de 7,99 pessetes per quilòmetre en aquest tram, gràcies a què? Doncs, gràcies que el Govern de la Generalitat va insuflar 5.000 milions de pessetes, de manera que és una mena de peatge a l'ombra, parcial, perquè els usuaris d'aquesta autopista paguessin un peatge normal.

Per tant, llevat d'aquells casos excepcionals, és obvi que un túnel no pot tenir, o un pont no pot tenir el mateix preu per quilòmetre que una via normal; això, no passa res. El túnel del Cadí l'hem de comparar amb els túnels semblants que hi ha als Alps i mirar d'aconseguir un marc tarifari semblant, eh? Però amb aquestes, diguem-ne, observacions, o amb aquestes excepcions, la nostra política de racionalització passa per això, i passa, a més a més, per una circumstància i és que algunes de les vies, que vostè n'ha esmentat una, en la qual no és convenient que hi hagi peatge –estic parlant de la B-30– doncs, anar-nos aproximant progressivament –ho hauríem volgut definitivament, però almenys fer-ho progressivament– a la desaparició del peatge; estic parlant, per exemple, de la B-30 on el peatge actual, d'avui dia, és ja de només 3,50 pessetes per quilòmetre.

Per tant, mobilitat, primer de tot, obsessió perquè el transport públic guanyi; en segon lloc, racionalització de la xarxa a través de dos mecanismes, de mecanismes de construcció de vies lliures allà on són necessàries i, lògicament, de racionalització del marc de peatges. Aquest és el capteniment que té el Govern, i les seves actuacions responen a aquests objectius.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura; cinc minuts.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Quan, als anys seixanta, es van començar a projectar les primeres autopistes de peatge, a Europa començaven a estar passades de moda; quan, als anys vuitanta, la Generalitat de Catalunya ha insistit en aquesta fórmula per fer autopistes, a Europa estaven absolutament passades de moda. I això no ho hem dit nosaltres, ho han dit molts i molts articles que han sortit aquests dies als mitjans de comunicació fent comparacions respecte a quin sistema per aconseguir vies, diguem-ne, ràpides de mobilitat dels ciutadans, que no eren precisament el del peatge.

Per tant, la política de peatges de la Generalitat de Catalunya, que no m'hi estendré perquè no em donaria temps de tractar altres temes, a més no es pot dir que hagi estat validada, contrastada i aplaudida, en general, sinó al contrari, fins i tot alguns tribunals de justícia han fet afirmacions contundents sobre que la manera com s'havia fet, adjudicat o posat en funcionament, no complia els requisits legals; per tant, certament crec que si d'alguna cosa no poden manifestar el seu cofoisme és precisament de la política de peatges. Perquè, a més, amb aquest acord amb el Ministeri de Foment, que vostès diuen que hem de tendir a les 8, 10 pessetes per quilòmetre, resulta que les que no compleixen en cap cas aquest plantejament de pessetes quilòmetre són precisament de titularitat i que ha executat o que n'ha fet la concessió la mateixa Generalitat de Catalunya. Per tant, revisin amb profunditat aquesta política de peatges, perquè el conjunt de la ciutadania, el conjunt de les institucions, els ciutadans, les organitzacions empresarials, econòmiques i socials de tota mena, li estan demanant que la revisi i que la revisi amb profunditat perquè està començant a provocar problemes molt greus en la situació de mobilitat del conjunt dels ciutadans i problemes molt greus, amb una sensació que aquest és un tema difícil de continuar suportant en els propers anys.

I la situació de la Catalunya de finals dels noranta no és la situació de la Catalunya dels seixanta, ni la situació econòmica i política dels setanta, ni la situació econòmica i política dels vuitanta. I això li ho dic perquè ja sé el que em dirà quan em comenci a fer comparacions amb el que ha fet un govern o ha fet un altre. Ja li avanço –ja li avanço– que no és la mateixa la situació econòmica avui en matèria de debat de com es poden finançar els peatges, que era l'any 90, l'any 82, l'any 84, eh? Per tant, no m'utilitzi aquest argument.

Segona qüestió: si volem tendir a eliminar els peatges del bell mig de la conurbació de Barcelona, que és l'àmbit en què jo pretenia discutir avui que s'està produint un trasvassament d'habitatge cap a aquella zona claríssim, i que és l'única ciutat que té un tercer cinturó amb un peatge situat al bell mig, amb una vergonyant situació diària en la qual els laterals estan absolutament col·lapsats i el mig va buit; si es volia fer això, es podien haver buscat fórmules per intentar desplaçar les «guixetes», per intentar escurçar la durada d'aquesta concessió, per intentar qualsevol altra situació que no fos, precisament, a la inversa, i vostès el que han fet ha sigut perpetuar-ho, almenys fer-ho patent i evident durant molt més temps. I aquesta, em dirà: «oh! ha estat una negociació de l'Estat, perquè aquesta autopista és de titularitat de l'Estat». Però jo li diré: el mateix han fet vostès, exactament el mateix han fet vostès amb una autopista que és de titularitat de la Generalitat de Catalunya i que, a més –i en aquesta sí que tinc especial interès a afirmar-ho–, quan vostè em diu: «s'han quedat en 8, 10 pessetes quilòmetre», resulta que el tram que va de Barcelona a una sortida que connecta perfectament perquè es diu Mollet, Santa Perpètua, Central Integral de Mercaderies i Caldes de Montbui, hi ha vuit quilòmetres i, amb la rebaixa inclosa, costa 160 pessetes; vol dir que continua valent 20 pessetes per quilòmetre, i és la vergonya d'Europa, perquè no hi ha

cap altra autopista, ni l'A-2, ni l'A-18, ni l'A-16, ni l'A-19 que no tinguin a la sortida de Barcelona un tros lliure de peatge. Vostès, quan la van reclamar, se'ls va demanar per part de tota una sèrie d'organitzacions i molt especialment d'institucions d'aquella zona que es trobés una solució per això; el mateix president ha dit que era vergonyant i, en canvi, s'ha perllongat la situació d'aquesta concessió.

I vull acabar dient una cosa que em sembla important, pel debat que avui s'ha produït i per algunes afirmacions que lamento profundament aquesta tarda. Si, quan s'ha demanat reiteradament durant anys una solució, si quan s'han mantingut multitud d'entrevistes, si quan s'han ofert propostes de solució, si quan s'han posat a la taula projectes concrets de solució, si quan s'ha assumit la titularitat d'una via s'ha adquirit el compromís de resoldre aquell problema, si quan s'han iniciat les negociacions s'ha demanat ser part interessada en el procés de modificació administrativa del contracte, si quan s'ha conegut per la premsa el contingut del primer dels acords s'han enviat escrits dient: «caldrà modificar-lo en aquest sentit i en aquest altre» i, quan s'ha fet tot això, les institucions democràtiques i les associacions socials, per part del Govern no hi ha hagut ni un sol gest –ni un sol gest– de reunir aquests sectors i de parlar amb ells i deixar-los-hi participar, i no s'ha complert ni, com a mínim, el principi de funcionament administratiu de donar-los tràmit d'audiència...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Tura i Camafreita

...no es queixin després que les institucions utilitzin el recurs contenciós administratiu, perquè potser és l'única via que els queda. Si no volen contenciosos administratius, per aquest tema o per altres traçats, la primera cosa que ha de fer aquest Govern és, en un tema tan greu i que afecta tants milions de persones, diàriament, és escoltar, com a mínim, aquelles institucions que durant anys intenten aportar propostes de solució, cosa que no han fet.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, això de comparar amb Europa s'ha de fer però s'ha de fer, diguem-ne, bé, no? I nosaltres hem estat estudiant una sèrie de casos: París –suposo que li agradarà comparar-se amb París–, Lió, Marsella, Roma, Nàpols, Milà, Torí, Londres, Birmingham, Atenes, Oslo, Bergen, Estocolm, Göteborg, Malmö i Lisboa. Bé, en totes aquestes ciutats hi conflueixen amb accessos directes autopistes de peatge; fins i tot a París set i, a més a més, n'hi ha properament en construcció tres més. En alguns casos, fins i tot amb cinturons de ronda com el nostre; l'*autostrada tangenziale* de Nàpols, la circumvallació de l'eix de Torí, etcètera. En altres casos, com

poden ser els túnels de Vallvidrera, per obres especials: el pont túnel de Dartford a Londres o el recentment inaugurat viaducte sobre l'estuari del Tejo a Lisboa, el túnel sota el poble de Marsella i molts ponts i túnels en fiords dels països escandinaus.

És a dir, el recurs al peatge per finançar obres d'una dificultat extraordinària s'utilitza a tot Europa; no s'utilitzava, s'utilitza, ara hi ha obres en construcció fins i tot en aquells països més rics, aquells del nord, que sempre s'han somiat, en aquests n'hi ha. Per tant, si vol que ho comparem amb Europa, ho compararem però ho compararem posant-ho tot damunt de la taula.

Miri, nosaltres entenem que en la negociació de peatges ens hauria agradat segurament rebaixar-los més. Jo li he dit que de la B-30 ens hauria agradat poder aconseguir la gratuïtat. De totes maneres, jo crec que s'hi ha acostat molt; ens sortia a 7 pessetes el quilòmetre, ara surt a 3,5; estem, per tant, a mig camí; s'ha aconseguit que hi hagi carrils laterals al llarg de tota la B-30, s'ha aconseguit que s'eliminin els semàfors amb passos a diferents nivells... Jo crec que això ha estat francament positiu, no?

Però, en el fons, sap què passa? Que nosaltres estem molt tranquils, en aquest tema dels peatges, perquè jo crec que els ciutadans hi ha coses que les entenen. Mirin, l'any 1983, anar de Barcelona a Tarragona costava, un peatge d'un turisme, costava 400 pessetes; l'any 1996 en costava 965 -400/965. Barcelona - Girona: l'any 83 en costava 315; l'any 96 en costava 945. Lleida, anem a Lleida, Barcelona - Lleida: l'any 83 en costava 485; l'any 96 en costava 1.555. Ara, l'any 98, per un atzar còsmic, potser, o no, resulta que per primera vegada trenca aquesta tendència de, en dotze anys molt significatius -83-96, tots hi podem..., tots sabem història-, doncs, es van triplicar; ara s'han abaixat; ara anar de Barcelona a Tarragona costa 120 pessetes menys; anar de Barcelona a Girona en costa 130 menys, o anar a Lleida en costa 130 menys.

Bé, jo crec que..., a mi m'hauria agradat molt que ara em costés molt menys, o fins i tot no haver de pagar peatge, no?, però, en canvi, el Govern de la Generalitat, que el subscriu -a mi m'ha sorprès una mica, senyora Tura, que vostè diu: «escolti'm, és que aquest acord del Ministeri de Fomento...», escolti'm, nosaltres subscriuim aquest acord; aquest acord el va signar el ministre Arias Salgado, el va signar el representant d'ACESA i el vaig signar jo mateix; és a dir, per tant, el subscriuim; el Govern de la Generalitat un dimecres va aprovar la nostra part, el Govern de l'Estat o Consell de Ministres va fer l'altra, no? Per tant, no, no li passem la pilota al Ministeri de Fomento, el subscriuim, entre altres coses, perquè sabem això, sabem que un ciutadà de Mollet o de la Llagosta, o de Caldes, o de Moià, doncs, gràcies a aquest acord s'estalvia 50.000 pessetes a l'any en transports. Que ens agradaria que se n'estalviés en comptes de 50.000, doncs, 125.000, i tant que ens agradaria; però hi seguirem treballant i jo no descarto que un dia, si aquesta política la podem continuar, puguem aconseguir-ho.

En qualsevol cas, el bagatge és francament positiu i són molts els ciutadans de Catalunya que d'ençà del dilluns

d'aquesta setmana veuen la seva mobilitat menys afectada pels peatges.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al dissetè... Em demana la paraula la senyora Tura? Per...? Per contradiccions?

La Sra. Tura i Camafreita

Pel que me la donarà, senyor president, i me la donarà per contradiccions, per tant, per contradiccions.

El president

Mig minut.

La Sra. Tura i Camafreita

Només per dir-li que, quan faci comparacions respecte a la situació de l'any 83 i respecte a la situació d'ara, també compari la situació de col·lapse de les vies alternatives. Només faci això i s'adonarà de la importància que tenen avui algunes autopistes properes a la gran conurbació que no tenien quan no hi havia aquesta situació de col·lapse.

El president

Moltes gràcies. Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport especialment... Perdó... El senyor conseller em demana la paraula? La té. Mig minut.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, per dir-li, senyor president, que no sé quina contradicció hi ha, però, en qualsevol cas, si em permet fer l'ús de la paraula, igual que la senyora Tura, dir que, òbviament, les circumstàncies eren les que eren, però això no treu que en les meves xifres no hi ha la més mínima contradicció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport, especialment pel que fa referència a la seguretat dels vehicles que transporten materials peril·losos

Iniciem, com ja he dit, el dissetè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport, especialment pel que fa referència a la seguretat dels vehicles que transporten materials peril·losos. Presentada pel Grup Popular, té la paraula per exposar la interpellació la diputada senyora Dolors Montserrat per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres senyores i senyors diputats, l'acord europeu sobre transport internacional de mercaderies perilloses per carretera, vigent ara com ara a Espanya, a Catalunya i a Europa, es va portar a terme per incrementar la seguretat viària dels transports, entre ells els de carretera, que és al que avui ens referirem.

Jo, senyor conseller, no em referiré a Europa, ni faré comparacions d'Europa, perquè, és evident que a Catalunya, tot i que hem avançat moltíssim, estem lluny d'aquestes comparacions i el que cal és preocupar-nos de casa nostra.

La normativa és extensa. La normativa que va néixer l'any 1957, a través de molts textos refosos, i en vigor, aquests textos, des del 1993 amb moltíssimes modificacions i, fins i tot, l'última modificació del 16 d'octubre d'enguany. Però hem de tenir en compte que ha fet possible una acurada normativa, per la qual podem manifestar que el sector del transport per carretera compleix pràcticament. No es pot dir mai al cent per cent, però la veritat és que compleix pràcticament, i és evident que vostè, a través de les inspeccions, deu saber que això és més o menys tal com li he dit.

Però dins la normativa existent, hi han eines de control, eines d'ordenació i circulació que no depenen dels transportistes, sinó que correspon a l'administració competent assumir aquelles competències que, per desplegament de la llei, li correspon. Em refereixo al Reial decret 74/92, article únic, disposició sexta, que fa referència a l'elaboració d'un pla d'aparcaments on es fixin les zones públiques o privades que s'han d'habilitar per utilitzar de forma continuada les diferents províncies de la comunitat autònoma, en aquest cas, Catalunya, zones urbanes i xarxes viàries, a fi i efecte de disposar d'un conjunt d'espais lliures que permetin estacionar els vehicles que ho necessitin, dedicats, evidentment, al transport de mercaderies perilloses.

Catalunya en va ser pionera, ja l'any 1988, amb la posada en funcionament de l'aparcament del Riurclat, sortida 33 de l'A-7, aquest aparcament, és evident –i ho hem de manifestar– que és ideal en la zona que està ubicat. Primer, pel lloc de la zona industrial petroquímica, segon, per la proximitat del port de Tarragona i tercer, per la situació geogràfica d'infraestructures, l'A-7, nacional 340, de pas de productes perillosos tòxics i inflamables que d'Europa, via Tarragona - Cartagena - Puertollano - Huelva, es traslladen a molts llocs i molts indrets industrials.

La capacitat d'aquest aparcament és de 330 places, aproximadament, i el grau d'ocupació oscil·la, els dies feiners, entre un 83 i un 87%, i del 95 al 100% els caps de setmana. Per tant, tenim un aparcament, a la pràctica, saturat.

Un altre aparcament, aquest privat, però dedicat al servei públic és el del Parking Mar, a Martorell, amb capacitat de 80 places. D'altra banda, l'Autoritat Portuària de Barcelona tenia, fins ara, 401 places per al transport general dedicat a les operacions del port, i ara l'ha incrementat en 102 places, situades dins del moll dels inflamables, però d'aquestes sols n'hi dedicarà 8, sols

dedicarà 8 aparcaments per a mercaderies inflamables i, evidentment, sols per a operacions d'embarcament i desembarcament.

I ja només ens queda una altra opció, que seria l'aparcament de la CIM Vallès, inaugurat el 21 de març del 97, de 120 a 140 aparcaments, grau d'ocupació 70, 80%, però, atenció, o alerta, no hi ha cap aparcament autoritzat per a matèries perilloses; cap, honorable senyor conseller.

Com poden veure, doncs, vostès, il·lustres senyores i senyors diputats, a Catalunya, el Govern de la Generalitat no ha creat en deu anys cap aparcament nou, dedicat al transport de mercaderies perilloses.

Honorable conseller, l'Incasol va crear CIMALSA per al desplegament de les CIM i la posterior gestió. Després de vint mesos de la inauguració de la del Vallès, tan sols han elaborat dos estudis –per cert, li ho hem de dir, gens aprofundits– sobre el pla de desenvolupament de les centrals integrades, ja que, nosaltres els diputats d'aquesta cambra no els coneixem. Per tant, en no conèixer-los, no coneixem les prioritats del Govern ni la futura ubicació que vostès puguin tenir territorial d'aquestes CIM.

No coneixem, per tant, la voluntat de construir aparcaments. I no serà perquè no hi hagi inquietud a les comarques. Li recordo, per exemple, la mancomunitat Penedès-Garraf, que en volen una, o, per exemple, la iniciativa de fa molt pocs dies d'Esquerra Republicana que reivindicaven diferents CIM a Granollers, Vic, Manresa, etcètera, etcètera.

Permeti'm, conseller, que li digui que vostès no tenen cap interès, ja que, per les obres..., és allò que diuen «por las obras los conoceréis», i per aquí l'obra és inexistent. De veritat que és preocupant. I la realitat és encara més preocupant, perquè vostès ens demostren, al llarg dels anys, una manca de sensibilitat i voluntat per reordenar un sector dedicat al sector, útil i imprescindible per al desenvolupament econòmic i industrial, però que no deixa de ser un sector d'alt risc i perillós.

I dic reordenar un sector d'alt risc a l'hora de proporcionar espais per als aparcaments d'aquests vehicles, i alhora, també, de facilitar els llocs adients a Catalunya per al descans dels conductors, que ve regulat i d'obligat compliment per la normativa internacional. Hem de constatar que, llevat dels aparcaments abans esmentats, a Catalunya no hi ha cap àrea, ni en les dues esplanades a Vilamallà, ni cap àrea adequada dins les autopistes, ni cap àrea propera a les zones industrials, ni a la zona d'influència del port de Barcelona, cap a la zona Franca, cap a la zona metropolitana, cap a Barcelona, perquè no s'oblidi, senyor conseller, que dins el casc urbà existeixen moltes indústries de gran volum que la primera matèria és producte tòxic, perillós i inflamable, i la gran majoria no estan preparades per donar acollida a un vehicle que, per l'hora i més ics, no pot descarregar la mercaderia dins l'horari convencional de la indústria, bé per problemes de recepció, de cabuda, o bé per avaries o trànsit intens o per horari de conducció, segons els circuits de la ruta, vingui d'Alemanya, d'Espanya o d'allà on sigui.

6482

Són desenes i desenes de vehicles que dins de la nostra província de Barcelona, que és l'àrea més important, en aquests moments, de capacitat en productes de matèries perilloses, diàriament no poden efectuar el tràmit de descàrrega abans de les sis de la tarda i les vuit de la tarda, fins i tot moltes indústries, a partir de les tres de la tarda, i es queda, aquest vehicle fins a l'endemà.

Jo li pregunto, si vostè m'ho permet, senyor conseller, cap a on van aquests vehicles a passar la nit o el cap de setmana? Potser al costat d'un restaurant a la carretera? Potser en un carrer fosc d'un casc urbà de qualsevol ciutat de Catalunya, o dins de la ciutat de Barcelona? Potser dins de carrers, camuflats, d'un polígon industrial? Potser en un descampat o prop d'una estació?, al costat d'una estació de servei?, d'una benzinera?, o a l'àrea de Bellaterra o a l'àrea de Montcada?, o sota o al costat d'una «vivenda» o d'un bloc de pisos, senyor conseller?

El sector és un sector atomitzat, i no tothom gaudeix d'instal·lacions pròpies, i la gran majoria són vehicles transeünts, d'Alemanya, França, Espanya i d'altres llocs.

Sincerament, no passa res perquè Déu no vol. I dic que no passa res perquè Déu no vol, perquè vostès desconeixen totalment el volum de tones/any de productes perillosos i inflamables que es transporten a les diferents indústries de Catalunya, segons vostè mateix manifesta a la resposta d'una pregunta parlamentària del 16 de juny. I no existeixen estadístiques d'aquests trànsits, segons vostè, atès el gran nombre i dispersió, arreu del territori, de les empreses consumidores o generadores d'aquesta classe de productes contemplats i catalogats dins les normes internacionals ADR.

Senyor conseller, són milers les tones que embarquen i desembarquen dels ports de Tarragona i Barcelona, milers les tones que circulen per les carreteres i autopistes, i això comporta –com vostè molt bé sap– risc.

Senyor conseller, fa massa anys que tenen, vostès, el seu Govern, una assignatura pendent en matèria d'aparcaments per a matèries perilloses. Vostès permeten que s'estacionin... –en fi, no sé ni com catalogar-ho– perilloses bombes o bombes explosives, incendiàries i tòxiques en llocs d'alt risc per les persones i per als ciutadans, i que per motiu d'un descuit, d'un accident fortuït al carrer, per «gamberrisme», pel joc innocent d'uns nens, pel desconeixement del perill existent, per una cigarreta, pot volar tot un barri. Cregui'm, el perill dels Alfacs és permanent si vostès no reordenen els aparcaments dels vehicles de transport d'ADR.

Perquè, no oblidí una qüestió. Per deixar un vehicle, doncs, al pare, sol, aparcat, es treuen o es tapen les plaques d'identificació dels productes, i, per tant, hi ha un desconeixement total del que porta aquell vehicle.

Miri, jo no vull fer alarmisme, ni demagògia, sinó que, des de la serenitat, nosaltres, el Grup Popular, li manifestem una crua i dura realitat. I fixi's en un detall, senyor conseller, i crec que és molt important: en cap moment he utilitzat els nombrosos noms de matèries i gasos perillosos que dormen al carrer per no fer esgarifar la pell, el cor i l'ànima, si és que en tenim. Però,

miri, uns bons professionals del sector i importants flotistes em deien preocupats: «i ara, sols ens falta la liberalització dels carburants perquè aquesta incertesa augmenti» –diu–; «passarà alguna cosa, passarà alguna cosa grossa» –diu– «i pagarem justos per pecadors». Vostè, senyor conseller, coneix el perill tant si el vehicle va ple com si el vehicle va buit i no està ni rentat ni desgasificat.

Col·labori amb els justos, no vulgui ser pecador, cregui'm, anem per davant...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, gràcies, senyor president. I digui'm, si us plau, quin és el programa que teniu per desenvolupar l'acció d'aparcaments o on penseu ubicar-los, i quan creieu que podrem gaudir d'aquests aparcaments, i si el conveni que teniu amb ajuntaments desenvolupa també aquests aparcaments i a quines ciutats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada. Senyora diputada, res més lluny del meu ànim d'estar en estat de pecat, i molt menys mortal. I estic segur que vostè comparteix el capteniment que tenim en el tema de les mercaderies perilloses.

Vostè planteja el tema de l'estacionament, però vostè ha fet referència a moltes temàtiques vinculades i, per tant, em permetrà que jo, almenys, en aquesta primera intervenció li situï una mica el tema de les mercaderies perilloses.

Miri, les actuacions del Departament en aquesta matèria han estat en sis àmbits: les infraestructures, que és el que vostè planteja, especialment les infraestructures d'estacionament; la inspecció; la informació; la formació; la prevenció, i activitats en òrgans sectorials específiques.

En primer lloc, les infraestructures. Bé, com vostè es pot imaginar, qualsevol actuació en la xarxa de carreteres té una repercussió positiva, en major o menor grau, en el transport de mercaderies perilloses i, per tant, nosaltres creiem que la construcció d'una variant, la millora del traçat d'una via contribueixen a augmentar la seguretat del transport, en general, i de les mercaderies perilloses en particular. Les mateixes estadístiques de trànsit d'accidentalitat així ens ho confirmen.

De totes maneres, com vostè molt bé diu, l'element més destacable i específic del transport de mercaderies perilloses és l'aparcament per a vehicles d'aquest tipus, construït en el polígon industrial Riucard de Tarragona, i que vostè sap que va ser construït pel Govern de la

Generalitat. L'emplaçament d'aquest polígon, pròxim a l'autopista A-7, i als polígons químics del Tarragonès el fan, jo crec, idoni per a aquest tipus d'instal·lació. Segurament, doncs, d'ha de complementar una bona senyalització des de l'autopista que faci la seva utilització més correcta.

Jo crec que aquests deu anys de funcionament que té han demostrat la necessitat d'una instal·lació d'aquest tipus en una àrea com la de Tarragona, amb una intensitat de transport de mercaderies perilloses molt important.

Aquest aparcament –vostè ho sap, però jo volia recordar-ho als senyors diputats i senyores diputades–, aquest aparcament ha estat el primer d'aquest tipus de tot Espanya. Té una capacitat de 205 places distribuïdes en quatre zones segons els tipus de productes, i com vostè sap perfectament, disposa de diversos sistemes de seguretat per prevenir incidents, una xarxa contra incendis, els detectors de fuites, el circuit tancat de televisió, control informàtic de les places d'aparcament i dels vehicles. Tot això –vostè dirà «ja ho sabem»–, crec que val la pena que la cambra o els senyors diputats que tenen la paciència o el seny de quedar-se avui aquí, han de saber que, evidentment, un aparcament d'aquest tipus no es fer una esplanada sinó que vol tota una sèrie d'equipaments. També vostè ho ha dit: la seva ocupació mitjana se situa entre el 80 i el 90% de places, i això vol dir que, per exemple, des de gener fins pràcticament ara, les últimes dades que tenim, hi han entrat 60.000 vehicles, que vol dir que una mitjana diària de 180 i una estada mitjana de 23 hores, que també ens donen un dimensionat molt específic. Bé, vostè sap que aquesta àrea, a més a més, disposa d'una sèrie d'equipaments complementaris, com poden ser un bar restaurant, hostalatge i rentat de cisternes, etcètera.

A banda d'aquesta instal·lació específica, el que sí que és cert, i crec que vostè en la seva explicació no hi ha fet referència, és que moltes empreses disposen d'espais propis per a l'estacionament de vehicles de mercaderies perilloses, on a més a més es duen a terme les operacions de càrrega, descàrrega i transvasament de les mercaderies, i així ho estableix la legislació. També vostè ha fet referència que l'autoritat portuària de la zona ha ampliat el seu nombre de places i que la xifra orientativa, doncs, de vuit, òbviament, si hi ha una ocupació superior, es pot augmentar.

Jo li diria dintre de les aportacions que el Departament fa al projecte del Pla català de seguretat viària, on aquest és un dels temes que s'ha de tractar, i aquest és un dels elements en els quals nosaltres creiem que hem de concentrar la planificació –aquest Pla, sap que està gestionat des del Departament de Governació–, nosaltres hi hem fet una aportació relativa a la possibilitat d'incrementar els espais d'aparcaments específics en els transport de mercaderies perilloses com un element més per garantir la seguretat en el conjunt de les vies públiques.

Nosaltres creiem que hi han uns llocs idonis per a aquests trànsit, perquè el que nosaltres tenim, senyora diputada, suposo que vostè a més a més potser ho coneix, és una identificació del flux de mercaderies peri-

lloses; és a dir, segurament no n'hem de fer cap a Tremp, eh?, perquè no n'hi passen, però segurament potser no és urgent perquè és moderat el nombre que passen, doncs, per Sant Sadurní d'Anoia o que passen per Olot, per citar-li dos exemples que vostè i jo devem conèixer prou bé. Però en canvi sí que on hi ha la circulació més gran és a l'entorn de la xarxa d'autopistes. Per tant, nosaltres creiem que una de les possibilitats, i en aquest sentit s'està treballant, és d'actuar-hi a través de poder arribar a acords amb les concessionàries d'autopistes perquè en determinats indrets on ja sabem que usualment s'utilitzen com a estacionament de repòs per part de diferents tipus de transportistes, hi hagués una especialització en això. Això facilitaria que els serveis, especialment els d'hostalatge, ja es tinguessin, i fins i tot els serveis de vigilància poguessin ser més fàcilment assumibles.

Dir-li que CIMALSA ha fet un estudi del qual es dedueix que aquestes noves instal·lacions difícilment tindrien, moltes d'elles, rendibilitat, i que, per tant, aquesta és una dificultat afegida que nosaltres plantejgem i que, lògicament, el sector difícilment acceptaria elements que no tinguessin aquest nivell de rendibilitat. Per tant, jo penso que vostè pot estar tranquil·la, en el sentit que nosaltres estem estudiant això.

Ha fet vostè també alguna referència a temes que..., li fa patir, tot això. Jo li diria que no pateixi, perquè des del punt de vista d'inspecció vostè sap perfectament que nosaltres hem incrementat el nombre de vehicles controlats, i que malgrat que hem incrementat el nombre de vehicles controlats, les denúncies que se'ls han hagut de posar han disminuït molt, la qual cosa vol dir que hi ha una regularització creixent en l'exercici d'aquestes activitats, i per tant, si hi ha més regularització, òbviament, el risc que vostè deia dels Alfacs, que no era un problema d'estacionament, sinó que per desgràcia era un problema d'un camió que es movia, òbviament, si hi ha més control, hi ha menys possibilitats que això passi. I també vostè sap perfectament que hi han molts altres itineraris, avui dia no fa falta passar per certs itineraris tan perillosos com els que hi havien anteriorment.

Jo diria que hi ha un altre element que contribueix molt, també a l'eliminació dels riscos que a vostè li preocupen, justament és tots els elements de formació i, des d'aquest punt de vista, el que sí que s'ha fet de manera important són cursets, per exemple, a les pròpies policies que..., policies locals, i, evidentment, en aquests moments els Mossos d'Esquadra, la mateixa Guàrdia Civil té un sistema de formació específic per això, per poder dotar els vigilants de la carretera de totes les condicions i requisits necessaris per realitzar, doncs, aquests tipus d'inspeccions que no són, precisament, com vostè sap perfectament, senzilles, donada la dificultat de la mateixa normativa reguladora.

Bé, vostè sap també que hi va haver un reial decret que va aprovar la directriu bàsica de planificació i protecció civil enfront del risc d'accidents del transport de mercaderies perilloses per carretera i ferrocarril, i sap perfectament, també, que aquesta directriu preveu que siguin les comunitats autònomes en l'àmbit de les seves competències les qui redactin els plans d'actuació

enfront d'aquest risc d'accidents en aquest tipus de transport. I fruit d'això, el Departament de Governació, amb la col·laboració de la Direcció General de Ports, ha redactat el Pla d'emergència i protecció civil per al cas d'accident en el transport de mercaderies perilloses per carretera i ferrocarril a Catalunya, el que es coneix com a Transcat, que ha estat ja informat favorablement per la Comissió de Protecció Civil de Catalunya i està en tràmit d'homologació per part de l'Administració de l'Estat, com sempre –com sempre–, curiosament, aquests és un dels primers plans que les comunitats autònomes formulen, i per tant, com vostè pot comprendre, li deia que jo no volia estar en pecat ni mortal ni venial, que no seria consol per a mi estar en una mena de purgatori amb uns quants consellers de comunitats autònomes, entre altres coses perquè ells potser estarien a l'infern.

Moltes gràcies, senyora diputada, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat. Cinc minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Gràcies per la seva resposta, honorable conseller, però li haig de dir que, pràcticament, no m'ha aclarit gaire cosa, per no dir res, però vaja. Vostè ha parlat de les actuacions que vénen portant en sis àmbits, i és evident, sobradament són conegudes; sols faltaria que vostès no portessin a terme el que els mana la normativa, i és evident que no em preocupen, i per això no n'hi he fet esment, perquè això vostès ho estan fent bé. Per això li deia que quan vostès inspeccionen, pràcticament –i vostè ho ha constatat perquè ha dit que a través de les inspeccions no troben anomalies–, els transportistes, els flotistes estan, si no al cent per cent, pràcticament al cent per cent. Per tant, fins aquí, res a dir.

Crec que ens hem repetit, senyor conseller, perquè vostè ha anat dient, més o menys, el que jo li havia anat dient en la meua interpellació. Vostè solament m'ha pogut parlar d'un aparcament al Riucard, que vostès van construir l'any 1988, però, senyor conseller, aquest aparcament, que ja li dic que és fantàstic a la zona que està, està pràcticament al cent per cent. I vostè ha d'entendre, i vostè m'ha ensenyat aquest mapa, quan vostè em comentava, doncs, els llocs més importants per on passa tot aquest transport, que a Catalunya on es dona més circulació és a l'A-7 entre Granollers i la província de Castelló –imagini's quin àmbit agafa–, la nacional 152 Granollers - Vic, i després tota la proximitat de la Zona Franca a Barcelona, que si hem de començar a parlar d'empreses, honorable conseller, en fi, ja sap que no és el meu estil, de nomenar-les, però tela. La Tarragona 7141, de Flix a Móra la Nova, i en fi, el Vendrell - Saragossa i Granollers - Vilobí d'Onyar, etcètera. Però és que hauríem de parlar de Rubí, de Viladecans, hauríem de parlar de Martorell, hauríem de parlar de tants municipis, i fins i tot ara no hi ha l'alcalde de Mollet, però també hauríem de parlar, segurament, de la zona de Mollet. I és clar, jo li continuo preguntant, senyor

conseller: vostè coneix o no coneix que desenes de camions queden cada dia que no saben on anar a aparcar a la conurbació de Barcelona? I bé, digui'm vostè, doncs, si no saben què fer-ne i passa un mosso d'esquadra, un policia i els multa, si això és la solució o no. O si la solució passa per tenir l'eina adequada, que és trobar un bon aparcament. Per això li preguntava quina voluntat tenien vostès de desenvolupar programes d'aparcaments fins i tot a través de convenis que vostès poden desplegar amb diferents ajuntaments de diferents llocs de Catalunya.

Vostè quan m'ha parlat de la CIM Vallès, m'ha recordat una cosa, perquè vostè també m'ho ha comentat, que diu: «És que els fluxos passen moltíssim per les autopistes», i per tant, doncs, haurien d'arribar a acords amb les concessionàries, fins i tot, d'autopistes, perquè imagini's vostè quan estan a Bellaterra reunits, el seu partit, que fan els consells nacionals, si estan carregats de cisternes, vostè sí que pot morir cremat allà al costat d'aquelles cisternes, ja li ho ben prometo jo. I Déu faci que no succeeixi mai, això.

Però, miri, m'ha recordat una qüestió interessantíssima, i és que quan ha parlat de la CIM i de les autopistes, m'he recordat d'ACESA, i m'he recordat d'ACESA tot i que no tenia ganes d'entrar-hi, i molt menys pels peatges, que me n'alegro moltíssim de l'acord a què s'ha arribat. Però és que fixi's vostè, ACESA ha entrat a la CIM del Vallès, i fixi's el que diu: «El centre de serveis, la benzina, oficines, aparcament vigilat, hotel, restaurant i zones comercial d'atenció al vehicle que es va quedar autopistes ACESA» –ACESA, s'ho ha quedat ella, d'explotació–, diu: «està també en construcció, i la primera instal·lació, l'aparcament vigilat de vehicles pesants, va ser posada en servei el 30 de setembre d'enguany.» Doncs, per què no li diuen a ACESA que aquest aparcament, que no hi pot aparcar cap vehicle d'inflamables a la CIM Vallès, el dediquin per a matèries perilloses, senyor conseller? Miri si és fàcil; vostè mateix hi ha fet referència; per tant, només cal agafar-li la paraula i posar-ho en pràctica.

Vostè m'ha dit: «tranquilla, senyora diputada», però la veritat, la tranquil·litat fins a un cert punt, perquè vostè només m'ha pogut dir que estan analitzat o estan fent estudis sobre aquesta qüestió. I cregui'm, i li ho dic de veritat, i no és en pla demagògia, que tenim un perill permanent; si no, li recomano que qualsevol moment vagi a l'àrea de Montcada; veurà desenes, per no dir deu o vint camions de cisternes o de camions carregats amb bidons de pintura o d'altres productes i matèries perilloses, i al costat jugant nens. Vostè s'adonarà de com porten les plaques tapades, i no li parlo d'una ciutat importantíssima que vostè ha anomenat que fa molts pocs dies, perquè aquest florista que li anomenava abans m'ho va portar a veure, com una cisterna carregada de gas tòxic i altament explosiu estava sola aparcada i amb les plaques tapades. Per tant, senyor conseller, crec que el perill hi és, i crec que amb la voluntat que vostè ha manifestat, però és evident amb acció, amb obra feta i amb convenis desenvolupats, és evident que podríem reordenar un sector que en qualsevol moment ens podria donar un bon ensurt.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora diputada, no paeixi perquè no sé si per aquest motiu o per quin altre els consells nacionals de Convergència Democràtica ara es fan a l'hotel Campus de Bellaterra, que d'alguna manera ja no té això al costat. Per tant, hi seguirem fent els consells nacionals i segurament les nostres preocupacions no seran de morir rostits o de rostir-nos, més aviat de rostir-nos fent política.

Bé, escolti'm, dues o tres informacions complementàries que penso que van en la línia del que vostè diu. En primer lloc, vostè sap que nosaltres estem impulsant tota una sèrie de convenis amb ajuntaments per a estacionaments de vehicles, en especial de vehicles de transport. Curiosament, fins ara no se'ns ha presentat el tema que demani una especialització en mercaderies perilloses; de totes maneres, doncs, coneixent com coneixem els municipis on potencialment hi han més elements perillosos, doncs, farem una mena de segona etapa en la qual puguem veure si es pot especialitzar part d'aquests vehicles.

Vostè sap perfectament que nosaltres estem estudiant una construcció d'un nou centre integrat de mercaderies a l'àrea de Barcelona, i precisament en una àrea propera també a un altre del municipis que ha esmentat. Nosaltres creiem que segurament en aquesta nova àrea podria haver-hi un lloc com l'aparcament que te-

nim a Tarragona, que a Barcelona, més enllà del port, n'hi hagués un altre. I per tant aquest és un altre element que tenim ja damunt de la taula, on també podríem donar una altra sortida per a això. I finalment jo li agraeixo aquesta informació, i en el segon Pla d'inspecció nosaltres també mirarem de fer un especial èmfasi en tot allò que són aquestes inspeccions, no? I jo suposo que els inspectors són prou professionals, però això que diu vostè que es treuen les plaques, que es tapen, etcètera, mirarem a través d'una actuació davant de les policies locals, una actuació informativa, que ens ajudi a poder eradicar aquesta pràctica viciosa.

En qualsevol cas, permeti'm que li agraeixi el seu capteniment en aquest tema. Per desgràcia, un accident sempre pot passar, però ens pertoca a tots plegats –i al Govern en primer lloc– intentar minimitzar les possibilitats de risc. La resta, vostè ha parlat de pecat, jo prefereixo parlar de gràcia divina. Doncs, esperem que amb la nostra responsabilitat i una certa dosi de gràcia divina no tornem a tenir una cosa tan desgraciada com la dels Alfacs.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i catorze minuts.